உ

கணபதி துணை.

கலைமகள் மாலை.

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்.

முதற்பாகம்

இல்லறவியல்.

சுதேசமித்திரன் உதவிய பத்திரிகாசிரியர்

மயில்ரங்கம்-சுந்தர சுப்பிரமணிய ஐயர்

இயற்றியது

T. V. சுந்தரேச சாஸ்திரியார், B A

வெளியிட்டது.

PRINTED AT THE INDIA PRINTING WORKS, MADRAS

1914.

Copyright Registered.

விலை அணா ஆறு

தபாற்கூலி வேறு.

உ

கணபதி துணை

முன்னுரை.

தமிழபிமானிகளே!

கணனுதற பெருங்கடவுள சங்கபபுலவருடன கழக மோடமாநது பணனுறுத தெரிநதாய்நத நம தமிழமொ ழியிறநிறநது விளஙகுப நீதிநூறகளில திருககுறளே முதன மையானசெனபது வெளிபபடை 'நால மறையின மெயப பொருளே முபபொருளா நான முகதத்தான தானமறைந தவளநுவனுய தநதுரைதத நூனமொழி' யெனவும, 'நாலும இரணடும (திருககுறள) சொலலுககுறுகி' யென வும பல புலவா புகழநதிருபபதால இததிருககுறளுககு எந நாலும நிணையாகாசெனபது தெளிவாய விளஙகுசெனறது மேலும திருமாலவாமனுவகாரதத்தில மூவுலகஙகளையும கம மடி யிணைகளால அளநததுபோல, திருககுறள வெணபாக கள அளவிற சிறியதாகக காணபபடினும, பொருளிற பரந்த தெனபதை வெளிபபடுதத அ ணுவைதது ளோதது ழுகட லபை புகடடி கடலாக தரிதத தறள' என ஔவை சிறப பிதது நபபதைப பலரும நனகறிவா ''ழுகறகெளிதாய உணாதற கரிதாகி' வன மாகுய மருதனா (சங்கபபுல வா) சிறபபிததிருபபதனை, இததிருகுறளின ஆழநத கருததுகளை வெளிபபடுதத பரிமேலழகரென்னும் புல வா சிகாமணி பாணடிய னவைககளருசெனறு காமியற றிய திருகுறளுரையே செவளிதெனப புலபபமிததியும, இபபரிமேலழகருரை டணடிதாகசே யாயனிகினறதென வும பறறறியோ அதனை எளிதில அறிய முடியாதென

வும பெரிமேயா கூறுகினறனர.

2

ஆகலின திருகுறளின சொணனயஙகளையும பொ
ருள நயஙகளையும பலரும உறியுமபொருட்டு ஒவமேவா
ரதிகாரதினினறும ஒரொருகுறள தேரநதெடுதத, அதற
குப பரிமேலழக ரியறறியிருககும உரையும, அவவுரை
யினை ... என சிறறறிவிறகு எடடியவாறு குறிபபுரையும,
தது கனகுபுலபபட நபுராணஙதிகளிலிருநது
ஏறும எழுதி இநநூலில பிரசுரஞசெயய
மேலும இநநூலிலுள ள கதைகளைப படிப
பதனால பலரும நம முனனேறின குறைசெயகளை
யறிநது பயன பெறுவரெனபது என துணிபு

வரணமுறைபட எனகுதத்தமிழபபாடஞ சொல
லிவநத குருவும, வடமொழி தெனமொழி தெலுங்கு
இடமூனறு பாஷைகளில பிரபல பணடிதரும, பாரத இரா
மாயணப பிரசஙகியுமாகிய வாழ்ததுடை ட-ர-ா-ஸ்ரீ வேங
கடாசல சாஸதிரிகளின் மலாபபதஙகளால கனிலும
கனிலும உசசிமேறகொணடு திதிதது வருகினறேனென
னறு கான இகதுரைபபது முறறிலும பொருநதம நிறக,

இதநிருகதுறள நீதிகதைகள சிலவறறைச சுதேச
மிதிரன வாயிலாக வெளிபபடுதத உலசமூகம இகதை
களை எவவாறு ஏறறுகொளகிறாகளென அறிய ஆவல
கொணட பொழுது சுதேசமிதிரன பதிதிரிகாசியா என
வேணடுகோளுதகிணஙகி அவவாமேறு கதைகளைப பிரசுரஞ

செய்துள்ள நன்றியை யான் என்றும் மறவேன். மேலும் இசைநாடகநூல் ஆசிரியற்குப் பணவுதவி புரிந்துவந்த எனது நண்பர் V. சுந்தரேச சாஸ்திரிகள் B. A. அவர்களின் உதவி மிகவும் பாராட்டற்குரியது. திருமயிலை பிலவரிகள்வரும் வைதேகாடலாசிலை பாடுதற்குரிய அபிநயவாக்கியங்களும் உதவி செய்திருப்பதை நான் இங்கு

குறிப்பிடல் அவசியமே. நாடெங்கும் புகழ்பெற்றுவரும் சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையில் எனதுடன் உதவிப் பத்திராசிரிய ராயிருந்துவரும் எனது நண்பர் விசுவநாதய்யரவர்கள், இசைநாடகநூலை நான் எழுதி வரும்பொழுது புதிய சாதுரியமான யோசனைகள் எனக்குப் புகட்டி வந்ததனால் அவருடைய உதவியைநான் ஒருநாளும் மறவேனென்பது நிச்சயம்

இனி, நவீன நாவலர்கள் ஆவலுடன் விலைகொடுத்து வாங்கிப்படிக்கும் அபிமானிக்கும் இத்திருக்குறள் நீதிக் கதையென்னும் இந்நூலையும் வாங்கிப்படித்து எனக்கு ஊக்கமளிப்பார்களென நம்பி, இதுபோலவே கொடாச்சி யாயக்குறள் முழுமைக்கும் நீதிக்கதைகள் எழுதிப் பிர சுரஞ்செய்ய உத்தேசித்திருக்கின்றேனென்பதையும், இந்நூலில் காணப்படும் குற்றங்களைப்பொறுத்து, வேண்டிய சீர்திருத்தங்களை எவரேனும் எனக்கு அறிவிப்பாராயின் அந்நன்றியை மிகவும் பாராட்டுவேன். எனது நூல் அழகாய் அச்சடித்துத் தந்த இந்தியா அச்சுக்கூடத்தலைவர்க்கும் வந்தனமளித்து, எல்லாம்வல்ல இறைவன் அருள்வர்க்கும்

அருள புரியுமபடி துதிததிவரும

சென்னை
3—4—14.

அன்பன,
மயிலாங்கம் சுந்தர சுபிரமணியன்.

திருக்குறள் விளக்கம்.

திருக்குறள் நீதிக்கதைகள்.

1-வது கதை. கடவுள் வாழ்த்து.

திருக்குறள். மலாமிசை யேகினை மாணடி சோதாரா
நிலமிசை நீடு வாழவா.

பரிமேலழகா உரை —மலரின கண்னே சென்றவ னது மாட்சிமை தங்கிய அடிகளை இடைவிடாது நினைத தார எலலா உலகிறகும மேலாய வீடுபெறினகண் அழி வினறி வாழ்வார்.

கருத்து :—அன்பால தனனைத தியானிப்பவரது ஹிரு தய கமலததில அவரவா நினைதத வடிவததோடு சென்று வீறறிருபபா கடவுள; அததகைய கடவுளது பாதார விநதனைதத தியானஞசெய்பவா முகதி பெறுவா.

உதாரணம் —கடலாடை சூழ்ந்த இகசாகினியில் ஹிரணியன எனறோ அசுரன இருநதான இவன அருந தவமியறறி இறைவனது இனனருளால மிகக வலிபெறறுப பெருமிதததுடன வாழநதுவநதான். இவன பெறறவ ரமோ மணிணை இரணடினுஞசாவிலலை, ஆண பெண அலி இவாலும அழிவிலலை, சுராசுராலுஞ சாவிலலை, நீர நெரு பபு காறறு முதலியவைகளாலும முடிவிலலை, அஸ்திர

சஸ்திரஙகளாலும அழிவிலலை, வீடடிறகு வெளியிலும உள்ளிலும உயிா ஒழிகலிலலை, பகல இரவு இரணடினுஞ சாவிலலை. சுருஙகசசொலலின முமமூததிகளாலும முடி விலலை. தன தபோமகிமைபால திரிலோகஙகளையும தன ஆடசிககுடபடுததி அணைவரும திரிமூரதிகளது திரு நாமததை யுசசரிபபதைத தவிரதது தன பெயரையே தியானிதது வணஙகுமபடி கடடளையிடடான. அதிவு மனறி அநதனாகளியறறும வேளவிகளில தேவாபொரு ட்டு அளிகபபடும அவிாபபாகதனைதனை பெறறுத தருகி யிருநதான "பது வநதாலும பதட்டமாகாது" எனற ஆனறோ அமுதமொழியை இவன பறநதனை எனறு சொலலததடையுமுணடோ ? இவன செயயும அக கிரமச செயலகளைக கணடு சகியாத தேவாமுனிவா இடட

சாபமும இவனைச சாரந்து வருந்தா தொழிந்தது ஆத
லின தனகந நிகா எவருமிலலை யெனக காளிதது அடாத
செயலகளைச செயதலந்தான புலியினவயிறறிலை பசு பிறந
ததுபோல இபபதிகனுகந, பிரகலாதன எனனுமபோ
ஆணமகவு தோன்றிறறு இபபாலனை காளொருமோனியும
பொழிதாருவணணமுமாய வளாகதிலவந்து தகக பருவ
மடைநகத கணடு மவநியலெறநலனை யழைபபித்து விதத
தியாயாருஷ்சயவிகநச சொனனநன அபமறைம்யாணும
மதலலையைத தன சாலைக கட்டுபபாய விதியாரமபளி
செயயப புகுமுன வழகமபோல "ஹிரணியாயநம
எனறு துதிகசசொனனதும அகபபான தலனி நசெவி
கனையும நைநளாறு பொதது "ஹுகென ஆசசரியம
வேதசாரமாகிய ஓம நமோநாராயணாய எனறலலோ எண
ணித துதிதலவேணடும." எனபுரைத்து அதநிவய நாம
தைத ஓதி யுளஙகுளிாநதான. இதனைகணட ஆசிரியன்

1-வது கதை. கடவுள வாழ்த்து 3

"குழநதாய! நீயுகெட்டாய, எனனையுக கெடுததாய்.
தேவரும ஹிரணியாய நம எனறு துதிபபரேயனறி நீ
சொனன மநதிரதைதக கனவிலுக கருதா. இளங்கன்று
பயமறியாது எனனும பழமொழிகநிகறப நீ அறியாச சிறிய
வுகலின உன தநதையின ஆகனைனையை அறிபாக இவ்
விதம உரைகனிறாய" எனறு நடுகடுகினான. "ஐயா!
என இவவளவு பயம? ஓம நமோ நாராயணாய எனற நாம

தைகளினறிருபபின யாது கெடுகினனெயுமு” எனறு பிரக
லாதன கேடக அவனிபபிரன “அநதா! நினது தந
தையின கடடளையால மூவுலகமதாரும அவரது நாம
தைதயுசசரிதத பினனர சகல காரியஙகளையுஞ செயய
வேணடுமு. ஆதலின நீ இவவாறு விளபபுவதை உன
பிதா அறிவாரேல நாமிருவரும நமனுலகு சேரவேணடி
யதுதான ஆகவே இபபயருரைதது எனனை கெடுத
திடல” என மிகவும கெஞசிக கேடடுகொணடான.
பினனா பேரறிவாளனுய பிரகலாதன அவதிடம பிராண
னிதது “ஆரிய சிரேஷட! ஆதிபகவனது பெயரையனறி
வேறெதையும நான நாவாலு நவிலேன” எனப புகன
ரு மறையவரும மனமபுகி பனனவனை யடைநது
“இராஜ கிலக! அமைசசரை தஙகள திருநாமதைதச செப
போது இதுவரையில ஒருவரும உரைகாத ஒரானறை
யுரைகக நிறகினறீர என செயதவம எமகோவே!
எனறு செவலி நடுஙகி யழுதான. இதனைகேடட அவ
னாஜன “அநதணரா திலக! முனனரா யாவரும பொழிக
திடா எமமொழியை என பாலகன பகாகதான? அதனை
யுரைகக” எனனுமு “அநதா! அவவுரையை உரைகக
என நாவெழவிலலை” எனறான அநதணன. அதகொடு
யோன, எனமகனை என சமுகம அழைதது வருக, எனது

வினை. காலைனிருந்து மாலனை சடடனையை
தலைமறைகாணை கடிதிமனை கணடபொழுதில் குமர
னாக கொணாகனா. வருது வணங்கி நின்ற மைகனை
வாரிபெடுத்து மடிமீதிருந்தி மாபுறுதழுவி "எனகுலக
கொழுந்தே! பனறபோ லுலாதித மொழியை மொழியாது
நீ பகாருதெனன" எனகேகடடதும "எனகும நிறைருது
எவவுயிரையும இயறறுதியறறி இனனருள புரிந்து வரும
எமபெருமானது ஓம சேபா காரியதை என்னால திரு
காமருதான" எனறு மழலை பிரகலாதன. அவவளவு
தான காமதம கனகன கணகளில மேகமாகினி ஜோலி
கக, அறிவிலி! திரிலோகவாசிகளும என பாத கமலததை
நினைந்தித்துகினறனை. உன சிறிய தநதையைகொனற
பாவியின நாமதனதப பகரவா உனனை பெறறெடுதேன
யான்? எனை வெருணடான பிரகலாதனும பிதாவை
நோகி "உலக மனனதையும படைதது கா தது வரும
கருணைகனது நிருகாமதனக ஒரு யுணாதலித தனிர இப
பாதது நினைனறும கடைதேறற மவறு வழியுமுணடோ?
மேலும தாகள இதகனை வலியும வாழவும பிறரு
வடனை பெறறுதாணர்டா? எனமுகனைகுறிதது நற
வபபுரிந்தி இபபெருவாழவு பிறறனையும மறநதீரேபா
லும. அவவனிருந்த, நுங்கள பெயரை எவரும ஓதி உயர
வேணடி வைபபதும நகுமோ? எனப பணிவுடனை புகன
றனை. எநதிரிவு கலா புதபிரன இவவிதம இயமபி
னைச சுயோதனனுரிய வீரனியலை "எலகும எனகு
தது மாரிகதும பினமபபைகமாறு யிருபபவனிடம்

அனபுபூணர்ினான்ன இபபடைபபை. குலதனைசக கெடுகக வரு
கோடாக்கபபடடுபை என மரணவலைதகாது எலி தனனை
கொலறு குமகுய அரணன நாமதனைதது தொழுவதுபே

ளிருக்கின்றது இவனது அனபு ஆனதுபற்றி இவன் ஜீவனைச சடுதியில போகதுகள" எனறிடடான கட்டனை.

உடனே அசுரா பலா ஒனறுகூடி நொடிபபொழுதில பிரகலாதனமீது அஸதிர சஸதிரகளைப பிரயோகித்தனா. கடவுள நம்பினோ கைவிடபபடா எனபது பொயயா மொழியாகலின, அனவரகமுய அமலனது மலரடிகளில அனபு பூணட பகதனைசெனறு தாகதி அவ்வாயுதஙகள முறிநதனவே யனறி, சிறுவனது உடலுக கோ கெடுதியும நேரிடவிலலை படைகலஙகள பழுதுபட்டமையை அபபாளி அறிநதவுடன் தன் மகனைக கிருபைதும இரணகாணஙி "இவனை நெருபபிலிட்டு நீறக்குக" என்று உதரவளிததான. அவ்வாறே தீயிலிட்டும பினனை மேனிகது யாதொரு தீஙகும நேரிடாகது கண்டு அவ்டமஹா நாககளை ஏயி, கடிகவிடுப பார்த்தான ஹிரணியன. அவனது எணணம நிறைவேறவில்லை பினபு அரசனைணையால தேவேநதிரனது ஐராவதததின் காலாலிடறச செயதனர் கலலைகடடிக கட

வில எறிஞதனா ஆகாரதில விஷமி_டிம பாதத னர் ஒனறும பயனபடனிலலை ஸ்ரீ ஹரியின் நாமத் தைச் சிந்தித்திருபபோகக அபாயம் ஒரு நாளுமிலலை எனனும பழமொழி பொயகுமோ? ஆசீவ எவனிசதனி லும தன தனயன இறகதாகைக கண்ட ஹிரணிபன தானே கொலவதாக நிசசயிதெழுநதனன அசசாயம புதிரனும பிதாவை நோகதி, "எகதாய! எனனுயிரைப போககுவது தஙகளாலாகும காரியமனறு உலகையுணடு பணணிய ஒருவனுலை தான ஆகும்" என, "உனனுகதைப படைகதவன யாவன? முமமூரதிகளா? தேவரா? முனி

6 திருக்குறள நீதிக் கதைகள்

வரா? எவா? அவன் எஙகுளான? எனகாஜிதான கனகனும மீணடும பிரகலாதன "தநதையே! உலகதைத யும அகிலுளள சகல சராசரஙகளையும சிருஷடிதது சர வியாபியாயிருகதும ாசன நினது சுணனுக்குத தோனறு வதரித எனது நேதிரஙகளால எளிதில காணலாகும. அவன் எஙகுளானெனின தூணிலுமுளன தருமபிலுமு ளன, நீ சொன்ன சொலலிலுமுளன, அவனை நீ சீக்கிரம காணிலுங காணலாகுப' எனறு பதிலளிததான கனக னும கலகலவென நகைதது "உலகெஙகும பாததுளான ஒருவன உளன எனறாய அவனை இகமபதிலிடை இகதனமே காடடல வேணடும. காட்டிடாயேல உன உயிரை மாயகத உதிரதைபப பருகி உடலையும உண பேன" எனறான பகதபிரஹலாதன பிரகலாதன "நான

சொனன பரமபொருள யான கொட்ட தொட்ட இட
தோறும தோனறுனுயின எனனுயிரை யானேமாயத
துகொளவேன அனறியும நனும அவனடினமையலல,
அவனும என இறைவனலல" எனறதும, அரகன
அடஙகாக கோபமூணடு தனனருகே நினறதூணை கையா
லறைநது "எஙகடா அவன? இததூணில உளனு"
என்று சிஙகநாதனுசெயதான. தட்சணமே திரிபுலனமும
கிடுகிடென நடுஙகுதம வணணம கோபசிரிபபொனறு
கபபநதினினறுங கிளமபியது. அனபனும ஆடினன,
பாடினன, அழுதான, தொழுதான, துளளினன. தன
பிளளையினது அகமகிழவைகணட அவுணனது வெகுளி
நெயபெயத அனல்போலாயிறறெனறே சொல்லவேண்டும்.
"ஆரடா சிரிகதனறது? ஹரியா? அன்று எனகுப பய
நது ஒளிகத கடல போதாதெனறு இகமபதநினை யடை
கலமாகக் கொணடனையோ? வலுவிருகதுமேல போர்புரி

1-வது கதை கடவுள் வாழ்த்து

யப் புறப்ப"டெனறுன போரிற சிறநத ஹிரணியன.
டனே தூணும திடீரெனப பிளநது அதனினறு அடி
ம முடியும இனனதெனறு அறிய முடியாத நரஸிமம
மூரதநி கோனறினா. தோனறிய வளவில அசுரசேனையும்
பூதததிறகுத தினடது. அரை நொடியில அசுரசேன
யனைதநும தீயிறபடட பஞசுப பொதிபோல அழிநதன.
அககாலி ஹிரணியன வெகுணடு தன வயிரவாளையுருவி
அவதார மூரதநியத காகக செனறுன. பெறற மனம

பிதது பினனே மனம கலலு எனற முதுமொழிககு மாறு
பப பிரகலாதனு தன பிதாவை நோககி " இதோ நிறகும்
மூாததியினது வலியையும நிலையையும கணணுரகணடுமு
னறும உணராதது எனனே! இசசமயம தவறின வேறு
சமயம வாயபபதரிது ஆதலின இபபொழுதே இமமூா
ததினைய பணிநது வணஙகினகடைதறே மாகமுணடு"
எனறு இரஙகினன. இநநனமொழி செவிடன் காதில்
சஙகூதினது போலானதே தவிர வேறிலலை

" அடே அறிவிலீ! யாரையடாவணஙகச சொனனாய!
நன் முனனிறகும இச செஙகட சியதனை ஆவி தணி
நது உனனை அநதகனுலகனுபபிப பினனர் என வெறறி
வாினைதொழுவேனே யலலது வேறெவரையும வணங்
கேன் எனபதை நனகுணாநது கொள " எனறிடி முழக்
மம போல சாசசனை செயதான காலனுலகுசேர விருகுமு
னகன. பினனா சுநதியா காலதில ஹிரண்யனை தன
னினருகையால் வாரி யெடுதது அரணமனைவாயிற படியில
அவனை தளளித தொடையின் மீதிருததிநகஙகளால்
ககொடியோன வயிறறைககீறி நினறா ரவிமம மூாத
மம. இச்சமயம பரநதாமனுக்குத தோனறியிருக்கும
கோபாகனி தணியாதெனகண்ட அயன முதல் தேவா

பலரும் பாறகடலில அமுதுடன தோனறிய திருமகனையும

உடனழைதது வரது மனைவாகுகாயகளால ஆடிப பாடித துதிதது னினறனா. அபபொழுது பகதியிற சிற நத பிரகலாதனை "அனப! உன தரதையை உன முன கொனறு காலததும நீ சறறேனும மனஞ சலியாது பகதி பூணடு னினறனை. இனி உன குலததரா எலலையிலலாத குறறஞ செய்தாரே யாஞலும உன மீதுளள கருணையால அவாகளைக்கொலலேன. யாது வரம விருமபுகினறனை" என்றரா எவவுலகமும காததருளும எமபெருமான உடனே பிரகலாதன் பரதாமனது பாதம பணிநது "ஆபதபாநதவ! முனபே நான பெறறிருக்கும பாகியத திறகோர் அளவிலலை நின நாமம தருவதைககாட்டி லும நீ தருவது வேறுமுணடோ? என்பிலலாத புழுபபிறவி நான் அடைநதபோதிலும் அபபொழுதுகூட உன்னிட த்து பகதி மறவாதிருககவேணடுமெனபதே என் வேண்டு கோள்" என வணஙகி னினறன. அமலநாதனும அருள சுரநது "முன்னமேயே நான உனகுத தொழுமபனுயி னேன. பஞச பூதஙகள முடியுஙகாலததிலும நீ எந நாளும அழிவிலலாது என போலிருபபாய் உன்னைத தொழு தேததுபவா எனனைததொழுதேததி யாது பயன பெறுவரோ அதனையே பெறுவா. இததகைய நீ அசுரா க்கு அசெனபது தகாது. சுராகுமெ இனி நீயே இரை வன. நானை நீ! நீயே நான" எனறு வரமருளிபபிரமன ஓமமியற்ற முனிவா வாழுதெடுபபத தன கையால பிர லாதனுககு முடி சூட்டினா

அனபாகாள் ஆதலின இனனருள புரியும் ஈசனதி உபயபாதங்களை ஊகுகமுடன எநநாளும ஏததுபவர் ஐ

பொறிகளை மடக்கி ஒருமையுடன் ஓவலிலா மோட்சம் பெறுவார்.

2-வது கதை. வான் சிறப்பு.

திருக்குறள். சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம்
வறக்குமேல் வானோர்க்கும் ஈண்டு

பரிமேலழகர் உரை —தேவர்களுக்கும் இவ்வுலகில் மகளாற செய்யப்படும் விழவொடு பூசையும் நடவாது மழை பெய்யாதாயின்.

குறிப்பு—மழை பெய்யாதாயின் இப்பேருலகில் பஞ்சம் உண்டாகும் அக்காலத்தில் மனிதர் தங்களே பசியால் வாடும்பொழுது தேவர்களுக்கு எவ்வாறு பூசை முதலியன நடத்தக்கூடும்

உதாரணம் —சோழமும் சிலவளமும் நிரம்பப்பெற்ற செந்நெல்லியூரில் வேதநாவுக்கு முன் ஆதி சைவர் குலத்தில் தோன்றிய புகழ்த்துணையார் எனும் புண்ணிய புருஷரொருவர் வாழ்ந்து வந்தார். எல்லாம் வல்ல இறைவனிடம் மெய்யன்பு பாராட்டி, பக்தி பூண்டு பரமபதமடைந்த நாயன்மார்களில் இவர் ஒருவர். இப் புகழ்த்துணை நாயனார் அம்பிகை பாகனின் ஆகம விதிப்படி இடைவிடாது பூசைசெய்து வருங்காலில் ஒருகால் மழை பெய்தல் ஒழிந்து கோசமெங்கும் பஞ்சம் நேரிட்டு அதனி

முகலை எறும்பீறுன உயிர் அனைதும பசியால பாதவித தன. ஆ! அக கருபபுகாலதினை கொடுமையை எனனை னறு சொலவது? புல், பூண்டு, செடி, கொடி, மரம யாவும கதிரவனது வெபபதைத ஈ ஈக முடியாது கரிநதன. மனிதரோ உணபதினபன மிகக குறைநதன வாதலின்

10 திருக்குறள நீதிக் கதைகள

பசிப பிணியைப பொறுகமாடடாது ஆடுகளும தினை யோகரியமிலலா அடகு தினறும நிலகடைக தோண்டி கிழஙகாதி கந்தமூலம புசிததும தீபபசி தணியாது தளா நதனர் அனறியும காய கிழஙகு முதலியனவும கிடைக கப பெறுத பலா நீரைத தேடிச செலல அநநீர நிலைய னைததும சேறுயிருநதது கணடு வேசாறினா மேலும தாயமாகள தஙகள அருமைக குழநதைகளின கைதனில ஏதேனும தினபணடமிநபபின அதனைப பறிதது தினறு பசியாறற முயனறனா முடிவாகச சொலலின பல் லாடப பசி தீரும் எனறபடி வாயதனில இடடு மெலலுதறகு இது தகும தகாது எனறெணணுத கணட கணட ஸ்பாரு னையெலலாம எடுதத நநதப பாதனா. பாதது மென? பசியின கொடுமையா தணிநதபாடிலலை வயிறறுப பெருமானைத திருபதி செயப வகைகாணுதா தோ, திரு விழா இலைகளை எஙஙனம கொணடாடுவா? நாளும் கிழ மையும் நலிநதோக குண்டோ? தனகது மிஞசியல லவோ தான தருமம், இதனையெ கொடிய பஞச காலதி திலும நாயனா மெய் வநதமும பசியும பாராடடாது அனபின உறஙகியபாடடிலை அமலநாதனது பணிவிடைக

னில ஒரு சிறிதும குறைந்தாகிலலை. "நீவருமை இனனல தமமைச செயயினும செயய சிகதைப பேரருளாளா கத தம செய்கையிற பிழையபதுணடோ"? எனவே வழக கமபோல புகழதலினையா சிவசொனன திருமஞசன மாடடுகையில பிசபிணி இவரை வருகதியக பசிவந்தி டப்பத்தும் பறக்குமாகலின பசியினால மிகவும தளாசசியு றறா உடனே கையிலிருந்த திருமஞசனக குடம சிவ பெருமானது திருமுடியில விழ, சாலுப மெய்ம மறந்து முனனவனது பாதார விந்தஙகளில பொதலென வீழ்ந்த

னர. வீழுந்ததும நிதநிரை வந்து பதநினப பணிகொண டது. அகநாலே உமையாளபஙகன உளளன புடைய நாயனாது கனவில தோனறி "பகத! இப பஞசகாலம் நீகு மளவும நினகு காம நிதமம ஒரு காசு(சவரன்) தருவோம, அதனைப பெறறு உனலருநதி ரகிழ்ந திரு உனது பகதிக்கு மெதவும மெசசினேம" எனறு ஆரமருளி மறைநதனர பொழுது புலருமுன பகதன துயிலெழுநது எபபொழுதுமபோற கோயிற திருபபணி யசயகையில சூலபாணியின பீடதின கீழ காசு கண்டு ணெணெளி பெறற பிறவிக குருடனேபோல அடஙகா மகிழசசி கொணடு மனம, வாகு, காயம, ஆகிய

முகாரணங்களாலும் முதலவனை பணிந்து ஆடிப் பாடினார். பின்னர் அந்நாளைபோல எந்நாளும் ஒவ்வோர் காசு பெறும், சிறப்புடன் சிவனுக்குப் பூசனைபுரிந்து பசிப்பிணியையும் மாற்றிப் பரமானந்தத்துடன் வாழ்ந்து வந்தார்.

இப்படியாக பஞ்சகாலம் நீங்கியதும் செஞ்சடையாருக்கு மெய்யடியார்கள் தொழில் பூண்டு வந்த பயனால் பொன்னம்பட்டில் அம்மா தொழப் புனிதராடி நிழற் சோந்தார்

3–வது கதை. நீத்தார் பெருமை.

திருக்குறள். நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி விடும்

பரிமேலழகர் உரை —நிறைந்த மொழியினையுடைய துறந்தாரது பெருமையை நிலவுலகத்தினகண் அவர் தூணையாகச் சொல்லிய மந்திரங்களே கணகூடாகக் காட்டும்.

குறிப்பு —நிறைமொழி எனபது அருளிக் கூறினும் வெகுண்டு கூறினும் அவ்வப் பயனகளைப் பயந்தேவிடும் மொழி. முனிவர்தர் சாப அனுக்கிரகங்களைக் கடவுளரும்

தடுகுமை வணமையுடையரலலா இததகைய முனிவரது பெருமையை அவா கூறிய மநதிரஙகளே பயனை பிரதத் யகஷமாக உணாததும

உதாரணம்.—உலகததுளள பல வகுபபினரது ஒழுக்க வழகஙகளை முறகாலததில ஒழுஙகுபடுததி யாவரும் இனனனபடி நடததல வேணடுமெனத திடடம பணணிய புணணியவான மனுவெனபா இவரியறறிய சடட திடடம இககாலததும மனுதாம சாஸ்திரம எனப பல லோராலும புகழபெறறுவருவதை நம நேயா அனைவரும் கன்கறிவா. இமமஹான ஆதிதன குலததிறகோர் திவ கமபோல விளஙகிய முதல்வா. இவரது சநததில்தோ ன்றி உலகனேதததையும ஒரு குடையின ழுபபடுததி மனு னுயிரைத தன்னுயிா போல பாவிதது ஆண்டுவநதான அமபரீஷன் எனனுமோா அரசன இவனேநதன வசிஷ டாதி முனிவாகளது பேருதவியைககொணடு அரிய பெரிய வேளவிகள பல புரிநது பெரும புகழ பெறறிருநதான ஒருகால இபபாரதபிண புருஷமேதம செய்யகருதி யாகததிறகோ பசுவாம மைந்தனபபெற, பாரஙகுளி திரிநது வநதான எனினும யாகபசுவாக மைநதனை மனி மொபபிக கொடுபபா யாவா? ஏராளமான பொருள தரு வதாகச சொலலியும எவரும இசைநதாரிலலை ஆகமே மனனவன அடவிகள தோறும செனறு விசாரிதது வரு கையில கடைசியாக இருசிகன எனனுநதவசியின சாலை யடைநதான அமமுனிவருககு மநகள மூவா. அவா டம தன எணணததை யறிவிததான இறைவன இ

பொழுது முனிபுங்கவா மிக வறுமையால வாடியிருந்தா. கோடிது கோடிது வறுமை கோடிது ஆதலின தவசியும் பணதின மேலாசைகொண்டு தன னருமைப புதலவனைக் கொடுக்க மனமிசைந்தா எனறுஞ்ம, மூதத குமாரன மீது மிக வாஞ்சைகொண்டு முனனவன எனககு வேண்டு மெனறா. முனிவரது பதனினியோ இளையவன எனககு எனறனள மறறையவனஜிய சுனசசேபன பெறறோரது நியமின்மையைக கண்டு பெரிதும நகைதது "எனறைக் காயினும ஓர நாள எவரும இறததல வேண்டும. இது காலியான உயிருடனிருந்தும பயன எனன? தாய் தந தையா எணணியபடியே இபபொழுது இறைவனுக்கு யாக பசுவாக மனமொருமிதது பபோதலேமேல ஏனெனில், எனககு விலையாக மனனவன அளிக்கும தனதைதக் கொணடு எனனை மீனறோ இனபமுடன வாழ்வா. நன் றுவளாதத தாய் தந்தைககு எவரே கைமமாறு இயறறு வார் ஆனறமதலி நூறு வயதளவும அடிமைதனிறம் பூண்டு, மூனறு புவனதனள பொருள்முறறும அளிதது முறை முறையே, எனற வழிபாடு இயறறிடினும ஒரு நாள வளாததறகு இையாதே! எனறிருதததலினை இசச மயம யான என அனனபிதா இவாகளை அடிமை கொண்டி ருககும வறுமைப்பிணியைத தொலைக்க என உயிரைக் கொடுததல சாலசசிறபபாகும அனறியும "மகன தந்

தைக்கு ஆறுமுக உதவி இவன தந்தை, என நோற்றான் கொல" எனனுஞ்சொல எனற மொழியின வண்ணம்

புகழ பெறுவதே பொருந்துய" எனத தீர்மானித்து, தரணிபாலனை நோக்கி "வேந்தே! எனனை யேந்தி வளர்த்த தந்தையின தரித்திரம பறந்தோடும வண்ணம வேண்டிய அளவு திரவியத்தைக கொடுப்பாய" எனப புகன்று

14 திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

பிதாவின பாதங்களில வீழ்ந்து "தந்தாய! போய வருகிறேன தயைசெயது ஆசி கூறி விடையளித்தல வேண்டு" மெனப் பணிந்து நின்றான. உடனே வேந்தன தவசிக்கு ஏராளமான பொருளுதவ, சுனசேபன கொஞ்சமேனும மனம வருந்தாது தாய தந்தையரது ஆசீர்வாதத்தையுடன கொண்டு மனனலனுடன தோன்றி சென்றான. வரும வழியில கந்திரவன உசிப பொழுதடைய வேந்தன நிதிய கருமம புரிய ஓர் தடாகத்தில் தங்கினன பெற்றதேல்லாம் பிள்ளையாமா? நட்டதேலலாம் பயிராமா எனனும் பழமொழியை விளக்க வந்த மைந்தனும நியாயஞ்செய்யும பொருட்டுச் செலலுங்கையில தன மாமனாகிய விசுவாமித்திர முனியைக கண்டனன. கண்டதும அவர அடியிலை களில வீழ்ந்திறைஞ்ச இருஷி சிரேஷ்டர தன மருமகனை இனிமையுடன நோக்கி "குழந்தாய! நீ இங்குவரக காரணமென" எனறதும நடந்த வரலாறறை வெளியிட்டான சுனசேபன அதகணமே முனிவர பிரானும மைந்தனைக கருணையுடன பார்த்தருளி "பிள்ளாய! எள்ளளவும கலங்கவேண்டாம, நினனுயிரபோகாமல தப்பபது எனக்கு ஒரு

பெரிதலல" எனறு கூறி முனனா வவிஷடாது கோப
கனலில மடியாத தன புதலவா நாலவரையும நோகக
"நீஙகள இவவேஙகதனுடன செலக" எனறதும அபபுதல
வா முனிவரது பணியை அலடசியஙு செயதனா. முன
னர தன சொலலே யிகழநத விணமேனோ மீது வெகுணி
அவாகளது பெருமபதவிகளையும வான உலகம முழுவதை
யும படடபமபன எனச சிநதிதத காலயில இநதிரன
முதல மூமமூாததிகளும படட பாடடில இவாகள எந
மூலே? எனவே விசுவாமிதிரா மிகக சினஙகொணை
"நநதை மொழியைத தட்டிய நீஙகளணைவரும வேடா

னாகிக் காடுதோறுய அலைஙதிரிக" எனறிடடா சாபம.
அவ்வாறே புதிரா நாலவரும வனசரா ஆயினா.

இது நிறை மொழிககு ஓா உதாரணமனறே? பின
னர் பெருநதவதியோனுகிய கௌசிகமுனி தன முனனவள
குமாரனை சுனசசேபனை விளிதது இரணடு மந்திரஙகளை
யுபதேசிதது "நீ பயமிலலாது பாரதிபனைச்சேரி, உனனை
யூபதது (யாகபபசுவைக கடடுநதறி) அழைககுமபொழுது
றுகொடுதத இரணடு மறை மொழியையும உசசரி.
உசசரிதத மாதிரதில பிரமன, ஹரி, ஹரன, மூவரும
தோனறுவா மனனனது மேலவியும இனிது நிறைவே
றும. உன உயிாகுமபாதொரு தீஙகு நேரிடாது" என
றியமபிச சென்றனா. சிறுவனும இறைவனுடன கலஙகா
டைநது தனனை யாகசாலையில யூபதது அழைதத காலை
யில மறைமுனி உரைதத வணணம மநதிரமொழிகளை உச

ரிதான மந்திரமும, தேவும, மருந்தும, குருவருளும, நந்திரமும, ஞானந்தருவாதனையும, யந்திரமும, மேதினி யில மெயபெனனில மெயயாய விளங்கு மெனபது திண மை. எனவே திருமால, பிரமன, உருத்திரன, ஆகிய மூதலவா மூவருமே தேவா சூழச சிறுவனது உயிரையும ராதது அரசனது வேளவியையும காததனா

4-வது கதை. அறன்வலி யுறுதநல்.

திருக்குறள். அனறறிவாமெனனு தறனுசெயக மறறது
பொனறுங்காற பொனறுத துணை

பரிமேலழகா உரை :—யாம இது பொழுது இனைய மாகலின இறகுளுனறு செயதுமெனக கருதாது, அறதனினை காளதோறுஞ செய்க; அவவாறு செய்த

அறம இவவுடமபினறு உயிர போகுகாலதது அதறகு அழிவிலலாத துணையாம.

குறிப்பு.—மாஙகளில முறறியிருந்த கனியிருக்கச சுழ லகாற்றால காய்களுமு, பிஞசுகளும உதிரந்து விடுகின்றன. அதுவேபோல விருதாத பலா உயிருடனிருக்க, வாலிபர் பலா இறநது படுகினறனா. ஆதலினால நாம இசசமயம் இளமையுட னிருகினறோம். பிழநதனம வந்த பிறகே சாவு நேரிடும எனறெண்ணியிருந்தல கூடாது இளமை யிலேயே தர்மதனைச் செய்தல் அவசியம். அவசியம்

சிறு வயதுமுதல தானதாமம செய்துவரின் உயிர உடலை விடடு ஒடுங்காலததில அவ்வறம அழியாத அவயுயி ருடனே சென்று மறு பிறபபில நன்மை பயக்கும்.

உதாரணம்:—பொன னினைபும பூமிசயனப பலரும புகழ்நதேதததும கங்காடாம் இநதிய நாட்டின் வடபாரிசத் தில் அறபுதமெனனும பெயரையுடைய பர்வதம ஒனறு ளது. அமமலையின் ஓர் புறததில் வசிததுவந்தான் ஆருசன் எனனுமோர் வேடன் அவன மனைவியின்பெயர் ஆருஷி. இவர்களிருவரும கேவலம வேடுவா குலததில தோனறியி ருநதும் "அரிது அரிது மானிடராத் தரிது, புனறுனி மேல் நீர்போல் நிலையாது மின்போலழியுமுடல். மேலும் இசசரீரம் இன்றழியும அலலது வெகுநாள சென்று கழி யும என்றெண்ணியிருகக இடமிலலை. அனறியும இன்னர் இன்னகாலததில இறப்பா என்று ஓர நியதியுமிலலை. ஏனெனில கொடுநதொழிலாளனுகிய கூறறுவன், தவத் தறை மாக்கள, மிகக பெருஞசெல்வா, எற்றிளம பெண் டிர், ஆறறுப பாலகா, முதியோர், இனமோ எனறுன் னுது எவரையுங் கொன்று குவித்து வருகின்றன. மாலை யில் மஞ்சததில் படுததயாந்தவன் காலையில் கணவிழித்

தெழுநதிருபபது நிச்சயமன்று. ஆதலின் அனைவரும செய் தறகரிய அறஙகள பல செய்து, தயர்கூர் பிறவியினின்று உய்யும வகை தேடவேண்டுமெ" எனற ஆன்றோ அமுத மொழிகளை னெனகறிநது இளமைப்பருவம முதறகொண்டு அவ்வறபுதமென்னும மலையினசாரலிலிருக்கும ஆலயத்

தளை சசனுகது வகதனை வழிபாடுகள செய்வதை நியம மாகக கொண்டனா. அதுவுமன்றி அவ்வழியே செல் லும பாட்டை சாரிகளுகுகுத தகுகளாலியனறவரையில் செலலுமவாயெலலாம (நிரிகரணகுகளாலும) தகக உதவி புரிகதுவகதனா. முடிவாகக் கூறுமிடதது, "வெளளம் வருவதறகு முனனா அணைகோலி வையாதா பெருகுதற் கண்ண செய்வா' எனறிருதலினால், தாகுகள இறந்து படுவதன முனனமே, போகுமவழிககு கலலவழி தேடி யிருகதா. இவவனனு செயயாது வாழுமமகளிறசிறாத மடவோரு முணடோ? ஒருகாள மாலைபபொழுதில சடை முடியையுடைய யோகியொருவா அவவழியே வகது, ஆல யததைககண்டு சிறிதுநின்றனா. அககாலி கோயிலின் புறததேநினற ஆகுகி பெரியவா வரவைக்கணடதும, அவ ரிடம வகது அஷ்டாகக தெண்டனிட்டு "ஐயா! தாகுகள் எங்குச்செல்ல வேண்டியதோ! அதனை யறியேனுயினும இது சமயம மிகவும இருட்டிவிட்டது. ஆதலின இனி ரவை இங்கேயே கழிகுகலாம" என்று உபசார வாததை களை மரியாதையுடன் சொலலி வேண்டினள. ஜடாதரனே மடமதையருடன பேசக் கூடாதெனற முறைமையைக் கருதி ஆகுகியுடன் பேசாது மௌனமா யிருந்தனர். அச் சமயம ஆலயததினின்று வெளியே வகதவேடன் அந்தவ யோகியைக் கண்டதும பரமானுதமடைந்து, அவ ருடைய சரடிகளில் வீழ்ந்திறைஞ்சி, 'தேவரீ எங்கு ஏக

வேண்டியவா ? இதுபொழுது சுவாமிகளுக்கு மேல
டுவது யாது?" எனறு பலவாறு கலவாதனை கூற
நினறான ஒருவருக்கு வேண்டியதொருபொருளை
கொடுதததினறும முகமலாதது இனசொல இயமப
மிக கலமனறே ? ஆதலின பிராணிகளை வதமபண
ணறும மேலடாகுலததில உறபவிதததும கிராதகனிடததில
காணபபடுமி அனபுடைமைகுப பெருமகிழசசி தொணி

" அபபனே ! யான தீாதத யாததினை செயதனனேறன
இவவிரவு கழிகுபாறு படுதததறகு இடமி மவணடா, எ
கமவணடியது மறறொனறு மிலலை " எனறா அபமுன
வா அதகணமே ஆகுகன அததவசினைட தன குயவர்
கு அழைததுகொணடி போய, மதறறும திரணமவா
கொணாகது மகிழவுடன அளிததான உடனே அருந்த
வதறகான வனசரனேறாகி, " அபபா ! முபபாபாது உ
பான மராகி, இருபாதாணபான போகி, ஒருபாதாணபான
யோகியே ! எனற முது மொழியையும பறறுகனேறா ? மு
தல குடிலை யடைநதாகுக அவணடிய உபசாரனைகள பு
யும பொருடடி, சதவா மருகதிறுமினிய சதறும திரணமா
வும கொணடு வருதனனேபோலும ! நீ பெனகிருத உணவை
அருகதிவறன முனனமே உன அனபு எனனை திருபதி
செயவிதது ஆதலின நீ தநத ஆகாரதனை மன
விருமபுவதறகு இடமிலலை " என இனிமையுடன புக
றதும, மேலடன தவசியாக குடிசையிலசயனிதசசெலலி
இலலாள நோகி " நாமிருவரும புறபடத நினறு காடட
மிருகஙகளால முனிவருகு யாதொரு தீஙகும நேரிடாத

காத்திருப்போம்" எனறனர். அம்மூவரும் படுத்தயரப் போதுமான விசாலமுளளதலல அகதுடிசை இருவர் இருக்க இடமுளளது. யோகியோ "பெண பிளளையை

இராபபொழுதில வெளியே யிருத்தல்தல தாமமன்று" எனறும, ஆருகன தனமனவியை அகதுடிசையில தங்கச செயது, துஷடபபிராணிகளால இருவருக்கும எவவித இடையூறும நேராவணணம வில அம்பு முதலிய ஆயுதங களுடன வெளியே சென்று விழித்திருந்தான அத்துடிசை யினுள ஆருகனிருத்தலையும யோகியோகத்திலும இருந்தனரென்று சொலலவும வேணடுமோ? அறிவிலசிறந்த ஆனமாவை அடாது செயவாரோ? செயயார்! செயயார்! நடுநிசியில பெருமபுலி யொன்று வந்து ஆருகனை ஆசையுடன பக்கித்துச சென்றது. அந்தோ! பாவம்! நனமைசெயதாகத்த தீமையுண்டாமோ? எலலாம் எசன செயல! சூரியனுதிக்கச்சும் முன்பாக, ஆருகன புலிக்கரையானதை அருகுசசிருந்தகிடந்த சினனங்களால உணர்ந்து, தனக்கு உள்ள இடங்களெலலாத்த காணச்சகாலமானடனை நீனதது நின்றது. மெத்தவும பரிதாபப்படுகையில, ஆருகன் "ஐயனீர்கள! வரும விதி வழியில தங்குமா? விதியின பயனை எனகணவன இறந்தன னெனிலும, ஒப்பற்ற அருந்தவனுக்கு உதவி செய்கற பொருட்டு ஆவி பிறந்த

என பாகத கருகதி சொலறு சேசாவா எனபதறக பெரமு
ணேடா'' எலறு தவசிரை ச சமாதானபபடிதத, ஆவித
தினை எனன கன கலைவறுடன தாறும நறபாதள யடை
தல மேனைநிலையை பெரு பகழவுட தீகருளிகக யகத
னிதகாள தன புருஷன இறபபறகுக காரண
மாயிருநத போதிலும எலலளவும இருவரின மீது
சமிகதகொளளாது அவா மனபகிழபபணணம பதில
னிதகதை ஆழநது சொலலிபபின, எலலாப பெணகளுடன
இவளையும ஒரு பெணஎனறு சாதக கொணறுவதா?
பெணகளுககெலலாம கணணனைத தகும பெணமணி

யனறோ இவள? சில பெணகள புண எனப பெயர எடுகக
னறனரே. பரிதாபம! பரிதாபம! ஆகுகியின கலஙக
நிலைமையையும அறிவையும கணடுகளிதத சாப பிரதிய
கஷமாயப ''பெணணே! நீயும நின கணவனும செயத
வறற கலவினைபபயனால அடுதத சனமததில நீ விதாபப
தேசத தாசன குபரி தமயநதியாயத தேவாணமை உன
கணவன நிஷததேசதது ராஜகுமாரன களஙகபபிறநத
இபபேருலக முழுவதையும ஒரு குடைககீழ ஆளுவான!
இதோ நிறகும யோக புருஷன இபபிறவியில உஙகள கூட
டுறவைப பிரிதத நிமிததததால அடுதத பிறபபில அன
னப பறவையாய வநது உஙகளிருவருககும தூது நடாத
மனவினனை முடிதது வைபபான, அபபால உஙகடைது
வேறு பிறவி யிலலை நிசசயமாய முததி பெறுவீர'' எனறு

திருவாய மலாந தருளிமறைநதனா ஆதுங்யும அடஙகா மகிழ்ஙூதது அகஙினிய பிரவேசஞ செயதனள. பினனா நமபெருமானருளிய படியே மூவரும முறையே நளன, தமயநதி அனனமாகத தோனறி அளவிலா ஆனநததது டன் வாழநதனா

5-வது கதை. இல் வாழ்க்கை.

திருக்குறள். பழியஞசி பாதது ஞடைததாயின வாழககை
வழியெஞச லெஞஞானறு மில

பரிமேலழகா உரை:—பொருளசெ செய்புஙதால பாவததிறகு அஞசி சடடி, அபபொருளை இயலபுடைய மூவர் முதலாயிஞாகும தெனபுலததா முதலிய நால வாகுமபகுதது, தான உணடலை ஒருவன் இலவாழககை உடைததாயின, அவன வழி உலகதது ளெஞஞானறும நிறறலலது இறததலிலலை.

குறிப்பு —பாவததான வநத பொருளைபபகுதது ணினன, அறம அபபொருளுகந உடையவன மேலும, பாவம் தனமேலுமாய நினறு சுநதநதி குறையுமாகலின, அனைவ ரும அறவெறியிலேயே பொருளைததேடி அதனை மேற் கணடபடி பகுதது ணினன அவன சுநதநதி விருததியாகும்

உதாரணம:—பொனனுட்டினும பொலிவுடன விளங கிய மகதநாடு நம பரதகணடதனை வடபாகததிலுளது அநநாடடினை நிலகமபோல விளஙகி வந்தது புஷ்பபுரி யெனறுமொரு படடினம அநநகரினகண அருமறை

யோ நற்குலத்தில் அவதரித்திருந்தார் சுந்தர சாமானவர். அவர் இளமையிலேயே அந்தணர்க்குரிய சகல கலைகளையும் தக்க ஆசிரியனையடைந்து கற்று கலவிக் கடலில் கரை கண்டவர் என யாவராலும் நன்கு மதிக்கப் பெற்றிருந்தார். அன்பு, அருள், அடக்கம், வாய்மை பொறுமை என்னும் குணங்களைப் பூஷணமாகக் கொண்டவர். இத்தனை ஏற்றமிருந்தும் அனைவரும் கண்டு பரிதபிக்கும் வண்ணம் தரித்திரம் என்ற மூதாட்டி தனக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டனள். அம்மறைவல்லோன் "பலரான்ற தேளிப் பயனுண்டாவார் பாடழிந்து, அலலலுழப்பத் தறிந்து—தொலைந்திறப்பின், நாவின் கிழத்தியுமற்றதலாற் சேராள், பூவின் கிழத்தி புலர்ந்து" என்னும் பண்டை மொழி பொய்க்காதன்றோ? அவ்வேதியர்பிரான் வறுமை யால் பீடிக்கப்பட்டும் 'அறனெனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை' யாதலின், தக்க பருவத்தில் ஓர் பெண்மணியை நாடி மணந்தனர். இனி இல்லறத்தைச் செவ்வனே நடத்த தனம் வேண்டியதைக் கருதி, அருகிலுள்ள பாரபபுரத்தை நோக்கி வேகமாய் நடந்தார். ஓர் மேற்பாயமாகக் கொண்டு, அந்நகரைக் கண்டதும் தனத்தை அனர்த்தமென்பர் பாரதி, இல

வாழ்வான் அவசியம் செய்ய வேண்டிய தொழிலாம் இயல்புடைய மூவர்க்கும் நன்மையென்ற உண்மைப்பொருளை, தென் புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, ஒக்கல் (சுற்றத்தார்) என்ற நான்கிடத்தும் நடத்த வேண்டியதும் அறமென்பதையும் இயற்றி, மனைவியைத் தெரிந்து சுகமே வாழ்ந்து வந்தார்.

காலகதியாதகில அழிக வயு வெய்தகது ரிானற புகதிர
னெருவனை யடைநது, அவனைபாகதது்குகு கடராஜ சாமா
வெனும காமருகுடி. காபளா நரீபாளரியுப மாபூபதிகாரு
வணணமுமாய வளாகது வருவாயில, புதலவன விகனதை
யி ு தனனை மிஞசி விதவான மாடபதரிதறு அறிகுறி
களைக கணடு, அகாபரு தி ஸகனை புலிகுப பிறநதது
பூனையாயப போகுமோ? ஒ ராபா ஆபா ரீவாகிய
அதிதியொருவா, சாமாவின மனனா நாக நிகரான தன
னா காளதாறுமாக ஆடிபாடி பூசனபுரி சுநதரா,
அனன பூஜைகது ஏளினபாலி காணது, பாலயாவை விளி
கது அபிமேஷகதிறகுப பாலவகே பெளவிய மகனைக
குக சொனறாபாடி இனனும கிருபாரி வரவிலலை எனறான
ஆக நங்கை உடனே அருகுனா திலகா தனனருமைப
புதலவனை நோகி, "குழநதாய! காலையில மோபாகசொனற
பசு இதுவரை விடிவநது சேரவிலலை ஆதலின சிகிரமே
சென்று அதனைபபாாதது வா" எனறனா மையலுட கடிதி
நடநது பசுவைநதேடி ஓடபுலநகையில வழியின இரு
மருங்குமம நிறைநதிருகுமம பகமபுறகளைக கணணுறறு,
ஆவின கனறுகது அளிகசதகுமம புறலை உளளன அத
னைச சேகரிதது நிறகான சதிங்வனமிநகக விருந்திறகு
வநதிருநத அதிதி, கபு ச்சுபாவி ா பகதி சிரதனையப
பாகதுப பாகது ஓனறுதித திருகுகையில திடீரெனக
கவுளியின சொலலொனறைககேடடு "ஐயோ! என செய

வேண்டும்? தம் பொருளனைய சமயங்களை எனறாடி இவ்
வந்தணனுக்குச் சிறந்த செலவமாக உளது ஒரேயொரு
முழுநாள், அபபயல் சிறிய பொழுதிறகெலலாம் ஒரு
நாகத்தால் ஆவி சிறபபான எனதுதானறுகிறதே! அகா
லத்தில் தன புதலவனோடிழந்த பாதவிக தம் வணணம் இவ்
வேந்தியிடாயாகொரு அங்குசத்பதனையுங் காணுமே
யாயினும், அந்தணன் அஞ்சுகிறானே புதிய சோகத்தால்
பிரலாபிக்க மேரிந்தல நிசசயம இதவும முனனோவினின்
பயனோ? தெயவமே!" எனறேங்கி யிருந்தனர் சக
தேவக சாரார்மாயிருபபின எவருந்தம் சொலல மனங்
கூசாது இருந்தக சமபவதனை வெளியிட எங்ஙனம
துணிவார் அதிதி? ஆதலின வாளா விருந்தார் எனறே
சொலலவேணடும். பிராண வாஜிபன ஆசையுடன இளம
புலலை பிடுங்கு தூசையில கவறி அருந்தியிருந்த துளசிச
செடியைப பறிதது விட்டான தான பிடுங்கிய துளப
மெனக கொணர்ந்தனம, அறியாமற செயக பாபத்திறகு மெத
தவும் ரங்கி, இனி வருங்கிய பயனிலலை யெனத தேறந்து
பூஜாத் திரவியமாக அத்துளபத்தை உபயோகித்தல உயர்
வுடைத்தனறன உணரி, முனனர் தான சோதத்து வைத்த
புஷ்பத்துடன வீடு நோக்கித் திருமபினன துளசிசெடியைப்
பிடுங்கிய அகுகணமே காலுறுதன பாலன ஆயுளைக கவர
வேணடி, கருநாகத் தடியினுருவமா யிருந்தனன என
றுணர் கடராஜன துளசிபபப பூஜைகளாக எடுத்துச
செலவதைக் கவனித்து, வீடு சோதத்தும தீண்டுவோ
மென அச்செடியிலேயே மறைந்தது கருநாகம ஒவ்

வொருவரும உயிர் துறகதுமபொழுது பாமபு கடிததிறந தான, சுரிததால மாணடான, பிளைவைதோனறி ஆயுள முடிநதான எனறு பலவாறுனகாரணஙகள எறபடுகினறன.

ஆகவே, அனைவா உயிரையுங் கவர்ந்து செலலும தென்றி சைத் தலைவன், ஏதேனுமொரு வியாஜகதைகளைகொணடு உயிரபருகி வருகினறான் எனபது நமமுனனோ கொளகை கிறக, ஈசனுககு வநதனை வழிபாடு இயறறியிருகுதும சுந தரருககும பூஜை நடுவே சிறசில அபசகுனஙகள தென பட்டன. அதனை யாழநதறிநத சாமா ஏதோ மகததான துக்கம சம்பவிககும எனறுணாநதும, "எலலாம வல்ல இறைவனுளன, நமகதேன கவலை? வருவது வரும்த தீரும" எனறொருவாறு தன மனததையடகக மைந்தன வருகையை நோககி யிருநதா நடராஜன் புலலுகநடபடன இலை மடைநதான. உள்ளே நுழைந்ததும, சிறுவன எபபொ ழுது சுமையைக கீழே விழ்ந்ததுவான எனறு கருநாகம தன் தலையைததூக்கி நாவை நீட்டிககொணடிருநதது அதனையுறறு நோககிய வேதிய அதிதி 'கோ' வென றலறி னா. இவ்வழுகுரலைக கேடட சுநதரரும அவா மனைவி யும 'விருநதினாககு யாது கேடு விளைநததோ' வென ஓடி வநதனா தனனைக்கணடதும பேரிரைசச லிட்டழும

அதிதியைக்கண்டு பிரமித்து நின்றான் சுடராஜனும் அதிதியின் அழுகையை ஆறுதலையளித்தா சிகிச்சையெல்லாம் விழலுக்கிறைத்த நீராயினவேயன்றி வேறில்லை. ஓயாத கதறும் புதிய வருத்தத்தை குரல்கேட்ட அகத்தில் பசுத்தாய் பலரும் பரபரப்புடன் வந்து கும்பு கூடினர் அதிதியின் அழுகைக்கு காரணம் யாதென அறியமுடியாத அவ்வளவும் ஒருவர் முகத்தை யொருவர் பார்த்து இன்ன செய்வதென்று தோன்றாது திகைத்து நின்றனர். அகத்தில் அருகுள்ளார் கண்டதிசயிக்கும் வண்ணம் கருநாகம் சிறுவன் சிரசினின்றும் சரேலென உடல் வழியாக கீழிறங்கி விரைந்தோடியது. அப்பொழுதுதான் அதிதியின்

அழுகைக்கு ஆதாரத்தை ஊகித்தறியலானர் பலரும். உடனே "சுந்தர! நினது மகன் ஆயுள் இன்றோடு முடிந்திருக்க வேண்டும் ஆயினும் நீ பிதுவரை பாவவழியில் பொருள் தேடாது பார்ப்பனசிறுவர்க்கு மறையோதுவித்து நிறை கிடைத்த ஊதியத்தைக்கொண்டு, இல்வாழ்க்கையை எளிளவும் குறைவின்றி விதிப்படி நடத்திவந்தாயாதலின் உனக்குமைப் புதல்வன் உயிர் பிழைத்தான். இனி உன் சந்ததியார் எக்காலத்தும் அழிவின்றி நெடுங்காலம் நிலத்துடன் வாழ்ந்து வருவர்" என்றோர் அசரீரி அந்தரத்தினின்றும் இளம்பியது. கவுளியின் சொல்லால் சுடராஜனுக்கு நேரிடும் தீங்கினைக்குறித்து எங்கியிருந்ததையும், பின்னர் மைந்தன் முடிமீது நாகத்தைக் கண்டு புலம்பியதையும் கூறினர் அதிதி இதனைக் கேட்டறிந்த

அவருடைய பலரும் சுருக்கமாக இலவாழ்க்கைத் திறத்திறம் வியந்தும், அதிதியின் பரிதாபத்திற்குப் புகழ்ந்தும், நடராஜனது புத்திசாமர்த்தியத்தை உளங்களிகூர்ந்தும் பரமனது கருணைத்திறத்திறத்தை ஆனந்தித்தும் தங்கள் தங்கள் சுருத்திறத்தை ஏகினார். அப்பால், சுருதரசர்மா குறையுடனிருத்தராசனது பூசனையை நிறைவேற்றி அதிதிக்கு அறுசுவையுண்டியளித்து, தானும் உண்டு எந்நாளும் இல்லறத்தை இனிது நடத்திச் சுகமே வாழ்ந்து வந்தார்.

6-வது கதை. வாழ்க்கைத்துணை நலம்.

திருக்குறள் — தெய்வந்தொழா அள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள் பெய்யெனப்பெய்யு மழை.

பரிமேழகர் உரை:—பிறதெய்வந் தொழாது தன் கொழுநனைத் தொழுதெழுவாள் பெய்யெனப் பெய்யும் மழை.

குறிப்பு:—தன் கணவனே தெய்வமெனக் கொண்டு அவனுக்குப் பணிவிடைகளிற் குறையாதிருந்து வரும் பெண் மணிக்குத் தெய்வமும் ஏவல் செய்யும்

உதாரணம்:—பூவுலகில் பலலாயிர மாண்டுகளுக்கு முன்னர் மௌத்கல்யன் எனும் மாமுனிவர் இருந்தனர். அவருக்கு அருமைப் பத்தினி நாளாயணி எனப்பட்ட அக

நவகை தன கணவனே கைகண்ட தெய்வ மெனப பாவி
தது அபபதிகருப பணிவிடை புரிதலே ஈசனுகருப புரியும்
பூசனை யெனக கொணடு அனவரதமும கனகேளவன்
மனமகிழுமு வணணம நடநது வநதனளே யனறி இகபர
லதது காரியாகள சிலரைப போல கோவிலெனறும குள
மெனறும, தேரெனறும, திருவிழா வெனறும கணடபடி
மனம போன போகெலலாம போகாது கொணடான்
குறிபபறிவாள பெணடாடடி எனனும முதுமொழிகேளர்
அததாடசியாய விளஙகி வநதனள இவவாறு நாடும
ஊரும கனி புகழ்நதேதைத ஓழுகி வநதும மஙகையாக கரசி
யின கறபின உறதியையும, அனபின நிலையையும சோதிக்
கக கருதிய முனிவா பிரான, மிகுந்த குஷட நோயும அது
காரணமாசச சிதைநத வடிவமும மிகக கிழதனமும எந்
நிமிஷமும பெருங் கோபமும உடலில தாகநதமும மூடை
யவராகத தனனைக் காட்டி வநதனா இபபணம மௌத்
தலயா பலவாறு கொடுமை செய்யவும அகதையல தன்
பாததாவின பகல அனபு சிறிதுங குறையாமல பலவகை
தான உபசாரஙகளையும வழுவாது இனிய முகததுட
னும அனபு நிறைநத மனததுடனும இயறறி வாது முறை
பபடி அவா உணடு மிகுந்த எசசிலைத தேவாமிருதமெனக்
கருதி அதனையே உண்டு வாழ்நதிருநதனள. ஒரு நாள்
வழக்கப்படி அவர் உணட கலததில அவரது கைவிரலை

ன்று அறறு விழுநது கிடகக கணடு கிஞ்சிதேனும அறு
வறுபபுக கொணடனளே! ? இலலை யிலலை! அவ்வுணவை

அறுசுவையுங் கலந்த உணடி யென மதிதது உண்டனள். இமமடடோ அமமாறு தன தொழுநனமாடடுக கொணட அனபு? மேலும தன புருஷன மஞசமடைநததும அவ ரது அடி வருடல முதலிய சைததியோபசாரஙகள பல வும பணணி அவா துயினறபின தான தளரநி அவா கண் விழித தெழுமுனனரே யெழுநது அவா யாது பணிப் பரோ என எதிர பாரததிருப்பாள. "கொணட கணவன் குறுபியேயாலுமம, பணடுதான செய்தபலன எனவே கண்டு கொணடு, குறறமென எணணி மனஙகோணது அவன பணியைப பறறி மிகச செய்வாள பரிநது" எனற தனிபபாடலுகதுதானே நிகராயிருநதனள இவவனம் கறபுடைய மஙகையாக கெலலாம அணி போனறு விள ஙகிய நாளாயணியின மனவுறுதியை இனியும பரீடசிதத றிய வேணடுமென ஆவலகொணட அருநதவசி ஒருநாள் தன மனைவியை விளிதது "மாதே! வேணடிய சிறறின் பதநினை விலையின பொருட்டு வழஙகிவருமம மடநதையின் வீடடிறகு எனனை தது க்கிசசெலலவேணடு" மென விரு மப, அவவாறே அபபெணமணி தனகணவனை ஓர் கூடையி லிடடுத தலையின மீது சுமநது சென்று திருமபிவருமவழி யில, சிறு பிளளையாயிருகதுகால பொன வண்டின் உடலநடுவே சிறிய குசசி யொனறைச செருகிய வினையின் பயனல், திருடாகளுகது உடநதையாயிருநதன ரென்று குறறஞ சாட்டபபடடுக கழுவி லேறறபபட டிருநததனல் மிகுநத தொலலையுடனிருநத மாண்டவிய ரென்னும் மஹரிஷியின காலில அகஙகூடை தாக்க அதனல் கோபம் மூண்ட மாண்டவியர் "பெண்ணே! முன்னமேயே கழு

முனையில் பாதவித்தைக் கொண்டிருந்த என்னை இப்பொழுது நின் கூடையினுள்தாக்கி பரமபாதனைப் படும்படி செய்தாயாதலின் பொழுது விடிந்ததும் நீ அமங்கலியாகக் கடவை" என்றிட்டார் சாபம். அதைகொடிய சாபத்தைச் செவியிலேறற நாளாயணி "அதோ! இறைவனும் கொண்டவனே கடவுளென எண்ணி அனுபாதமும பணிவிடைகளில் குறையா திருக்கும எனக்கோ இசசமபவம் நேர்வது! மிக இருள்மூடி யிருந்ததனால மனமறியாது கூடை அவர் காலிறபட்டது அதை நோக்காத அந்தணர் மிகைகொடிய சாபதனை விதிதனர். என செயவேனைப" பெரிதும வருந்தி முடிவில "யான் இது வரையில் உதமை பதினியர் யிருபபது உணமையாயின் பொழுது விடியா திருகக கடவது" எனறு தானும சபித்து வீடு சேர்ந்தனள். எபபணியால காதலர் இனபுறுவரோ அபபணியால காதலரை அகனமே யபபுறுதனி ஒப்ப மனங்குழையும வண்ணம மகிழவிகும பதினிப பெண்டிர் வாதனை பொய்ககுமோ? வேதம பொயதனாலும் நாதனருள பொய்தனாலும கறபுடைய மனைகையர் சொல பழுதுறு தாதலின நாளாயணியின கடனைகளுனிய கதிரவனும தன கிரணஙகளைக காடடாதி மறைநதனன் உடனே தேவர் பலர் ஒனறு கூடி சூரியனையடைநது ஏன உதயமாக வில்லையெனறு வினவ, "என்னுலாவ தொனறுமில்லை. பதிவிரதா ரதனமாகிய நாளாயணியின கடனினையை மறுக்க வலலே னல்லேன்" என்றுரைதனால தின

கரன. அக்கணமே சுரர்களனைவரும் கறபுக்கணி கலத்
தைக கிட்டி வேண்ட, அமமாது சிரோமணி "சூரியனுதய
மாயின் நான் மாக்கலயம இழக்க வேண்டி வருமே"
எனப் பதினுரைததும தேவதைகள மாண்டவியரை

யடைந்து அவர் சாபததை மாறறி, பின்னா ளாயணி
யிட்ட சாபததை நிவர்ததி செய்தனா. பின்னரே பொழு
தும விடிநதது. உடனே தேவாகள் மௌதக்கல்யமுனிவ
ரது பதனியின் கறபினதிறதிறகு மெச்சி மனமாரவாழ்
ததிச சென்றனா ரிதக, மௌதகலயர் தன்மனைவியின்
கறபையும அனபையுங கண்டுகளிதது தன் விகார வடிவ
தைமாறறி அவளை யனபோடு கொண்டாடி "மனனே!
உன கறபினுககு அருநததியும ஓவவாள, நீ என்பால்
வேணடும வரம யாது?" எனறதும, "நினனேயம எக்கா
லததும பிரியாதிருபபதே எனககுத தாஙகள அளிககும
வரம" எனறனள. முனிவரும, அவவாறே யாகுக, எனது
அருள சுரநதனா பினபு அவனிருவரும பூவும மணமும்
போல பெருமையுடன வாழநது வந்தனா. அநநாளாய
னியே மறுபிறபபில பாணடவாது பதனியாய் விளங
கிய பாஞசாலி.

7-வது கதை. புதல்வரைப் பெறுதல்

திருக்குறள். மகனறந்தைக காறறு முதவி யிவன்றந்தை
எனனோறருன கொலவெனுஞ் சொல.

பரிமேலழகர் உரை:—கலவி யுடையவனுகிய தந்தை கரு, மகன் செய்யும கைமமாறுவது, தன அறிவும ஒழுக் கமுங கண்டார இவன தநதை இவனிப பெறுவதறகு எனன தவஞ செய்தான கொல்லோ எனறு சொல்லுஞ் சொலலே நிகழ்ததுதல.

குறிபபு:—பிதா நமமீது அனபு கொண்டு அருமபாடு பட்டு கல்வி கேள்விகளில் நமமை மேமபாடுடையவராகச் செய்கினறனர். அதற்குப் பிரதியாக நாம் அவருக்குச் செய்யவேண்டிய உபகாரம பாது? என்னெனின்

நமது அறிவு, ஒழுகுகம, தநதைகருச செய்யும வழிபாடு இவைகளைக கண்டார அனைவரும "இததகைய பிளளையை யடைதற்கு இவன நநதை எனன தவஞ செயதனரோ" என்று கூறும புகழினை நிலைநிறுதுதல வேணடும

உதாரணம்:—பூவம சநதிரகுல மனனாகெலலாம நிலகமபோல விளஙகிவநது தன வணமையால இபபாத கண்ட முழுவதையும தனனடிபபடுதது மனுநீதி பிறழாது செஙகோல செலுதது வநதான சநதனு வெனபான அவ வேநதன சிறிது காலம தேவகனனியாம கஙகையை மனை வியாகப் பெறறு, அவளிடம இனபமெயதி வநதும முனனி னியின படனால அநநஙகையைப பிரிப நேரநதது. ஆயினும அமமடநதையிடமாக, தேவி விரதன எனனு மோர ஆண மகனை யடைநதான அமமதலை, மழுபபடை யைத தரிதத காரணததால பரசுரமனெனப பெயரிப

றற பரமனையடைந்து ; டைகளப பயிறசி பெறறு ஞானி னிலும மிகக தோசகி பெறறான அஸதி சஸதிரப பயிற் சியில அரசாசுதரிய அறிவு, ஆணமை, மெயவலி, தீரம, வீரம முதலியன ஒருங்கே அமையப பெறற தன மைந தனை நோககி மனமகிழநதான சுந்தனுவும. பகைவாகளும வந்து வணஙகி வலுவில பதிப பொருள செலுதத்தும வண்ணம அததனைப பெருமிதத்துடன தானும தன மக னுமாக வாழநதுவரும நனளில ஒரு காள மனனவன தன புதலவனுககு இளவரசுப பட்டஞ சூடடி வேடடையி னிமிதகம காடு சென்றான அகஙானகதது ஆலநது திரி யும தஷட மிருகஙகளைக கொனறு குவித்த களைபபினால நீர்வேடகைகொணடு காளிநதி நதிககரை சென்று நீர் பருகி, அவ்வாறறின கரையில இடபபெறற கூடாரத் தில சிறிதுநேரம அயாநதிருந்தான சந்தனு. அகஙாலி

மிருந்த பரிமள மொனறு ஒலலெனபபரபப, பார்த்திப னும "இதகாறும நாம இதததகைய அரிய சுந்ததனதை அனுபவித்தாமிலலை தெய்வதத்தனமைப பொருந்திய வா சனை போலுமித. இது எவவிட மிருந்து வருவ தென பதை யறிய, ஆவலபூணடு அநநாறறக கமழுந்திசையே நோகஙிச செலலாநிறக, ஒரு பெணமணியைக கணடனன. கண்டதும அகஙாரிகையினமீது காதலகூாநது. "பெண

ணே ! யார் நீ ? உன பெறறோர் யாவர் ?'' எனறனன மையலபூதத மனனவன நாணமெனனும பேரணியைக கொணட அப பெணபால உடனே தலை சாய்ததது ''வேநத கேள ! இதனனையில வருவோரைப படகிலேறறி அககரை சோகுமு தொழில பூணடான என தநதை'' எனப பணி வுட்ன புகனறனள அசசமயம படலோடடியும இறை வன பகக மணுகி அடிமலர பணிநது நினறான இனி அர சன தன உளளகக்ருதததை தோபபாகனுகுணாதத, அபபாகனும பாதவர பதியைக கிடடி '' அவனியாரும வேநதன நினமகளை மணமபுரிய விரும்பினன இது நின பெருநதவம்மோ ! உன குலததோர புரிநத தவமோ ; அன றேல நின புதலவிசெய தவமோ ? அறியேன.'' எனறு ரைததலவளவில, அபபடமோடடி '' ஐய ! பூருவின மரபிற் பிறநத கோமகன, தாழதுலததில உறபனிதத னமகளை மனனியாக இசசிததல மேருவையும அணுவையும நிறுக குமா றறுகுமு; என குமாரியின பாகியமே பாகியம, ஆயினும நம பாதபதிபனுகுப பகிரதியிடமாகத தோன றியதேவநிரதனுளன அவவாசினை சிவகதநிறமே அர சுரிமை யுரிததாகும; என மகள பயகுமு பினனை யாது பேறு பெறகூடும எனபதே என யோசனை'' எனப பதி லளித்தான.

இகாலததில பெறறோா சிலர் தஙகள் பெண்களுக் குப் புருஷன் என்று ஒருவன கிடைததாற போதுமெனக் கருதி, வான குருடோ, செவிடோ, கிழமோ எனக கிஞசித தம யோசியாதம, தம மகளின் கதியையும அவளுககுத் தோனறும மைதாகளது விதியையும எளளளவும சிநதி யாமலும, பெணணிருகக பெண்கொடுதது பின்னர் அதறக்கறற குழநதைகள 'ஐயோ! நாதாய தநதையர் படுகுழியில தளளுவது போல நமமை இபபாடுகளுககு உள்ளாகினரே" எனறு வருநதும படி செயகினறனரே,! அநதோ பெரிதும பாவம! இது பறறியன்றோ, தன கஷ் டம சகிததாலும பெண கஷ்டம கணடு சகிகக முடியாது எனனும பழமொழியும வழஙகலாயிறறு!

நிறக, படவு செலுததவோன் கூறிய மொழி மார் பிடையே வேல பாய்ந்த புணணில ஆமபெரும் புழையில் கனல நுழைநதா லெனச சநதனுவின செவியிற புகுதலும் ஒன்றாந தோன்றுத உயிருணடோ இலலையோ என்னும படி நாடனடாந்தான நாரேந்திரன. கிருஷ்ண பகஷத்துச் சநதி ரனபோல நாளுககு நாள மனனுயிராதியால சநதனுவு க்கு உண்டாகும மேனி வாட்டதைக் கணணுறற தேவவி ரதன் தன் தநதையின வாடடததின் காரணதையறிய விரும்பி அடிதததடிதததன பிதாவை வினவியும, அவர் எதிவு மூரையாது மௌனனு சாதிததிருநதமை கண்டு கடைசியில சாரதியின் மூலமாய்ந்த தன பிதாவுககு நேர்ந்த சோகத்தை யறியலானுன்.

கேட்டறிந்ததுதான் தாமதம். அக்கணமே கடற் புறத்தாசைக்கண்டி மிகுந்த ஆதாவுடன் அவனைநோக்கி "நீயே யெனக்குப் பாட்டன், என்னைப் பெற்றெடித்தாள் பரேதியல்லள், நின்மகளே எனதன்னை இன்றுமுதல், என்

தாயாம நின குமரிபால் தோன்றும் பிள்ளைகளே எனது தமபியா எனனத்தடையுமுண்டோ? இக்கடல சூழ்ந்த ஞாலமுழுவதும என் தமபியர ஞாலம்! இனி நீ நாடுவ தென? இகழிமிஷமே நின்மகனை நிருபனுககு மணவினை நோவாய" எனறியமபி "இதோ இங்கு நிறகும மாநதர் பலரும தேவரனைவரும் நான இதுபொழுது ஏறகும விர ததினை யறிவாராக! அஃது யாதெனில், எனனுயிர என தடலிவிட்டு நீஙகுமளவும நான மணவினையை இசையேன. அதவுமனறி இவவுலக வின்பதனை இனறு முதல் வெறுதேன. இது சதியம! சதியம்!! புதிரபபே றிலலாதா நாக மெய்துவா என மூதோர சொலலும மொழி எனனிடம் பொய்ததுப போகும. எனெனில யான எந்தை பொருட்டு இவவிரதம் மேறகொணடேனு தலின. நான நறகதிசென்று சேவே னெனபதறகு ஈஷத தேனும ஐயமிலலை." எனறின்னதுஞ் சொனனை யாரு மெயதறகரிய சபதததைக கூறிய தேவ விரதனை மனிதா புகழ்ந்தேததினது ஒருபுற மிருக்க, தவ முனிவ ரும தேவரும மறறு முளளோரும உவகை யுடன ஆசி கூறிப் பூ மழை பொழிநதனரென்றல் அவன பூணட விர ததினை மேன்மையை எடுத்துச் சொலல கமமாலாகுமோ? இககாரணம பறறி அனறு பீஷ்மன் எனற பெரும பெய ரும பெறறான. பினனா தெய்வீக மணஙகமழ்ந்த கார

ணததால் பரிமள காதியென நாமஞ்சூடிய கனனியை, அவள பிதாவுடன் பலா சூழ அழைத்துச சென்று தன் தாதையின பகலில் நிறுத்தி, அவரது இருபாதமலரைத் தொழுது நினறான். அக்காலை குருகுலக்குரிசிலாம் சந்த லுவக் குண்டாயின அகமகிழ்ச்சிகோ அளவிலலை. ஆத லின் தன்னருமைப் புதல்வனை பார்புறத்தழுவி உச்சிமோ

நது உள்ள முருகி "மாணபுளள மைநத! மகடட்பேற றினை பெரும பேறு முணடோ? புதலவர் தநதையர்க குத வும உதவியின எனகூப பலகோடி மடஙகு உதவினும் நீ! பிதா பிளளைககு உதவும உதவியில ஒரு சிறிதும் உன கு நான் உதவினேனிலலை. எனறுலும என மனக்கோளை நன்கறிநது அதனபடியே நடநதா யாதலின முட்டினறி நீ சுவர்க்கபதவி பெறுவை. அதுவும நீ எககாலதது வேண் டுமென விருமபுகினறாயோ அகாலததே சிதநிகதும நீ அவவாறெண்ணும வரையில நானை முனவரான உன ஆவியைக் கவர" எனறோ ஓபபறற வாமனிதரான சந தனு தன மைநதனுககு. பினனா படவோடடி அரசகே சரியை நோகஙி "அரசே! என மகள கேவலம வலலரா மாதெனனகருதல அவள தேவகனனி, இது சததி

யமே" எனறுரைததது, மனனவன மகிழசசூகது அபபரி மளகநதியைப பரிவுடன மணநது சுகிததிருநதான நாள பலகழிநததும, சநதனுவுக்கு, சிநதிராஙகதன, விசித திர வீரியன எனகுமரா இருவா தோனறினா அபபால திதியால சநதனுவும விண்ணுலகேறினன. உடனே கங கையின புதலவனுகிய பீஷமன தன வாகது பொயகாக வணணம தன தமபியாககே முடிசூட்டினன. இனி காசி ராஜன தன புதலகியா மூவாகுகும சுயம வரம என்று ஓலை யனுப்ப, அகணமே பீஷ்மன புறபபடடுத தன தமபியை யும இட்டுக்கொண்டு போய் காசிமனனன சபா மண்டபத தையடைநததும, அஙகிருநத மன்னா பலா குரு குலக கோமான் கூறிய வஞசினம மறநதனனே எனறு ஐயமுற றனர். எனினும பீஷ்மன் சொனன சொலதவறுவனே? அக காசிமன்னன் மகளாம் அழபா, அம்பிகை, அமபாலிகை என்ற மூவரில் மூத்தாள் சாலுவமன்னனை விரும்பியதனல்

அவளை வெறுதது மற்றைய இருவரையும தன் மெய் வலி பால தன தமபிக்கு மணமுடிதது, தான பிரமசசரிய ஒழு ககதனராகவே யிருநதனா கடைகாளில பீஷ்மரது பேரபபிளளைகளாகிய பாணடவரும, துரியோதனுகிய ரும பகைதது பபோ செயயும பததாஞளில பீஷ்மரது ஆகமெஙகும அமபுபடடு உயிா சோாநதிருகையில தரு மன முதல மனனா பலரும திரணடு வநது, பீஷ்மரை யணுகி, அவரது பாககிரமஙகளை மனமார வாழ்ததி முடி வில "தநதை யினபம எயதற பொருட்டு பிரமமச்சரிய தவமே இனபமாகச சிநதை தெளிந்த ஞானச செலவா!

செஞ்சேவகனே! முந்தை மரபுகலலாம முதல்வா! உனனை யொபபா யாவருளா இபபிறவியினில, என்றழுது தொழுத வளவில "மகளா! அஞ்சல! தொலலிவினனை யாரே விலகுவா. தேவராலு மாகாது." என்று அவர் களுககு அறிவுறுதது, அசசமயம தகுநிணயண காலமாத லாலும, உததராயண புணணிய காலதது இறப்பதுவே பெரும பாக்கியமென நமமுனனோ மொழிநதிருததலினு லும அவவுரையைக கடைபபிடிதது யோகததால தன் உயிர் ஒடாவண்ணம நிறுதது, சூரியன வடபாலெய்தும வரை யும உயிரவிடேன் எனறிருநதனா. அவவாறே தகுநிண யண புண்ணிய காலதது தன் ஆவிநீக்கி உயர்பதவி யடை நதனா. பீஷ்மா இததகைய மேன்மை பெறறது தன தநதைகுச செய்த கைமமாறின் பயனே யெனபதை நம் நேயர் னன்கறிவர்.

8–வது கதை. அன்புடைமை.

திருக்குறள். அன்பிலா எல்லாம் தமக்குரியா அன்புடையா எனபும உரியா பிறாக்கு.

பரிமேலழகா உரை :—அனபிலா தார் பிறாகுப பயன படாமையின எலலாப பொருளாலும தமககே உரியா. அன்புடையா அவவாறலலே யனறித தம உடமபாலும

பிறாகசு உரியா

குறிப்பு:—தெயவச சிதமபர தேவா! உன சிததம திருமபி விட்டால பொய்வைதத சொபபனமாம மன்னா வாழ்வும புகியும எஙகே? மெயவைதத செலவம எஙகே? மணடலீகா தம மேடை எஙகே? கைவைதத ஙாடகசாலை எஙகே? இது கண மயகமே!—என்ற அமுதமொழிகளை அனபிலாதா அறியா. ஆதலினால, அவாகளிடதது ஏராளமான பொருளிருபபினும அதனைப பிறாகசூஙகு பயனமரம உளளூஙப பழுததது போலிராது, எனது, எனது என்று தனததை இறுககி, எசசிற் கையாலும காகததை ஓட்ட மனம பொரூா அதிவுமனறி, "கைகருணைககிழகசு, வாய்வேப்பஙகாய்" என்றபடி இனிய சொலதான கூறுவரோ? கூரூா. மனதிலாவது ஙறசிஙதனை யுண்டோ? அதிவுமில்லை யாதலினால தான, அனபிலாதா எவவிதத திலும பிறாகசுப பயன்படா. அனபுளளவரோ வெனில, தஙகளதி செலவததாலும பிறாக்கு உதவி புரிஙது அவசியமாயின தஙகள் உடல உயிர் இரணடனையும கொடுதது பர பரம உபகாசிகளாய் விளஙகுவா

உதாரணம்:—"நிலமகள முகமோ திலகமோ கண்ணோ நிறைஙெடு மஙகலஙாளோ" எனப்புலவர்களால் புகழபெற்ற அயோத்திமா ஙகரின்கண் சிபி என்னும் அரசனொருவ

னிருந்தான். அவன் சூரிய குலததினன. தருமநூலின் கற்றுறையாவும் ஙன்குணாந்தவன். அறத்தினவேலி மன்னுயிரைத தனனுயிரெனக் கருதும் தயாளகுணசீலன் மனுநீதிபபடி ஆறிலொரு கடமையே குடிகளிடமிருஙது பெறபவன. கதிரவனது ஒளிக்கதிர்க கற்றை இனிதபடியும

இபமாநில முழுதும அவனது தரும சகதிரம் தடையின்றி செலலா நிறகும முடிவாகச சொல்லின் புலிப்போ ததும புலவாயும ஒரு தறையில நீருணண உலகணைததை யும ஆண்டுவநதனன. ஒரு நாள அவவரசன தன அநதப் புரததின பூங்கா வொனறில தெனறலவாஙக உல்லாசமாய் உலாவி யிருநதான அகதாலி மிகுநத வேகததுடன் பயம மோாத்த உடலினதாயப பறநதுவநது குறுநடைப் புற வொனறு ஆமமனைவன மடி மீதில விழுநதது இறைவனே அப புளளை யெடுததுச சேப்மையினனறும பறநதி வரு வதாலணடான வியர்வை நீரினைத துடைததுச் சற்றே களைபபாறறியிருகையில பெரிய பருநதொனறு அவனெ திரில அநதரதத்தினனறும வந்து, தெளிவான மானிட வாக்கினால. "அரசா ஏறே! இது காலை தங்கள ஆதரணையி லிருககும புறவை யான வெரு தொலைவினின்றும தர தத்தி வருகிறேன. இத தொழிலினுல் நான் மூனறுகியும யான உணவு கொணடேனிலலை ஈசன் எனக்கு இதைப் போன்ற சின்னஞ் சிறு பறவைகளின மாமிசங்களையே ஆகாரமாக விதிதிருக்கிறாரே யன்றி வேறு எவ்விதத்தி லும் இதறகு மாறுக நியதி செய்திருபபதாய எனகுப் புலப்படவிலலை இதவுமன்றி, எங்கள் பகுப்பினர் பல ரும மாமிச பட்சணிகளெனபது அனைவரும் அறிந்த விஷயம இநத மணிப்புறவாம எனது உணவினைத்தட்டச் செய்தல் தருமத்தின் வாம்புபோன்ற தங்களுக்கு அழகு

மன்று. ஆண்மையு மனறு. எவ்வகுப பினரும தததம க்குரிய தொழிலசை செய்யாது பிறிதொன்றை விருமபிச செய்தல் முறறிலும பிசகெனறு தமத அழியாத நீதிநூல காடடகதே வாழ்ந்து வரும என்போனற அறபப பறவை கட்கும இடிதத்த தெரிவிகினறது எவவிதத்திலும அதனமறநது மாறுய நடகதும அறபச கொகுகினையும தமது ஆகஞாசக்கிரம் இது காறும தணடனை செயயாது தபபவிடட நிலலை. ஆதலின விருநதினனுகிய எனககு யான விருமபி வநத ஆகாரத்தினை அளிகக பிராதத்திகஞி றேன" எனறுரைத்தது. இதவசனங்கள ஒவ்வொன றும சொறசுவையும பொருடசுவையும பொலிந்து விளங கியதனால, மன்னவன மனம ஆறுத்தலில அழுநதியது. பின்பு அநதப பருநதை நோககி, "விருநதாளியாகும நின தபரிபபிணியைக களையசசெயதல நினறியமையாப பெருங்கடனேயாம. நின துணவு மாமிசம எனபதும நான நனகறிவேன இதுகாறும நீ எடுதத்துரைதத வசன தனை உததேசிகஞின உனனைப புனபறவை யெனறு மதித தல் பொருநதாது உயாநத மனிதப பிறவி யெனறே உரைத்தல வேணடும. ஆதலின் நான கூறபபோதும மாற றதனினைக் கவனிபபாய். உனனால இசசிகபபடும இபப றவை மிகவும சிறியதெனபது நான சொலலாமலே அமை யும. ஒருகால உனககு இபபுள உணவாக கிடைகதுமே னும, அதன இறைசசி ஓர வேளைகனறிச சிறிதும மிஞ சாது இஃ தொனறை அருநதியதனால உனது ஆயுளின அளவுகாறும பசி யுபதத்திரவம நீக்கபபோகின்றது மிலலை. வழிநாள் உணவிறகு மற்றொன்றைத தேடியே தீரவேண்

டும. இபபுறவோ எனனை இது சமயம அடைக்கலமா
கத தெரிஙதெடுததுக் கொண்டது. ஆதலின் எனனைத

தேடி யடைஙத இபபறவையின துயரத்தைத் தவிர்க்காது,
பகைவனுகிய உனனிடம சமயததிற காட்டிக்கொடுததல்
மாபாதக மெனபதை நீயே நனகறிவை எனினும பரி
தது வாக உனகது உணவு நலகாது வாளா வனுபபுதல்
அதனினும அதிதியாகும எனவே நினனுல விருமபபப
டும இப புனபுறவின மாமிசம ஒனறை யனறி வேறெனறை
விருமபினும இகனமே அன்புடன் அளிக உடனபடு
கிறென ஆகவே, எனனை மகிழவிகது நிமிததம மறறொ
னறைத தெரிஙது வேண்டுவாய" எனறன எவவுயிரும்
காதகளிகதும இராஜாதி ராஜன உடனே அபபருநது
பாகதிபனை நோககி "அணணல! எனனுயிர்மீது தம
கிருகதும பெருஙகருணையினை இதுகாறும தாஙகள புக
னறவசனமே உளளஙகை நெலலிக கனிபோல உணாதநி
றறு அறஞசெயவாரைக காததருளி, அலலன செயவாரை
அதபபடிததும அழியாப புகழ்கொணட தமது அறதநி
றலாழி உருளும எலலைகுள வாழும அறபக குடியாகிய
அடியேன தமகது மாறு கூறும ஆறறலுடையே னுவதெ
படி? தமது நனனீதியினை நோகியன்றே ஞாலம
யாவும இனிதே வாழ்கினறது எனக்கு உணவளிக ஒரு
பபடுவீரகளாயின் அடியேன விருபபுவது அநதபுறவினது

எடையளவு தமதி மதர மாமிசநதான. இதனையும உத வாத எனனைவறிதேயனுபபுகல் தரும வேலியாளேர்க்கு எததனையும உரிததனறு" எனற சறறேனும் பயமில் லாதி பகனறத. அபபருநதின வசனம நரேநதிரனுக்கு அடஙகா வியபபை யுண்டு பண்ணியத என நாம் சொல் லவும வேணடுமோ? எனறுமம, அரசன் சிறிது போழ் தாவத காலநதாழ்ததனனை? அன்று! அனற! உடனே பூபதி அநதனே யாகுக! என்று தலைக் கோலென்று தரு

விததான். பின்னர் அரைகணமும தாழ்க்காது, அதது லைக் கோலின் ஓர தட்டில் புறவையிடடு, மறறைததட்டில அதற்குசசரியான மாமிசததினைத தன் துடையினின்றும அறுதது வைததனன். ஆயினும அது புருவிற்குசசரி யான எடையிருக்க விலலை. சிறிது குறைவா யிருநதது. அதனால மனனா மனனன் கொஞசம மாமிசம மீணடுங கொய்துவைததான். அபபொழுதும சரிபபடடதினறு முடிவில மனனவன் மாமிசம அதனையும அறுதது தட்டில வைததாயிறறு. அதகாலையிலும தலைகோல் சரியாயிருநததிலலை. இதனைகணட வரசன "இது தேவா சோதனை போலும! உடலில எலுமபு தவிர மற

றைய மாமிச மெலலாம அறுதததுதது வைததும தடடு சரிபபட்டதின்று. ஓர ஊததிரிய வரசன கானகததே வாழும அறபப புன்பறவை யொனறுக்குச செய்து கொடு தத உடனபடிக்கையை நிறைவேறறத தவறினன என்றால் அதனினும இழிவு என்ன விருகிறது?" என்றனனி, இறுதியில தானே தட்டில ஏறினன. அபபொழுதே அந தரததினினறும பலபலவெனப பூமாரியும பொனமாரி யும பொழிநதன. இநதிர ஜாலத் தியறகை யொதது எவ ரும எதிர பாராவண்ணம புரூவும பருநதும முறையே தென்றிசைத தலைவனும இநதிரனுமாய் உருமாறின இவ ரொழிந்த மறறும கடவுளர் அனைவரும உடனே ஆகாய வநது குழுமினர்கள். பினபு அரசனுக்கு வசிர உடலா குமாறு வாமனிதனர். அப்பொய் வேடம புனைநது வந்த இருதேவர்களும், மறறைத தேவர்களும அரசனு கு அபரிமிதமான வாமனித்து மறைநதனர். அவ்வேந் தனும் அதற்குப்பின் பன்னெடுங் காலம் தருமவாசு புரி ந்து வாழ்நது வந்தான். இக்காலத்து எழுத்து வாசனை

யறியாத பெண்டிர பலரும "பறவையாம மன்னுயிர்க்குத் தன்னுயிரை மாறாக வழங்கிய சிபிச சகரவரத்தியனறோ வரசன்?" என வாயார வாழ்த்தெடுப்பதை அனைவரும் அறிவர்.

9-வது கதை. விருந்தோம்பல்.

திருக்குறள். இனைதுணைத்து என்பதொன்றில்லை விருந்தின்
துணைத்துணை வேளவிப பயன

பரிமேலழகா உரை :—விருந தோம்பலாகிய வேளவி யின பயன இனன அளவிறறு என்பதோ அளவுடைத தனறு, அதறகு அவவிருந்தின தகுதியளவே அளவு

குறிப்பு —வேளவிகள ஐந்துள. அவையாவன :— வேதமோதுதல, ஓமம வளாதல, விருந்தோமபுதல, தருப்பணஞ செய்தல, பலியீதல எனவே, விருந்தோம புதல ஓர வேளவியாயிறறு. விருந்து புறந்தருவதனால ஒருவா அடையும பயன இவவளவு தான எனறு ஒரு அள வினையுடைய தலல. "பாததிரமறிந்து பிச்சையிடு, கோத திர மறிந்து பெண கொடு" எனனும பழமொழிக கேறப, சறபாததிரங்களையறிந்து அளிபபின வானினிட மிகபபெரி தாகும அததருமததின பயன. மேலும விருந்தினாக குச் செய்யும உபசாரததின் அளவு பயன பலிகும என றொரு பொருளும தொனிக்கின்றது.

உதாரணம் :—பொன்னுட்டினும மேன்மைவாய்ந்த நம் பாரதகண்டததின நடுபபாகததில விநதம என்றொரு மலையுளது. அகனிரியின சாரலில விண்ணுறவோங்கி மண் ணுற விழுதிவிட்டுத தழைதத ஆலமரமொன்றில் ஆணும பெண்ணுமாய் இரண்டு புறுக்கள் வாசஞ்செய்து வநதன.

உடலிரண்டும உயிரொன்றும என்று உலகினா புகலவது அத்தமபதிகள ஆசைப் பெருக்கினோகனியே போலும்.

இவ்வாறு அவனிரு புறுகளும் நகமும சதையுமபோல் ஒறுமையுடன் வாழ்நது வருகையில், ஒருநாள ஆண்புறு தன் பேடுககு இரைதேடுவதி னிமிததம வெளிசசெனறி ருகையில, விலலும, கொலலும அம்பும கைதனிற்கொ ணட வேடுவனொருவன் அமமரததடியை யணுகி, அஙகு தானியஙகளை இறைதது பட்சிகளைப பிடிக்க வலை வீசி னன். அககாலை நிரமபிய பசியுடனிருநத பெண் புறு மிகுநத ஆவலுடன தானியமணிகளைப பொறுகக மரததி னினறு மிறஙகிவநது வலையிற சிக்குண்டது. இனியும பறவைகள் பலவநது வலையிறபடுமெனப பரமானநதத துடன வேடன் பதுஙகி யிருககுமகால திடீரென வானில மேகஙகுவிநது மினனலும பேரிடியுமாய் மழை பொழியத தலைபபடடது. உடனே கிராதகன வலையிலகப பட்டிழ லும புறவைப பைதனிலடைதது மாரியின மிகுதியால அம மாதததடியில ஒரு மூலையிலேயே ஒணடி யிருநதனன. "நன்மை செயதார நலம் பெறுவார, தீமை செய்தார் தீமை பற்றி நலிவா" எனற பழமொழிபபடி பெரு மழையைப பொறுககமாட்டாத வணசரன, ஆடையின்றி வாடையி னால மெலிநது, கையுஙகளும குளிரினால நடுங்கி விரை தது, அமமரததடியிலேயே சோரநதுவிடுகக நேர்நதது. அச்சயம ஆகாரததுடன நிருமபி வநத ஆண் புறு, தன் பேடையைக காணாது பெரிதும பிரலாபிதது இங்கு மஙு குமு ஓடிப்பாரததும தன நாயகியைக காணாததால் பெரு மூசசெறிநது சிறிது நேரம அசை வறறிருந்தது. வேடன் கையிற சிக்குண்டு ஏஙகியிருநத பெண் புறு தன்னைக் குறித்து ஆண்புறு வாய் விட்டலறுவதைக் கேட்டதும்

தன நாயகனைக கூவியழைதது "என உயிரின் இருக் கையே! இதுபொழுது நானே வேடன் பைதனிலகப்பட் டேன. இனி எனனைபபறறித தாஙகள வருநதுவதனல் மெய்வருததம ஒன்றைத தவிர வேறு பயன் கிட்டப போவதிலலை விதி வசததால நாமிருவரும பிரிய நோந தது. வினைபபயனை வெலவதறது வேதமுதலாம எனைத தாய நூலகததம மாசுகம கூறபபட்டிலது. ஆதலின இனி நடகவேண்டிய காரியததினை போசிபபதே சாலச சிறநதது" எனலும, பழையதனம மீணடும கிடைகபப் பெறற வரைபபோல மனமகிழநது "பாதகனுகிய வேடன கையிலிருநது வெளிககிளமப ஏதோ யுகதி சொலலப போகினறது நமபிரியை" எனறு ஆவலுடன ஆணபுரு எதிர பாரததிருகையில, அபபபடை தனபதியினை நோ கி "என அனபே! இநநிமிஷமுதல எனனுறவைத தாங் கள் துறவெனறு கொளவதே சகுதியாகும ஏனெனில, யான இதுபொழுது வேடன பையிலிருநது உய்யுமவகை ஒனறு மறியேன நிறக, வேடனே இகதாலை மழை குளிர காறறு இவைகளால மாயந்தவனபோல ஓயநது கிடககின் றனன. மேலும பசியால மிகவும பாதவிதது வாடினன எனறே சொலலவேணடும. அதுவுமனறி, தன பசிப் பிணியைப போககிகொளள நமமிலலமடைநது என னையே அனனமாககொணடு வலிவிரிதது அகபபடுதறக கொணடனன. ஆதலின நமமீனகளு இவன விருநதா ளியுமாயினன. இவனது பசிபபிணியைக களையாது நாம

வாளாவிருத்தல படுநரகில வீழ்வதறகு ஏதுவாகும. அதி
தியின ஆயாசதனதைபபோககி அனபுடன அனனமனிப்
பின் நாம நலல பதவியடைவோம, இதற கையமிலலை.
இக்கணமே தாஙகள எவகேனும சென்று தீக்கொணர்ந்து

விருந்தினனது குளிரைப் போக்கவேண்டும. பினனர்
சாமே இவ்வேடுவன எண்ணியபடி இவனுக்கு இரையா
வதே மேல் உறங்குவதுபோலும சாககாடு, உறங்கி விழிப்
பதுபோலும பிறப்பு அன்றியும, ஆறிலும் சாவு நூறிலுஞ்
சாவு வருமாதலின், நாம எனறைக்காயினும ஓரநாள்
இறந்தே தீரவேண்டும. இளமையும நில்லா, யாகையும
நில்லா, வளைய வானபெருஞ செல்வமும நிலலா, புக
தேன் உலகம புதலவரும தாரா, மிக்க அறமே விழுத
துணை ஆவது—எனபது முதுமொழியாதலின், அவரவா
செய்த நலவினை தீவினை ஆகிய இரணடுமே ஆணைக
கூறறுவன்கொணடு குதிதாடுமபொழுது உடனாருட
இதனதைய ஆனறோ அமுதமொழிகளின தாஙகள உறி
யீரோ? நுண்ணறிவுடையோர நூலொடு பழகினும பெண
ணறி வென்பது பெரும பேதமைதனே ஆதலின எதுவு
மறியாத யான் எலலா மறிநதுணாநத தஙகளுககு கேவ
லம பெண்புதியால இதனுணை எடுதனரைததனை ம
னிதது என வேண்டுகோளை நிறைவேறற வேண்டும" என

மிகுந்த பணிவுடன பகன்றது. "அனனைதையையும அடியாள பணியும மலாப பொனனின அழகும புலிபபொறையும—வனனமுலை, வேசிதுயிலும விறல மாதிரி மதியும் பேசில இவையுடையாள பெண" எனற வெணபாவிற கோர் இலககணமாயிருந்த பெணபுறவின போதனையால் மனஙதெளிந்த ஆண்புரு அக்கணமே அதிவேகத்துடன் பறந்து சென்று காட்டிடையே சுவாலை விட்டெரியும கனலிலிருந்து ஒரு சிறிய கொள்ளிக்கட்டையைத் தன அலகில் கொத்திவந்து, வேடன் முன்னேயிட்டு, அங்கு சிந்திக்கிடந்த குச்சிகளைச் சேகரித்து இரகசையை லீசித் தீமூட்டி அவ்வேடனது குளிர் நடுக்கத்தை யகற்றிச் சூடு

றைகபபண்ணியதும, ஆகாயததில அதிக விசையுடன் கிளமபி அருகெருபபிலேயே வீழ்ந்து வேடுவனுக்கு இரையாயது. அறபப பறவையின உதாரதனையும் அறிவையும கணடறி சயிததவேடன, ஓபுறம புரு மரிதனதைக குறிதது வருநதியும, மறறோர புறம பசிபபிணியினால தளபமடைநதும, பசிவநதிடப பதனும பறகுமாகையால பசியின கொடுமையால, வெநது கிடககும புருவைதனறு பசி தணிநதான. நலலோர உணவு நாவினில் கிடைககப பெறறவேடன, அறிவு தலைபபட்டு "அநதோ! நான மனிதனுய்ப்பிறநதும பாதனினமையால விலஙகிறகுச் சமானமாயினேன. இபபுறவோ அறபப புனபறவையாய்த

தோனறியும அறிவு நிரமபிய காரணததால எனனிலும மேமபடடதாய் விட்டது என் பையிற கட்டெண்டி புலம் பித தவிகதும தன பேடையின துயரததை ஒரு பொருட் டாக மதியாது பசியினுல பாதவிகதும என உயினரக்காப பாறறக கருதித தனனேயே எனகது ஆகாரமாக வழஙகி உயிர துறநத புறவினும கடையஞயினேன யான" எனப் பெரிதும வருநதி, உடனே தனனிடம சிக்கியிருநத பெண் புறவை யெடுதது அதன இஷ்டபபடியே எஙகேயாவதுசெ னறு சேர்க என்றுவிடடு விட்டுட்டான. நல்ல வேளையாய் நாம் நமன் கையிலிருநது தப்பிதது கொண்டோம எனறு மகிழ்நது தனனிருபபிடஞசெனறதோ பெண்புறு? இலலை! இலலை! ஆனல "இலலறமே நல்லறமென இதுகாறும நாமும நமகணவனும கூடி வாழ்ந்தோம். இக்காலி நம பிராண நாதன பசியால நலிநது மெலிந்திருநத வேடுவ னிருநதினனுக்கு உணவாக நேர்ந்தனன. நாதன் போன பொழுதே நம்நாதமும போயினது. மகிழ்நன் மடிந்த பொழுதே வாழ்வும மடிந்தது. பர்தநாவுக் கேற்ற பதி

விரதையாக நாமிருபபின நமநாயகன செய்த வணணமே நாமும விருநதாக நோதலே மேல அலலாமல, பதியநகும பாரியாள் இஙகுமாக இருபபது எளளளவும பொருநதாது படுரகுதான பிராபதியாகும கொணடானிற சிறநத

தெய்வமில்லையாதலின, எக்காலத்தும புருஷ னணடையி லேயே இருந்து வாழவது கறபுடை மங்கையரின ஒழுங காகும. எனவே நாமும கணவனடைந்த கதியை யடை வதே உததமம" என்றனனி, உயரகிளமபித தனனுய கன் விழுந்திறந்த நெருபபில தானும விழுந்த பிராணனை விட்டது உடனே அந்தரத்தினினறும தூதமி முழுங கவும பொனமாரி பொழியவும அபபுறுக னிரணடும திவ வியதேகம பெறறு, செயவீக விமானதில தேவாகள போறற, சிவபெருமான பாதார விநதமாம பரமபதஞ சென்று சாநதன புறுகளிரணடும கன்னை விருந்தா கப பாவித்தத தங்களையே ஆகாரமாக அளித்த பெரும பேறறுல யாவரும எய்தறகரிய பரமபத மடைந்ததைக கண்ணாக கண்டு களிதததவேடன "ஐயையோ? புதிக குறைவால மாபாதகம பண்ணி நரகடைய லாயிறறே என தலவிதி! என செய்வேன தெயவமே! இனியான இருக்கென? இறந்தென? பாவதிறகு அஞசாது கொலைத தொழிலையே மேறகொண்டு எனவயிறு வளாத தேனே! காசிக்குச் சென்றாலும் இக்கருமம் தொலை யாதே! நலலாரைக கண்டாலும, அவா குணஙகளை நாவி னல் துதிதது நானிலததில வீழந்திறைஞசினாலும, அவ ரோடு இணங்கி அடிமைத தொழில புரிந்து வந்தாலும நரகதிசென்று சேர்வர்—என்று பெரியோர் கூறுகின்ற னர். அங்ஙனமிருக்க, அத்தகைய நலலாரையே யான் என் பாழ்வயிறறி லடக்கிக் கொண்டேன. எனக்கு நற்

கதி கிடடாதா" எனறுள்ள முருகி, கொஞசம் பதை
தது,கொழுநதுவிட்டெரியும காட்டுத தீயிறறுணும் குளித்
தனன தட்சணமே அவ்வேடுவனும உயா பதவி யடைந
தான். இனி அகமும முகமும ஒருங்கு மலாநது, வந
திருநதினரை வைகலும ஓமபி உயர்பதமடைநத பக
சிகாமணிகளைக குறிதத பலகதைக ளிருபபினும, இப புன
புறவின கதையை ஆதாரமாக எடுததுக்காட்டிய காரணம
எனனெனினை, கவிச சகரவாததி எனப பெயாபெறற
கலவியிற பெரிய கமபா,

"பேடையைப பிடிததுத தனனைப
பிடிகக வநதடைநத பேதை
வேடனுக குதவிசெயது வீறகிடை வேற்றி மூட்டிப
பாடுறு பசியை நோகஙித தனனுடல கொடுதத பைமபுள
வீடு பெறறுயாநத வாதனை
வேதனின விழுமிதனறே."

எனறு கூறியுளளா ராதலின எனக.

10-வது கதை. இனியவை கூறல்.

திருக்குறள். இனிய உளவாக இனனாத கூறல
கனியிருபபக காயகவாந தறறு.

பரிமேலழகர் உரை —அறம பயககும இனிய சொறக
ளும தனககு உளவாயிருக்க, அவறறைக கூறாது பாவம

பயக்கும இனனுத சொறகளை ஒருவன கூறுதல, இனிய கனிகளும் தன் கைக்கண் உளவாயிருக்க அவறறை துக ாது இன்னுத காய்களை துகர்ந்ததனனோடு ஒக்கும்.

குறிப்பு:—தனக்கும பிறர்களும் நன்மை பயக்கும இனிய மொழிகள் தன்னிடமிருக்க அவ்வின் மொழி

கூறுத கடுஞ்சொல சொலவதானது அமுதததின் உருசி பொருநதிய பழஙக ளிருகக க காஞசிரஙகாய் தினனது போலாகும. நம வாயினின்றும வெளிவருஞ சொற்கள் இனசொல கொடுஞசொல என இருவகைபபடும். சகத திலுள்ளார கழுதை கதறுவதைக கேட்டதும் அருவ ருப படைகின்றனர. குயிலின குரலையோ ஆவலுடன் கேடடானநதிகின்றனர. ஏனெனில அகுரலகளின் கடுமை இனிமை இவைகளை நாகஙியே. நிறக நாநயமி ருபபின் நாணயம (தனம) ஒருவரிடததில கிடைதிருக கும நாகயமிலலையேல நாணயம பறநதவிடும இதனை யறியா மாநதர சிலர தஙகளை யடுதது வநத ஏழைகளு கு ஏதேனும கொடுகக இஷ்டமிலலையாயினும இனிய சொலலையேனும வழஙகா திருகினறனரே! தீவினை எனற கமமியனுல வாய பூட்டிடபபட்டாரபோலும! இனிய மொ யைத் தவிாதது வன்சொல வழஙகுவது கையிலே கரும்பி ருக்க வேம்பு தேடியது போலன்றோ!

உதாரணம்.—கோதாவரி நதிகரையில திருமகளின உறை விடமாய் விளங்கிவந்த வசசம் எனறொரு தேசம உண்டு அநநாடடின் தலைநகா புஷ்பபுரி அபபுஷபபுரி யெனனும படடினததில உருததிர சாமா என்னும ஓா அநதணனிருநதான். அவனுககு மனனியா இருவா அவ ாகளுள மூதத பததினி புததிர ஞெருவனைப பயநது அப பொழுதே காலெஞ் சென்றனள். ஆதலின அப பசசைப பசுங் குழவியை இனியவளே போஷிகக நேர்ந்தது. தங் கை பிள்ளையும் தன் பிளளையாமா என்பது பண்டைமொ ழியல்லவா? தன வயிற்றுப்பிறந்த பாலனைப்போல் ஸக களதிரதின் சிறுவனைக் காப்பாற்றப பெண்களுக்கு யனம பொருநதாதென்பது வெளிபபடை. ஆதலின் அக்

குழநதைகதுச சிறிதம நெய் கலப்பிலலாத அன்னத்தினை உண்பிதது வநதாள இனியாள நெய்யிலலாத உண்டி பாழ் என அமமை சொனன வசனம பொய்ககுமோ? ஆகவே, அதிகமறற குழநதைகது நாளடைவில கண்டோா அனை வரும அருவருககும வண்ணம வயிறு மாதிரம் முன வநது மறறைய அவயவம பலவும சுருஙகிச சிறுகத் தலைப படடன. ஐயோ! பாவம! இதனைக கண்ட அபபையன தநதையாம உருததிர சாமன ஒரு நாள தன் இலலக இழுத தினை நோககிக "கொடியவளே, விதியின பயனால பிறநத பொழுதே தாயை யிழநத இகுழநதையினைக கண்டு மன மிரஙகிச செமமையாய அமுதூட்டி வளாககாதுய்யாவரும

பாதத்தை கைகொட்டி நகைக்கும் வண்ணம் இத்துணை தாழ்ந்த நிலைமையிற் கொணர்ந்து விட்டீரே உனது மனம் இருமபோ ! கேவலம் முதிர்ந்த கற்பாறையென்றே சொல்லவேண்டுமே அடிபாதகி! தாரமும் குருவும் தலை விதி என்ற பழமொழியின் உண்மையை உனரிடமே முதன்முதல அறியலானேன" எனறு சினந்தான் சாகசம் பலவும் கைவந்த அவ்விளையாள் தன் மணாளனை நோக்கி "நாத ! யான் கடவுளறிய ஒரு சிறிதும் வேறறுமையினறி என வயிறறுப்பிறந்த மக்களினும பதின்மடங்கு மேன்மையாகவே பாவித்தது வருகினறேன். அவன உடலின் கூறு பாடானது எனது போஷணையை முனனுக்கு வர விடாது மூலையிலொளிக்கச செய்கினறது போலும. ாதிலலாவிடின அவவுடலாவது ஏதேனும சுகமடைந்ததோ வெனின் அதுவுமில்லை தாயிலலாபபிள்ளை யெனறு பெரிதுமகருணைகூடாது நறபெயர் கிடைக்க வேண்டுமென்று மிருந்த ஆசையுடன எத்துணை தான் வருந்திப் பாலும் அன்னமும் பரிவுடன் அளிப்பினும அவையாவும் சாம்பலிற்

பெய்த ஆகுதியெனனப் பயனறறவாயப் போவது மலலாமல, நனறுப்போவிக்கையில்லை என்ற பட்டப் பெயர் ஒன

றினையும எனக் களிதது விட்டது. இவன என வயிறறு திதத மகவாயின வளரினும வளராவிடினும என்னை ஒரு வரும குறைகூற மாட்டார்களன்றே? என கைராசி நன்று நனறு! தோஷிக் கைபோலும. செய்தீவினை யிருக்க யான் என்னையே நொநது கொள்ள வேண்டுமே தவிர தாக களை கூறுவதிற கோபங கொளவது மதியீனம" எனறு தான் கறற விததை அனைதையும கணவனிடதது நடித துக காட்டினள். பெணகள் சாகசததிறகு முன் புருஷாக ளது ஆண்மை சிறிதும பலிககா தெனபது வெளிபபடை யலலவா? அதனல் அததுணை விவரிததச சொலலிவநத தன மனைவி குறறமற்றவளாகவே யிருததல வேணடும. இதனை நாம முனபின தீரயோசியாது அவளமீது பழிசா தது மனம நோகபபண்ணினமே எனறு தனகுததானே வருநதினன் வேதியனும. பினனர் கலயுணவுகனை நன்று ய்ப் பருகாதிருபபது குமாரனுடமபின கூறு பாடெனறே எண்ணி யிருநதான எனபதை நாம சொலலவும வேண டுமோ? பினபு அபபிளளைககு இளமைப பருவததிலேயே விசுவடன் அதாவது பயனறறவனகிய பால விசுவடன் என்னும பெயர் சூட்டபபடடது. எனவே தன் மகனின் விகாரவடிவததைக கண்டு சகியாது அக்குழநதையைத தொடுவதறகே அருவருபபுக கொண்டவனயினன பிதா அகதோ பரிதாபம! மாகிலததில் தோனறிய அகனமே அன்னையை யிழநது பினனா மாறறாநதாயினல நாவிற கினிய கலயுணவு கிடைகபபெறாது தநதையினலும கைவிடபபட்ட அக் குழநதையின நிலைமையை நினைக்க நினைக்கக் கல்லும கரையும, மனமும உருகுமன்றே? அப்

பால் நாளடைவில் பால விருஷ்டனுக்குப பருவங்கள் சில கழிந்தன. தனது சிறறன்னை சிரிய உணவளிக்காது எக் கணமும தொநதாவிறகும கடுஞ் சொல்லுக்கும் உள்ளா கஇ வருதலி உபாயததிதிலை நீக்கிககொள்ளக் கருதிய அக்குமாரன ஒரு நாள தன நாதை வெளியிலிருநது வீட் டிறகு வருமபொழுது "எநதாய் எனகநத நாதையா இரு வா உளா" எனறு தனது மாற்றாநதாய் அறியக கூறினன். விதியையும மதியினல வெனறு விடலாம என்றிருததலி னல் புததியுளளாருககு எககாரியநதான கைகூடாது? பேசப்பிறந்தையோ, சாகப் பிறந்தையோ எனபது முன் னோர் மொழி ஆதலின, உருததிரசாமன தன புதல்வனது வாய் மொழியைச செவியிலேறறதும தன் மனைவி பாபு ருஷ சாஙகததிய முடையவள என்று வெறுபபுற்று அனற முதல மனைவியைத தீண்டாமலும எநநாளுமபோல் அவ னுடன உரையாடாமலும ஒதுங்கியிருக்கத தலிபபட்டன னென்பது நாம சொலலாமலே அமையும இவவண மிருகள சில கழிநததன மேல் ஒருநாள அவன் மனைவி தான யாதொரு பிழையுஞ் செயயாதிருகையிலேயே மனை னன் தனமீது வெறுபபுறறுப பேசாதிருபபதறகுப் பால விருஷ்டன் தன்மீது ஏதேனும குறை சொல்லியிருக்கவேண் டுமெனறே பூசனிக்காய் திருடியவன தோளைத் தொட்

டுப பாாததது போல தன குறறததை நினைதது வருநதி னள. குறறமுளள நெஞ்சு குருகு ரென்னும், குரும்பை யுளளகாது கூடுகடென்னுமலலவா! ஆதலினல் உடனே அவ்வினையாள முததாளின் புதலவனைப பரிவுட னழை ததது அவனுககு மஞ்சனமாட்டி மடிமீதிருததி கல்லாடை யுடதது உருசி பொருந்திய உணவினை யூட்டி மார்புறதத முலி முததமாடி உசசி மோந்து உள்ளங்கை முத்தமிட்டு

கொலலிக் குலாவி "என கணணே! நீ உன தநதையாரிட த்தில என மீது ஏதேனும குறைகள கூறினையோ?" எனறு அனபுடன வினவினள அவவளவுதான் தாமதம. சாண் பிளளையாயினும் ஆண்பிளளையான அபபாலவிநத டன "இது தானு? எனனை தாழவு படுததபபடுதத இத னினும பலகோடி மடஙகு உனகளுக கேடுண்டாகக வழி தேடுவேன யான எனபதைக கணடிபபாய் அறிநது கொள உன மகளுககு மாதிரம நலலுணடி யளிகினை றனை? எனகளோ வெனறால அதனில எட்டில ஒரு கூறு கிடைபபதும தாலபமே. குதிகாலில ஒட்டிய அழுக குபபோ லலலவா நினைததுவிடடாய் நீ எனனை. வினையிட் டவன் வினை யறுப்பான் தினை யிடடவன் தினை யறுப பான் எனபதை அறியாயோ நீ. அறியாதிருபபின இது பொழுது தெரிநதுகொள. உனகுத தெரிநத விதனையை நீ காடடினால எனகுத தெரிநத விதனையை யான காட டாது போவேனே" எனறு கலலுகளுக கல அணடக

கொடுத்தது போல வார்த்தை கூறினன் பையன் எடுத்
தியம்பிய மாறுதலினைச் செவியுறுற இளையவள் இடியு
ண்டாகமபோல உடல் நடுங்கி உளளம் பதைத்து நிறபு
த்தி தலைப்பட்டவளாய்க் "குழந்தாய்! உனனை இனறு
முதல் எதுவுனை மேன்மையில இருத்தப்போகிறேன் என்
பதை நீயே பார்க்கபபோகிறாய், இனி எக்காலத்தும் மறந
தும உனக்குத் தினபஞ் செய்யேன இது சத்தியம! சத்தி
யம்!! நீ இபபோழ் தடைந்திருக்கும உடலினைப்பினுமாத
மொனறிறகெலலாம இருந்த விடம தெரியாது ஓட்டிவிடு
கிறேன. பேதமை என்பது மாதாகரு உடன் தோனறியத
லலவா? ஆதலின, அறியாப் பெண் புத்தியால் இத
காறும் உன அன்னபாலுநிகனைக் கவனித்தேனில்லை. இத

மிகவும தவறே! எனினும இதுகாலை நீ என மீது தயை
கூர்ந்து மனனித்தல வேண்டும அதுவு மனறி, உனது
தந்தையார் சினத்தைக் தணிக்கப பெரிய மனது பண்ணு
வாய் அபாயஞ் செயதவாகளை அதனைப போகரும உபாய
மும தெரியும மேலும, பெண்ணென்றால் பேயுமிரங்கு
மாதலின இச சமயம நீ எனனைக் கைவிடவேண்
டும ஏனெனில, கணவன உயிருட னிருக்கும பொழுதே

புருஷனே யிழந்த பாபியேபோலாயினேன புதியினதால்”
என்று மிகவும் கெஞ்சிக கூத்தாடினாள். குளிர்ந்த அருளை
யுடையவனே அந்தணனுக்கில்ல விற்பிடித்து நீ கிழிய
யெத வடிவேபோல தன சினமாறி “அனைய! அருந்தேல!
உனது இரக்கமிரம்பிய இனிய மொழியினைக கேட்டதும
என்மனம கனலிலிட்ட மெழுகுபோ லுருகா கின்றது”
என்று பதிலுரைத்து மீண்டும, படட்றிந்த சிறந்தனனையை
விளித்து “அங்ஙனமாயின இன்று என தருகையா வெளி
யிலிருந்து யருமபொழுது உன சேடியாகளைக்கொண்டு
கண்ணடியொன்றினை முகத்திற்கு நேராக காட்டசெய.
அதற்குமேல நான பாத்துக்கொள்ளுகிறேன” என்று
கூறினான பாலவிருஷ்டன நாவின நுனியில நயமிருக்கின்
றுமாறும நாவினிய நலலோரும நண்ணுவா ரனின இனிய
சொலலினுல கிடடாத காரியமா துளது! சந்திரனது குளி
ர்ந்த கிரணங்களைக கண்டு கடலபொங்குகின்றதே யொழி
யக்கதிரவனது வெம்மையைக கண்டு பொங்குமோ? பொங்
காது. கடுஞ சொல ஒருவரிடத்தில் யிடாப்படுதலும இனசொல
லோ அவரை அவ்வாபதத்தினின்று நீக்கும. சிறக, முனனு
ளில ஐயிருதலையையுடைய இராவணன் கைலயங் கிரியைப
பெயாதெடுத்தது அம்பிகையைக் கண் கலங்கச் செய்தும
பினனா அவளிராக்கதன் கூறிய இனிய சொல்லால உருத்

திரமூர்த்தி இலங்கேசனுக்கு வெற்றிவாளும பேரருளும

வழங்கின சென்றால பாலவிருஷ்டனிடம இன்சொல இய
ம்பி இனியவள நறபேறு பெறறது ஆசசரிய மலல இனி
உருததிர சர்மாவின மனைவியும பாலவிருஷ்டன் புகழை
லண்ணமே சேடியாகனைக் கொண்டு செய்விக்க அதகாலை
பாலவிருஷ்டன தன பிதாவை நோகதி "எநதையே!
அதோ பாருங்கள எனது இரணடாவது தாயதையை" என்
றான். அதனன அதனைக கேட்டதும கல்லறிவு தலைக
கொணடவனைய "அமமவோ! நாம அறியாச சிறுவன வச
னததை மெயயென நமபிகுறறஞ் சிறிதுமின றிய மனை
யைக காரணமின்றிப பகைததனம" எனறு தோநது
அன்று தொடஙகித தனனிலலா ளிடததில எனறுமபோல
அன்பு பாராடடத தலைபபடடனன். இனியவளும தான
முன்னா பாலவிருஷ்டனுககு வேண்டிய உணவளிசுகாதும
கடுஞசொல் கூறியும வருததலால அடைநத வெடுக
கேடடினையும பினபு இனசொலலியமபி இனனல போகதி
இனபமோடு கணவனுடன வாழ நோநததையும பசுமரத
தாணிபோல பதியபபெறறு இன மொழியே இடுகணகற
றுமென அதனையே கைபபிடிதததச சுகமே வாழநது வந
தனள.

11-வது கதை. செய்ந்நன்றி யறிதல்.

திருக்குறள். நன்றி மறப்பது நன்றன்று, நனறல்ல
தன்றே மறப்பது நன்று.

பரிமேலழகர் உரை:—முன் ஒருவன் செய்த நன்
மையை மறபபது ஒருவற்கு அறனனறு, அவன் செய்த
தீமையைச் செய்தபொழுதே மறப்பது அறன.

குறிப்பு —ஒருவன் செய்த உபகாரத்தை மறத்தலா காது மேலும நமககு நனறி புரிநதோா மறறொருகால தீமைகள புரிநதா ராயிடினும அவர்முனனா நமகசு செய்த உதவியை மதிதது அவாசெய்த தீமையை மறநது அவரை யெனறும மறவாதிருததல வேணடும. ஔவை யும ஙன்றிமறவேல எனறு கூறினள

உதாரணம்:—காததற கடவுளாகிய திருமால் பூபா ரஙதீாததற பொருடடுக கிருஷண னெனனுங திருநாமத துட னவதரிததிந தன மருகாகளாம பாணடவாபகதல அன்புபூணடு அவாகள வேணடு கோளுகஙிணங்கிந தூரி யோதனனியாபால தூதுசடநதா ரெனபதை நமமேய ரனைவரும நனகறிவா அஙஙனம தூது சென்ற காலையில துரியோதனன "பாண்டு மைநதாகசு எளளளவும பூமி கொடேன, வேணடுமேல போாபுரிநது பெறறுக்கொளள லாம" எனபபதிலளிததது அததுரியோதனனுகசுத துணையாக பீஷ்மா, துரோணா, கிருபா, விதுரா, கான னெனனுங காளை முதலிய வீரஙிஙகளிருபபதை யுனனி, அவாகளிற சிலரை பேதோபயததால வேறு படுததி, முடி வில கானனிந தனியே யழைதது "வள்ளலே! பாண் டவ ரைவரும நின தமபிய ராவா: பூலம தாவாஸ, மஹரிஷியிட மிருநது கறறமந்திரததின் மஹிமையால உஙக ளறுவரையும குநதி பயநதனள. இமமாநில அரசுரிமை யைத தாஙகளனறி வேறு யாவர் அடையகூடும? ஆத

வின இசசமயம நீ நினது தமபிமாகளைச் சாதலே சாலச சிறநதது" எனறுரைததனா கிருஷணமூர்ததி. இத னைககேடடதும கொடையிற சிறநத கர்ணன தன மாமனை நோககி, "தஙகள வாயமொழியால என் பிறப்பின உண் மையை யறிநத காரணத்தால் இன்று நான என் தமபியா பகல சோவனேல இககாசினியி லுளளா எனனை ஏசு வாரனறே? உளள நாள உளளமடடுமஉணபித்து வளாத தவணைக கைவிடடு என தமபியா மீது காதலகொணடு அவரைசசாரநது வாழுத தலைபபடுன செயநநனறி கொ னற மாபாதகதநிறகு உளளாக வேணடுமெனபது திண ணம" என மறுதததும கிருஷணபகவான ஒனறு முரை கக வழியிலலாது குநதியைக 'கான பால செல்' கென மொழிநதனா. மநதைககு மேயசசென்ற பசு, மாலையில தன குழுகனறின நினைவு வந்ததும விரைவாய வீடு வநது சேரவதேபோல குநதி தேவியும தனமூகத புதலவனைப பாககப் பாகயம பணணினேனென மகிழநது அதிசிக கிரமே கர்னனது மாளிகை யடைநதனள குநதியின வரவை வாயிறகாவலரால அறிநத கானனும விரைநது வநது அததேவியின பாதகமலஙகளில வீழநதிறைஞசி உளளே அழைதது சசென்று பொனனுறசெயத பீடமான நில இருகசசெயது "அனனையே! தாஙகள ஙகு வந தது என நறறவபபயனே! வந்த காரண மெனனையோ" எனறு ஆவலுடன வினவினன. வினவியதும அமமாது "என கணமணியே! யான இளமைபபருவததில எனது

தாய தந்தையருடன இனபமாய வாழந்து வருகையில அஙகு வந்த தாவாச முனிவருககுசசெயது வந்த வந தனை வழிபாடுகளால அமமுனிவரிட மிருந்து மைந்தாக னோத தாவலல ஐந்து மந்திரஙகள அறிந்துகொணடேன. அறியாப பிள்ளையாதலின அமமந்திரததின உணமையினை யறிய ஆவல் மூணடு முதன் மந்திரததை யுசசரிதத மாததி ரததில் கதிரவனது பேரருளால உன்னைப பயந்தேன. அக் காலியான் மஙகைப் பருவமடையக்காத கஙகையாயிருந்தே னதலின வடுவஞசி அகதணமே உனனை ஒரு பெட்டியி

லடகஙக சுடலிடை விடுதலென மதியினதால்" எனறு கணணீர் சொரிந்தனள மாயனும் தந்திர மிதுவென மதி தத கானன "தேவியே! தாங்கள எனனை எனறெடுதத தாயென றுரைதததும அதனை நபபுவதற கிடமிலலை எனை னில, என குலதனையும மானியு மறியாது பலரும எனனை ஏளனஞ செயததனால வருநதி யிருந்தேனதலின பணபமேய் கொணட பெணகள பலர தாம தாம தாயெ னறு விளமபித தனதனை நனிமிகபபெற யதனிதனர். அது கணடு யான தேவாகளை வேணட அவாகள எனமீது கருணைகூரந்து மெயயான தாயை தந்தாதது மறறெவா உடபபினும அவாகள துணபுறுவா' எனறு கூறி ஓர பட் டாடையை உதவினர அஙஙனமே எனனை வந்து சாரந்த பல பெணகளை யான அவவாடையினால பரீடசிதததும அவாகள அதனுகளினால என்புரு வாயினர ஆதலின, இனகாலை தாஙகள அவவாடையினை யுடுதது உபததிரவ

மினறியிருபபின உஙகனே யான உணமைத நாயெனத
தோதல கூடும்” எனறதும அததுகிலினே வாஙகி ‘மடி
யில் கனமிருநதாலலலவா வழியிற பயமுண்டு.’ அதுவே
போல ‘நான மெயயான அனனே யெனபதை நீ இததுகி
லால அறிநதுகொள’ எனறு அதனே யுடதது ஒரு சிறி
தும உபததிரவ மடையாது வீறறிருநதனள பாணடியன
மனவி! அககணமே கானன தன அனனேயின அடியினே
களில வீழநது ஆனநத பாஷ்பததுடன உடல புளகாங
கிதமா பிருகையில குநதிமாதேவி தன மைநதனே ஆத
ரதுடன இருகையாலும வாரியெடுதது மாபோட
னேதது முததமிடடு “அந்தோ பாவியேன உனனைப் பரி
வுடன வளாதெடுகாப பாகபம செயதிலனே!” என்று
வாய்விட்டலறி மீணடும தன புததிர ரதனினதைநோகி

“மதலாய! உன இனனா ஐவரும நினது மலரடியினே
அனபுடன் வணஙகி உரிமையுடன மனமொதது ஏவல்
புரியவும பூவுலகதது ளள பாதாதிப ரனைவரும வந
வணஙகவும உனது வீரமும செலவமும விளஙகவும பார
னேதையும ஒரு குடைகீழ் ஆண்டு குரு குலதாசாக
ளுக் கெலலாம அரசனும் வாழ வருவாய்! என கண்ணே!
மாணிகமே!” எனறு மிகவும இரஙகி வேணடினள அக
காலி கர்னன “அனனும்! இனனன என அறிடா எனனே
அனைவரும தோபபாகன் மகனென எசிபபேசியும அதை

யொரு பொருட்டாக மதியாது அனறே எனகது முடிக
விதது மனனா பலரும வநதிறைஞச அரசுதநது என
னுடனுணடு உரிய தமபியரும சுறறததாரும எனனடி
வணஙகத தோறறமும ஏறறமும அளிதான தரியோ
தனன. மேலும அததரியோதனன ஒருநாள வேட்
டையி னிமித்ததம கானகஞ சென்றிருந்த காலையில யானும
அவன மனனியான பானுமதியும ஏகாநதமான இடததில
சூதாடிக கொணடிருகக, அமமனனன தூரததில வரு
வதை யறிநத பானுமதி சடிதியில எழுநது செலல, அவன
வருகையை புணராதயான ஆடடததின நடுவே எழுநது
செலவது தகாதென அவள மடியினைபபறறி யிழுகக, அவ
ளது மேகலாபரணம அறுநது மணிகளெலலாம சிநதிகிட
க்கையில தரியோதனன வநது "காளு என்னசெய்தாய"
என்றும கேளாது எனனை ஓரவழுடன நோக்கி "அண்ணு!
நான இமமணிகளைப பொறுக்கவோ அலலது கோகவோ?
யாதுகட்டனை யிடுகினறீர" என்று அகம மலர்நது நகை
யரும்பி னினற இராச ராஜனுககும பாண்டவர்க்கும
போரென றறிநதும அவனுககாகப போர முனையிறசென று
உயிர கொடுகக நத பஞசவாகளைச சேர்நதுவாழின என

ஆணமையும வீரதீரமும, உதாரதகுணமும எனன பய
டைதது? அனறியும கான அவனுககு இதுவரை
யாதொரு உதவியும செய்யாதிருகக அவன அளவிலலாத
உதவியினை வலிவில செய்தானனறே? ஒருவன் நமக
குத தினையளவு நனமை புரியின அதனை யாம பனையனை த

தாகவல்லவோ கொள்ளல கடனுகும. எனவே அமமன் னா மனனன பணயனேதது உதவிபுரிநதிருக்க, அதனை மறநது உன புதநிரா பகலசெனறு சோவது அழகோ! ஆண்மையோ! அலலது அறநதானுகுமோ? இனியும கேள ஆன மடியினை யறுதத மாபாவிகடகும, மகளி ரது கருவினைசசிதைதத கொடியோரக்கும, பாபபனாக குக கொடுமை புரிநத பாதகாககும ஒருவிதமான பிராயச சிததம இருபபினும, செய்நநனறி கொனற ஒருவனுககு உயவு ஒருநாளும இலலை எனவே இததகைய கொடிய பாதகததிறகு நான் உளளாவது தவகளுகுச சமமத மாகுமோ? சமமதமாகாதாகலின, பிறைச சந்திரன வள ருவகால அதனிடமிருககும குறுமுயலதானும உடன் வளாநத அபபிறை தேயததானும தேய்வதேபோல, எனனை இதுகாறும வளாதது வநத துரியோதனன் வைப வங்களுடன் வாழநதுவநத காலயில அவனிட மிருநதது போலவே, அவனுககு ஆபதது வநத காலததிலய அவ னுடனிருநது வேணடிய உபகாரததை மனமாரச் செய்யி னன்றே என் பெயரும புகழும நிலைததிருககும. ஆதலி னல் அன்னையே எனனை நாஙகற் சென்று சாரும வண்ணம செய்யாதீர. இதனைத் தவிர்ததது தாங்கள எதை விரும்பி னும் அதனைக் கொடுக்க உடன் படுகிறேன். இது நிச சயம். பலபேசிப் பயனென்? பூசலோவினோநதது, நீர் இகுவநத காணமென" என மிகவும் பணிவுடன

புகனருன. இதணேகேட்ட குந்தியோ அனறு தன மக னேப பேழையில விடுததைத விடபபன மடஙகு வருந்தி வாய்குளறி நொநதழுதாள. உடனே மகனும தாயின கணணீரைத துடைதது இனிவருந்திப பயனென்ன? எனறு தேறறியதும "மைநத! பார்ததன கினனுடன போபுரியின் உனனிடமிருகதும நாகாஸ்திரததை ஒரு முறையேயனறி இருமுறைவிடாதிருப்பாய், மறறும ஆச சுனஞெழிநத மறறைத தமபியரோடு மலையாதிருததல வேணடும" என்று ஒபபறற இரண்டு வரம பெறறுள குந்தி. பினனா கானன தன அன்னையை நோககி "தாங கள எனனிடமிருநது இரணடுவரம பெறறீரகள. அதுவே போல தாங்களும எனகது இரணடு வரம கொடுததல கடமை. ஒனறு, தனஞசயனுடன நான போரசெய்து அவன கையால் மாளவதேல அக்காலை எவருமறிய என னேத தங்களை மைநதனென உரைதது எனகுரிய ஈமக கடனகளை என தமபியரால நிறைவேறறல. மறறொனறு பாரதபபோர் முடியுமளவும நான தங்கள புதலவன் என பதைப பாண்டவருகது அறிவியாதிருததல" எனறதும, குந்திதேவி அஙகனேயாக எனறியமபி மூதத புதலவனேக குறிதது வனதியா மேனமேல் வளர அழுதழுது தன மதலையைத தழுவிச சென்றனள பின்பு கடை நாளில கானன "தருமன மகன முதலான அரியகாதல தமபிய ரோடு எதிர மலைநது தறுகண் ஆண்மைச செருவில் எனது உயிரனைய தோழறகாகச செலுசோறறுக கடன கழித தேன" என மிகவும அகமலாநதான.

12-வது கதை. நடுவு நிலைமை.

திருக்குறள். சமன செய்து சீர்தூக்கும் கோல்போல மைந்
தொருபாற் கோடாமை சான்றோர்க்கணி

பரிமேலழகர் உரை —முன்னிலைதான சமனுக நின்று பின் தன கண வைதத பாரித்தை வரையறுக்குநது லாம்போல, இலக்கணங்களான அமைநது ஒரு பக்கத்துக கோடாமை சான்றோர்கு அழகாம்.

குறிப்பு:—தராசு முன தான சமனுகவிருநது பினனும தன்னிடம வைகபபட்ட பாரத்தைச சரியாக அளவு செய்வதுபோல, வாதிப பிரதிவாதிகள ஆகிய இருவரது ஆசேஷப சமாதானங்களை ஆழநதறிந்து நியாயத்தை கண குணாநது வெளிபபடுத்தி, ஒரு நிறுத்தாரிடம சாபாயிருநது நீதிவழுதிருத்தல, அறிவிற சிறநத பெரியோர்கு அழகாகும. இதன உண்மையையும தவறின அதன் கெடுதியையும வற்புறுத்தும பொருட்டு அதிவீர ராம பாண்டியனரும தாமியற்றிய வெற்றி வேற்கையில,

" இருவா தம சொல்லையும எழுதாங்கேட்டே
இருவரும பொருந்த உரையாராயின
மனுநெறி முறையின வழக்கிழைத்தவாதாம
மனமுற மறுகி நின்றழுந கண்ணீர
முறையுறத தேவா மூவா சாகினும
வழி வழியோ வதோ வானாகுமமே "

என்று கூறியுள்ளார. இந்நீதியை ஒரு சிறிதும உணரா

மாந்தர் சிலர் நியாயம் கூறப்புகுவதாக நடிதது பட்ச பாதப்படுவது பேதமையினும் பேதமையன்றே?

உதாரணம் :—இகசாசினியில பூதவுடம்பழிந்தும் புகழுடமபுடன் விளஙகி யிருககும பஞ்சபாண்டவர்கள் முன்னளில், மயனென்னும அசுரதசசனல கட்டி முடிக்

கபபெறற அழகுவாய்ந்த மாளிகையில இனிதே காலங்கழி தது வருநாளில ஒருநாள நாரதமுனிவரது தூணடுதலினல் இராஜசூயமெனனும அரிய பெரிய வேளவி யொன்று இயறறதலபபடடனா அநத யாகததைச செவ்வனே நிறைவேறற ஏராளமான பொருள வேணடியிருநததனல் வீரசிகாமணிகளாகிய பீமன அரசுனன முதலியோர் நாற திசைகளிலும தணடெடுததுச் சென்று பலதேசதது மன னாகளிடமிருநது அளவறற தனதனதை கொணர்நது சேர் ததனா இநநில வுலகததில நிலைபெறற தாமம, அரதம, காமம எனற மூனறனுள நடுவே யுளளதாகிய அரதம (தனம) இருபபின எகசாரியநதான் கைகூடாது? ஆதலின பஞசபாணடவாகள பணததின உதவியைகொண்டு யாக தனதைக் குறைவற நடதததொடஙகினா யாகம தொட ஙகி முடியும காலவரையில ஒவவொரு தினமும விபரிச சேஷ்டாகளுக்கும சுஷ்திரியா முதலிய பலாகளும் அன்ன மிடுவது இகாலததிலுமநியதியாக நடநது வருகின்றதென் பது வெளிபபடை மேலும இராஜாதிராஜனுடைய தரும

புதிரான் யாகமியறறுவகாலியில் ஒவ்வோர தினதிலும இலட்சகணக்கான ஜனவகளுககுப போஜன மளிகவேண்டு மனறே? ஒவ்வொரு வெளியிலும குறைநதது நாலு நது பநதி மனிதாகள் சாப்பிடவேண்டி கேரிடும. ஒரு பந்தி ஜனங்கள அனைமருநதி எழுநததும அதேயிடத தைச சுததம செயது மறுபடியும இலகள போட்டுப் பரிமாற வேண்டிவரும். வேதவகளை நன்குணர்ந்த வேதியாகள் ஒரு பநதி ஜனவகள உண்டெழுநத இடம் மிகவும் நனருகச சுததம் செய்யபபட்டிருபபினும அவவிடதில உட்கார்நது அனைம' புரிக ஒருபபடார். ஆதலினால இக்குறையை நீக்க உபாயம யாதெனத தருமபுதநி

ர ஆலோசிக்கையில பாண்டவாகளுககு உதவிபுரிவ
தையே விரதமாக கொண்ட கணணபிரான "மைத்துன!
ஸபத சமுததிரவகளுககு அபபால நீவு ஒனறுளது அவ்
விடம புருஷாமிருகம (மனிதமுகமும மிருகவுடலும்
பொருநதிய பிராணி) வாசம பணணுகிறது. அதைப
போனற பரிசுததமான பிராணி வேறெதுவுமிலலி ஏனெ
னில அதன காறறுவாடை பட்ட இடமனைதுமம மிகுந்த
பரிசுததமான பூமியாகிவிடும. ஆதலின அமமிருகதைதத
தருவிததல வேணடும" எனறனா. அசாதியமான காரி
யஙகளனைதனையும முடிக்கவலல ஆறறல வாயநத வீமசே
னனை யழைதது "மைநத! எழுகடலுகுமம அபபால ஒரு
தீவில புருஷாமிருகம இருகினறது. அமமிருகம மிக
பலமுளளது. அமமிருகம வநத பினனரே நாம

யாக காரியம தொடங்கவேண்டும அனைசாலியில் அம் மிருகத்தின காற்று வாடை வீசிய மாத்திரத்தில அசசாலி பரிசுத்தமாகும. ஆதலின இப்பொழுதே நீ சென்று அதை யிங்கு அழைத்துவர புறப்படவேண்டும. அம்மிருகத் தின விருத்தாந்தம ஒரு சிறிது உனக்குச சொல்கிறேன கேள. நீ அம்மிருகத்தைக கண்டதும 'நீ வந்தால தான எங்களது யாகம இனிது நிறைவேறு' மென வேண டிக்கொள. அதுவும உடனே சம்மதி செய்யு மென்ப தற்குத் தடையிலலை ஆயினும அது உன்னை ஓர உறுதி கேட்கும அஃதெனனவெனின் 'நீ எனக்குமுன் சில காதத்தூரத்திற் கப்பாலேயே முன சென்று கொண டிருத்தல வேண்டும அவ்வாறு எனனால குறிக்கப்பட்ட காதத்தூரத்திற கப்பாலேயே நீ செலலாது போனால் நீ எனக்கு இரையாக மனம்மிசையவேண்டும' என்பதே. அம்மிருகத்தினால குறிக்கப்பட்டகாத தூரத்திற் கப்பா

லாகவே நீ செல்ல முடியாத போயவிடுவ. அங்ஙனமா யின் நீ அப்பிராணிக்குத உணவாகாதிருக்க ஒரு வழிய ண்டு. எனனவென்றால அம்மிருகம மிகுந்த சிவ பக்தி யுளளது வரும வழியில கோயிலகள காணப்படுமேல அக்கோயிலை மூனறு முறை வலம வந்து ஈசனுக்குப பூசனை புரிந்தபினபு உனனைத்தொட்ட ஆரம்பிக்கும அந்த பூசை புரியும நேரத்திற்குள நீ எவ்வகு காத்தூரம வந்த விடலாம. நான சொலலும மந்திரத்தை, அம்மிருகம

உனக்கு கிடைக்கிற பொழுது உசசரி உடனே ஒரு சிலாலய மும அதனைசசுற்றி நந்தவனமும தடாகமும காணப்படும அமமந்திரத்தின உதவியால நீ அமமிருகத்தின நிபந்தனைக்குத்தவறி உயிரிழக்காது சுகமே திரும்பி வரலாம என்றும நீ அமமிருகத்தை யழைத்துக்கொண்டு படிடினபவாது சேருமவரையில மூன்று முறைதான உசசரிக்கலாம. நான்காவது முறை உசசரித்தாலும அதன பயன கிடைக்காது. ஆதலினால மூன்றுவது முறைமந்திரத்தை உசசரிப்பதற்குள இராஜஜியம வந்து சேருமபடி அதற்குள்ளாக வழி நடந்து வருதல அவசியம" எனறு அசசிவ மந்திரத்தை யுபதேசித்தார கிருஷ்ண மூர்த்தி உடனே பீமசேனனும் தனனுயிரைப்பற்ற வளவு விரைந்து சென்று அப்புருஷா மிருகத்தைக் கிடைத்து, தான வந்த காரியத்தை அதனிடம வினவிக்கதுடன தெரிவித்தான. மிருகமும பீமனது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி "வீரசிரேஷ்ட! நான உனனுடன் வந்து வேண்டிய உதவி புரியத்தயாராயிருக்கிறேன். ஆயினும ஒரு நிபந்தனை உளது அதாவது நீ எனக்கு முன நாற்காத தூரத்திற்கு முன்னேயே செல்லவேண்டும். நான் உன்னைத் தொடர்ந்து வருவேன் அங்ஙனம வராவிடில் நீ என எல்லையில் அகப்படுவாயாகில் உன்னை

நான் வயிறார உண்பேன என்பதற்கு எள்ளளவும ஐயமில்லை!! என்றது.

வாயுமைந்தனும அந்நிபந்தனைக்குட்பட்டு, தனதந்

கையை மனதில் தியானித்துகொண்டு காற்றிலும் கடுகி நடந்துவந்தான் புலிகுப்பிறந்தது பூனையாய்ப்போகாது என்ற பழமொழி உண்மையாயினும் அம்மிருகம் நடந்து வரும் இடத்தினின்று காற்காத தூரத்திற்குப்பால் நடந்து வர பீமனுல் ஆகவில்லை. மிருகமோ அவனைக் கிட்டிவிட்டது உடனே கிருஷ்ணபகவான் கற்றுக்கொடுத்த மந்திரத்தை யுச்சரித்தான் மந்திரங்களின் மகிமை ஒருகாலும் பொய்க்காதாகலின் அக்கணமே வாயுடன் சூழ்ந்த நந்தவனத்துடன் சிவாலயம் தோன்றியது அதைக்கண்ட புருஷாமிருகம் மிகுந்த பக்தி விசுவாசத்துடன் தடாகத்தில் இறங்கி நீராடி நந்தவனத்திலிருந்த பூக்களைக்கொய்து சிவ பிரானைத்துதித்து வணங்கி ஆடிப்பாடியது. இக்கற்குள் பீமன் பிழைத்தேன் பிழைத்தேன் என்று தூரம் ஓடி வந்தான். இம்மாதிரி புருஷாமிருகம் தனனை நெருங்கு மிடங்களில் மந்திரங்களை யுச்சரிக்க அங்கங்குத்தோன்றிய சிவாலயத்தில் தரிசனஞ்செய்த பின்னரே புருஷாமிருகம் வழிநடக்கத்த கலைப்பட்டது. முடிவில் பீமன் தன் இராஜ்ஜியத்திற்கு அதிக தொலைவில்லாத மிருகத்தின் எல்லையில் ஒருகாலும் தன எல்லையில் ஒருகாலுமாக நடக்குஞ் சமயத்தில் அப்புருஷாமிருகம் பீமனைப்பற்றி "அப்பனே! நீ என எல்லையில் அத்துமீறிக்கொண்டாய் ஆதலின் எனக்கு ஆகாரமாக நேர்வதைத்தவிர உனக்கு வேறு வழி யில்லை" என்றது. பீமனோ "இதென்ன விந்தை? என் எல்லையில்தானே நானிருக்கின்றேன். எல்லை தப்பிப்பிடித் தால் நான் உனக்கு இரையாவதெப்படி" என்றான். இவ

விதம புருஷாமிருகமும பீமனும வெகுநேரம் வாதாடி யாதொரு தீர்மானததிறகும் வாமல கடைசியில தரும புததிரரிடஞசென்று தஙகள வழகைகச் சொல்லிக்கொண் டனா. தருமததின வேலியெனப் புகழ்பெறற தருமராஜன இருவாவாய மொழியையுஙகேடடு பீமனைப்பாராதது 'தமபி' மிருகததின எலலையைததாணடி உன ஒருபாதி யுடலே யிருநதது ஆதலின அபபாதியுடலே உனதாகும. மற றைபபாதி மிருகததின எல்லையிலிருநததலல் அபபஙகு மிருகததிற்கு உரிததாகும, எனறுசொலலி மிருகத்தினை நோகஙி "உன எலலையில பீமனது ஒரு பாதியுடலே யிருநதது அதனை நீ தடடினறி யுணணலாம" எற னா. தருமபுததிரரது நடுவு நிலைமையைகணட சபை யோரனைவரும அவரை வியநது புகழநதனர மிருகமும அரசன தனதமபியெனறுணரநதமை அவன மீதிரஙகி நடுவு நிலைமை தவறுது கூறிய வாய்மொழியைகேடடு "அரசே! தஙகள தமபியின உடலிதனின எனகது இவவிடமிலலை யெனினும தஙகளது படசபாத மின்மையைப பலாகும அறிவிகக எண்ணினே யனறி வேறிலலை" எனபபுகன்று பீமனது உடலிதனின்னு தொழிநது, பினனா தருமபுததி ரா தான எடுதத யாகததை நன்கு நிறைவேறறிச சுகமே வாழநது வநதார்.

இககாலததிற சிலா ஒருவனிடமிருந்து சிறிது தனம் பெறறு அதன பொருட்டுத தஙகளது மனசசாடசிககு விரோதமாய்த தாஙகள் கண்ணாரக் கண்ட நியாயததையுஞ் சொலலாது நடுவு நிலமை தவறி பொய்க்கரி புகல முன் வருகினறனர். அது பேதமையினும பேதமையன்றே? அததகையோர் பின்வரும பாடலிக்கனவிலும் நனவிலும் கருதுவாராக

ஆரம பூண்ட மணிமாபா! அயோததிகரசே! அணணுகேள
ஈரமிருகக மரமிருகக இலகளுநிராத வாறேது?
வாரஙகொண்டு வழகுரைததுமனமேல நினற வலிபேசி
ஓருசொனன குடியதுபோலஃதிந்துவிடகும தமியரே.

13–வது கதை. அடக்கமுடைமை.

திருக்குறள் யாகாவாராயினும நாகாகக, காவாககால
சோகாபபா சொல்விழுகுபபட்டு

பரிமேலழகா உரை.—தமமாறு காகபபடுவன எலலாவறறையுமு காகமாட்டாராயினும நா ஒனறனையுமு காக்க; அதனக காவாராயின சொறகுறறதினகண பட்டு தாமே துனபுறுவா.

குறிப்பு:—மாநதரனைவரும தஙகளது ஐமபொறிகளையும மனததையும அடகியாள வதவசியம. அவ்வாறு அவைகள எலலாவறறையும அடகக சகதியில்லாது

போவாரேயாயினும் நாவை மட்டுமாவது அடக்கித் தீய சொற்கள் காரணமும் வெளிப்படாதிருக்க முயலவது இன்றியமையாத காரியம். அநாவசியம் நாவடக்கமில்லாது வாய்க்கு வந்ததையெல்லாம் சொல்வாக்காலை மிகவும் வருந்தநேரிடும்.

உதாரணம் :—பூமகளும் நாமகளும் பொலிந்து வாழ்ந்த சோழநாட்டினர்கள் ஆறைநகரில் ஏகம்பவாணன் என்னுமோர் சீமான் வாழ்ந்துவந்தான். பூர்வ ஜன்ம புண்ணியத்தால் அவனுக்கிருந்த செல்வம் இத்தனைத்து என்று சொல்லப்புகின் தமிழ் மூவேந்தர்களாம் சேர சோழ பாண்டியருக்குச் சமானமாக அத்தனை வாழ்வுடனிருந்தான் என்று சொல்வதே சரியாகும். அக்கா

லத்திருந்த பிரபுக்களில் முதன்மையாக அவனை எண்ணப்படுவதாலும் அவனை மூவேந்தர்களும் அவனை பதவிக்குரிதான கௌரவமளித்தே வந்தனர். ஓர்நாள் அமைச்சனும் மூவரும் ஏகம்பவாணனை முதலியாராக்கவந்த சமயத்து அவனை கழனிக்குச் சென்றிருந்தனர். இதனையறியாத வேந்தர், முதலியார் பாளிக்கையில் உளரோ என்று விசாரிக்க அவ்வேளப்பனது மனைவி "முதலியார்கழனி காணப்போயினர்" என்றனள். அதுகேட்ட வேந்தர்

முதலியார முடி கடபபோயினரோ எனறு ஏளனமாகப பொருளபடுமபடி கூறினர. உடனே மனனவி தன கணவனை மூவேநதருமம பரிகசிகினறனர் எனறுதோநது அவாகளோகி "இராஜ சிஙகஙகளே! முதலியார முடி நடுவதுபெய்யே! அவர கேவலமாய் நாறறு முடிநடடார. ஆனல வேநதாகளது முடிகளைபபறிதது, அவாகளது சேனைகளைச சினனபினனமாகஙி, உயுததகளமாகிய கழனியில அவறறை எருவாக இடடு, அகழனி நிரமபச் சிவநதரதத மாகிய நீரைததேகஙி, தாம ஏறிசசெலலும படடதது யானையாம பகடடைவிடடது மிதிகசசெயது சேறாகஙி, அகழுழசேறறில தான பறிததெடுதத வேநதர முடிகளை வரிசையாக நடடு, வெறறியாம வேளாணமைசெய்யவே சென்றிருகின்றனர" எனறு பொருளபடுமபட,

சேனை தழையாகஙிச செலகுருதி நீரேகஙி
ஆனைமிதித அடிசசேற்றில—மானபான்
மாவேநதனே கம்பவாணன் பறிததுநட்டான
மூவேநதர் தஙகள் முடி.

என்றொரு வெணபா எழுதியனுப்பினள. அவர்கள் அபபாடலைப பாரதது "ஓ! பெண்பால் பிறறிய வாச்சதை" யென அலட்சியஞ் செயது தஙகள் நாடு திரும்பினர்.

சிறிது காலத்திற கெலலாம கழனிக்குச் சென்றிருந்த முதலியும மீடு வநது சேர, அவன் மனியாள், மூவேந்தா வநது ஏசியதையும, தான் அதற்குப பதிலளித்ததை

யும அறிவிதது எவ்விதததிலேனும அம்மூவேந்தரையும் மானபஙகப படுததாது போலுல தான கூறிய வாய்மொழி பழுதறு மெனக கணக்கததுடன விண்ணப்பிததுக கொண் டனள ஏகமபனும சேர சோழ பாண்டியரது அகமபாவ ததை யடகக வேணடு மெனக கருதித தனனிட மிருந்த பூதததை யனுப்பிச 'சேரனைத தூககிவா' என்றனன். அவலாறே பூதம இரவிற செனறு சேரன உறஙகிக்கொண் டிருந்த மஞசததுடன அவனைத தூககி வநது சோதததி. சினனள காறறும சேரனைச சிறையிலடைதது வைததிப பினனர யாரால கேட்டேன் நோரால (வாயால) கேட்டேன் எனனும பழமொழியைச சிநதிதது வருநதிய சோன வேணடுகோளுககிணஙகி அசசேராஜனை விடுவிததான. ஏகமபன அமமாதிரியே பூதததின உதவியால சோழனை யும சிறை செயதான. சோழனும "ஐயகோ! அடஙகா மனனாகளை யெலலாம புறஙகணடு இபபாரெஙகும புகழ் க்கொடி நாடடி வெறறியுடன வாழ்நது வந்த நாம இக காலநம குடி சனஙகளில ஒருவனாகிய ஏகமபனிடம சிறை படவும காலம நேர்ந்தே! ஆ! படுகுழியில் சிகதுண்ட களிறு போல பிரலாபிகதவும விதிபோலும" என்று வலை யிலகபபடட விலமமம போல பொருமி யிருந்தான. வாய பபதட்டம வரிசை கெடகதும எவனும முதுமொழி பழுது படாதனறே? நாள சில கழிந்ததனமேல் சோழன சிறை யினின்று விடுவிககபபட்டுத தன நாடடைபபடைநதான.

கடைசியிற பாணடியனிடம பூதததை யேவ அவன வேப் பமாலை தரிதது ளானதலின பூதம அவனை யணுகப்பயநது

திருமபிவிட்டது. அதனை யறிந்த ஏகம்பன் வேப்பமாலை தரிததிருககும வரையில பாணடியனிடம பூதம செல்ல மூடியாதாகலின வேபபநதாரை வஞசனையாய்க கவர க்கருதி நாட்டியப பெண்களில திறமை வாய்நத நால வரை ஏவி, தஙகளது ஆடல பாடலகளினால அதனென்ன வென மயககி அவன அணிநதிருககும மாலையைப பெறறு வருமபடி அனுபபினன அவ்வனமே அநநகையா னால வரும பாணடிய சபையடைநது இநதிர சபையில நர்த்த னஞ செய்யும அமபையாதி கனனியரை விடபபதின மடகநது ஆடிபபாடி அமமன்னவனை மகிழ்வித்தனர். மதுரை யரசனும ஆனந்த பரவசனுய் அப்பெணகளுக்கு விலை யேறபபெறற ஆடையாபரணங்களை யளிக்க அவரகள அப்பரிசை ஏற்றுககொணடாரிலலை ஆயினும பாரதது பின நோககி "அரசே! இது சமயம தாஙகள அனபுட னளித்த பட்டாடைகளிலும முதது மாலை இரதினமாலை களிலும எங்களுககு ஆசை சென்றிலது. தாஙகளணிந திருககும வேபபமாலையை நாஙகள விரும்புவது" எனறு ணாதலினா அமமொழிகளை செவியி லேறற பாணடி யன வேபபநதாரை யளிக்க மனமிலலாது மௌனனஞ சாதி ததிருநதான. உடனே அநநாரியரில ஒருத்தி "தோழி களே! முனனம இநதிரனமீது கைவளை யெறிநது வெறறி கொண்ட மீனதது வச பாண்டியன ஆறறுகா வாசியா கிய ஏகமபவாணனது மேல வருமெனறஞசி யலலவோ தான அணிநதிருககும வேபபநதா தாஙகளிகக உடன்பட விலலை" எனறுவ கருதது தோனற,

இலகு புகழாறை ஏகமபவாணன

அலகை வரும வரும எனறஞசி-உலகறிய
வானவர்கோன் சென்னிமிசை வணகை வலெயெறிந்த
மீனவர்கோன வீவிடான வேம்பு.

என்னும பாடலெப பாடினள். அது கேட்ட பாண்டியன் பெணகள முனனிலையில அவமானம நேரிடும்படி மாலைய ளியாதிருபபது சரியனறு! மானம் பெரிதோ பிராணன் பெரிதோ? எனறுண்னி மானமே பெரிதாகலின அதற்கஞசி உடனே மாலையை யீகதனன. பெணகளும் பாண்டியன் உயிருகருச சமானமெனச சொல்லகூடிய மாலையைப் பெறறதும அடஙகா மகிழ்சசிபூணடு முதலியைகண்டு அவனிடம அதனைச சோததனா உடனே எகமபன தன் அலகையை (பூகம) யழைதது பபாணடியனெத தருவிதது முன சேர சோழரைச சிறையிலிட்டது போலவே அபபா ணடியனையும அருஞசிறையில வைததனன். சிறிது காலம் சென்றதும பாணடிய மனனன் சிறையினினறும விடுபட் டான முனனம இநதிப பிரதத நகரில இயறறப பெற்றி ருநதபடிக மணடபததில வழி தெரியாமல திகைதத துரி யோதனனியரைகணடு பரிஹசிதத துரோபதை அரசனை யில துகிலுரிய பட்டானனறே? ஆதலின் எவரும தங கள பஞசேநதிரியஙகளில மறறையதை அடக்கமுடியாது போயினும நாவொனறையாவது அடககியாளல வேணடும. இலலையேல அககுறறததால பெரிதும வருநதுவரெனபது நாம சொலலாமலே அமையும. அனறியும வாய்க்கோழு ப்பு சீலையால் வடிநதது எனற பழமொழியை மறவாது

காவை நனகு அடககி வருவதே சாகிசசிறநத தெனபது வெளிபபடை. கீழே காடடியிருககும பாடகி ஆழ்நத றியபபுனை மேலே காட்டிய கதை உண்மையென நமபு வதற கிடமுண்டு

தேருணப புரவி வாரணத தொகுதி திறை கொணர்ந்து
வரு மனன! நின நேச மேது? உனது காம மேது.
புகல. செஙகையாழ தடவு பாணரே!
வாரும. ஒதத குடி நீரும காணும், மகதேவன்

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்

ஆறை நகர காவலன் வாண பூபதி மகிழ்ந்தளிதத
வெகு வரிசை பெறறு வரு புலவன் யான்,
நீரும இப்பரிசு பெறறு மீணடு வரலாகும,
அவன் முளறில்வாய் நிதநிலசசிகர மாட மாளிகை
நெருககு கோபுர மருஙகெலாம * ஆரும நிறகும,
உயர வேமபும நிறகும, வளாபபெயும நிற்கும,
அதனருகிலே அரசும நிறகும, அரசைச சுமந்த
நில அதநி நிறகும அடையாளமே.

14-வது கதை. ஒழுக்கமுடைமை.

திருக்குறள் ஒழுககதநின எய்தவா மேனமை, இழுககதநின
எயதவா எயதாப பழி.

பரிமேலழகர் உரை :—எல்லோரும் ஒழுகுகதாமே மேம்பாட்டை எய்துவர்; அதனின்று இழுகுதலாமே தாம் எய்துதற்கு உரிதாதலால் ஒழுக்கத்தை எய்துவர்

குறிப்பு :—யாவரும் தங்கள் வருணாசிரம தாமத்தில் தவறாதிருப்பதே மேன்மையும் புகழும் அடைவர். பிராமணர்களோ தங்கள் ஆசாரத்தில் வழுவின தங்கள் குலத்திற்குரிய மேன்மையை யிழப்பதுடன் தாழ்ந்த வருணத்திலுதிப்பர்; மற்ற வருணத்திலுதித்தவரிலும் கடையோராவர் இதுபற்றியே விஷ்ணு புராண முடையார் 'தாழ்ந்த வருணத்திலுதித்தவரும் ஒழுக்கத்தால் தகைமேலோராவர்; மேலான வருணத்திலுதித்தவரும் தாழ்ந்த ஒழுக்கத்தால் இழிவர்" என்று

---

* ஆர்=ஆதிமாலை குடிய சோழன், வேம்பு=வேப்பமாலை புனைந்த பாண்டியன், பனை=பனை மாலை பூண்ட சேரன், அரசு=மற்ற அரசர்கள். அரசைச் சேர்ந்த அதிர்=அரசாகளைத் தாங்கிய யானைகள்.

கூறியுள்ளார். நிறை ஒழுக்கந்தவறிய ஒருவன் பெயரும் புகழும் பொருளும் கெடும், சீர் கேடடைவது மலைமல அவன் மீது பகைமை கொண்ட மற்றவன் விரோதம் காரணமாக அவன் மீது அடாபழி கூறுவானையின் அதனையும் உலகத்தார் அவனது ஆசாரத்தை நோக்கி அவன் அத்தகைய அடாபழி செய்திருப்பான் என்று நிச்சயமாய் நம்புவர்.

உதாரணம் :—பல்வளங்களும் நிரம்பப் பெற்ற பாண்டிய நாட்டில் வெகு நாட்களுக்குமுன் செல்வந்தனான ஒருவன் இருந்தான். அவன் வேதாகமங்களை ஐயந்திரிபறக் கற்றவன்; சாஸ்திர புராணங்களின் கடலைக் கரைகண்டவன், மிகுந்த ஆசாரசீலன், சுருங்கச் சொல்லின் அறிவு, ஒழுக்கம், இவைகளில் வேதியர் திலகமாக விளங்கினவந்தான். ஆதலின் அந்நாட்டிலுள்ள அனைவரும் அவனை பிரமனைத் தெய்வத்திற்கு அடுத்த படியாக மதித்து மரியாதை செய்து வந்தனர். அறிவுடையோருவனே அரசனும் விரும்பும் எனபது முதுமொழியன்றோ? ஆகவே அந்நாட்டரசன் தனக்குச் சந்தேக விபரீதம் நேர்ந்த பொழுதெல்லாம் அவனந்தணனை வரவழைத்து அளவளாவியறிந்து வந்தது மலைமல் தனக்கு அவகாசம் கிடைத்த காலங்களில் சாஸ்திரங்களின் உண்மைப்பொருள்களை அவனிடம் உசாவி வந்தான். இவ்வாறு மிகுந்த வைபவத்துடன் அரசனும் பிரஜைகளும் யாவரும் எய்தற்கரிய புகழும் கௌரவமும் பெற்று வந்த செல்வந்தன் இல்லறத்தைச் செவ்வனே நடத்தி வேதியர்க்குரிய ஒழுக்க வழக்கங்களில் ஒரு சிறிதும் குறைவின்றி வாழ்ந்து வருகையில் ஒரு காள மாலைப் பொழுதில் நீராட நதிக்கரை சென்றனன். செல்ல நெறியில் எதிர்ப்பட்ட இழிகுல மங்கையைக்

கண்டு மதிமயங்கி அவளது இயற்கை யழகிற்குத்தன் மனதைப் பறிகொடுத்து வெற்றுடம்புடன் வீடு திரும்பினன். திரும்பியுமென்? அனுதினமும் கழிவது அவனுக்கு ஒரு யுக

மாகவே காணப்பட்டது. மறு தினம் மாநதி செலலுகைக் கிலும் அகலனிலையைகண்டு எரியிலிட்ட மெழுகுபோல் உளள முருகி "நங்காய! இதுகாலை என விரகவேதனையைத் தீராகாவிடின என ஆவி ஒரு கணமும தரிபாது" என்று வேணடினன. அதறகு அதனதையல "விபபிர சிரேஷட! தாங்களோ உயா குலததிலுறபவிததவா, யானோ நீச குலத திலு தோனறியமாது. இதனை யாலோசிததறியாது காம தாால மதி கலஙகுதல நறேறாகு அழகுமனறு ஆண் மையுமனறு. கறறறிந்த பெரியோாககு, பேதைபபெண ணுகிய நான அறிவுறுதல பொருநதாது" எனறிடதறக் கூறினள. அவவனிதையின வசனம செளநதரன கொ ணட ஆசைகனலை அதிகரிகசு செயதமத யலலாமல அவிததபாடிலலை ஆதலின அநதணன மீணடும அபபெ ணணை நோககி "இகாலை எனனைக் களிபபித்து காமகக டலினினறும கரை யேறறுது போயின உன காலணடை யிலேபே என பிராணனைப போககுவேன எனபதறகு எளளளவும ஐயமிலலை" எனனும "யானோ கனனி கழி பாப பெண. தங்களுடன் அநதரஙகமாய் வாழ்நது வரின் என குலததினோா எனனைப பிரஷ்டை யெனறுதகவி விடுவா ஆகவே எனனை ஆயுளளவும மனைவியாகப பாவி தது எனனுடனிருகக உடனபடின தஙகள மனகோ வின வணணம நடகக சிததமாயிருக்கிறேன" எனறனள் அதறகினவையும. மறையவனும மஙகையின மொழியின வணணம நடபபதாய் வாகதுறுதி செய்து அநிமிஷமே அவனை தன காமக கிழததியாக் கொணடனன. சிறிது

காலம வரையில ஒருவருமறியா வண்ணம அவளுடன் அநதரங்க சலலாபம பண்ணி வநதான. நீசப பெண ணின் நேசம ஏறபட்ட தின முதல அவனது குலதாமம ஒவவொனறுய் அலலை விடட கனறு வந்தது. பினனா தான வேதனிதிபபடி அகலினி சாடசியாக மணம புரிந்த மனவி மகளின பாசமும காறறுயபபறநதோட, புதிய மனவியின இலலததிலேயே அலலும பகலும அனபுடனு றைநது வரததலிபபடடான. தலைமயிரும கூரிய நகமும் வெளளிய பலலும ததம நிலைமையில நிறகும வேதியரும தஙகள தஙகள நிலைமையிற தவறுதிருபபினனேறு பூசசி யம பெறலாகும? நிலைதவறின பூசசியதை பறநது விடுமெனபது திணண மலலவா? அவவாறே சௌநதர னும தநநிலைமை தவறி நீசப பெணணின பால நேசமதிக ரிதது அவளுடனேயே காலதனதக கழிதது வநதது மல லாமல தனது பூவகுலததின தாமதனதை முறறிலும கை விடுபபுலால முதலியனவும புசிகத தலிபபடடு விட டான முன அவனகணடதும வநதின வழிபாடு புரி ந்து வந்த அரசன முதல மகள பலரும அவனகணணு ரகாணவும சகியாதவாகளாயினா எனபதை நம நணபரே நனகறியக கூடுமாதலின நாம சொலலாது விடுதனம். நாணடலில ஆசார மிழநத பாவதனதால பிராமண தேஜ ஸையுமிழநது நீச சாதியில பிறநதவனபோலவேகாணப பட்டான சௌநதரன. ஆணடு பல சென்றதும அபபெ ணணினிடமாகச சௌநதரனுகதப புதலவா காலவநம

புதலவியா மூவரும தோனறினா· ஆள ஏற நீர ஏறு மல் லவா? எனவே சௌநதரன் தன பாரி குடுமபதததைக காப பாறற வகை காணுது கூலிவேலை செய்து வயிறு வளாக் வும விதி நோநதது. என செய்வான? அநதோ பரிதா

பம! பலராலும பூஜைக்குப் பாத்திரமாய் விளங்கி வநத சௌநதரன அவ்வூரிலேயே கூலிவேலை செய்து உணடு வாழ ஒருபபடுவதெபபடி? ஆகவே அநநகரைவிட்டு வேறறு நகரம குழநதை குடடி குடிசுகளுடன ஓடிவிட் டான. மறறொரு படடணம சோநதாலும நிழல ஒருவ னைத தொடாவதுபோல அவனது தீவினையும விடேன விடேன எனப பின பறறியது. ஆசாரம காசிட்டுககொள ளும் எனனும பணடை மெழியும பொய்க்காதலலவா? ஆசாரம இருபபினனறே காசும கிடடுமெ. ஆசாரததை அடியோடு விடடுவிட்டால திருமகளும தன் தமகக கை யைக காடடி மறைநது விடுவள எனபது வெளிபபடை. சௌநதரன குலாசாரததில வழுவாது வேநதனும நன குமதிகபபெறறு வநதகாலையில அவன பெயரும புகழும பாரெங்கும பரநதிருநதது இது சமயம அவன வருண சிரேமதாமததில தவறிய பாவததால உருமாறி யிருநதும அவனை இனனான என உயததினாநதாரிற சிலா அவனைக கணடு பரிதபிததனா. மறறுஞ சிலர் 'அநதோ! ஆசார த்தினால வழுவின நாமும இபபாடுபடவேண்டுமெ" என றுணாநது தஙகள ஒழுககததில குனறுது வாழ முயனற னா. ராதிநநனமிருகக ஒருநாள சௌந்தரன கூலி

வேலை கிடைக்கப் பெறுது கானகஞ் சென்று விறகு வெட்டிவரச் சொன்னான். அவ்வாறு வழி நடவே யிருந்த தடாகத்திலிறங்கி, தாகசாந்தி செய்துகொண்டு கரைதனில் சற்றே இளைப்பாறி யிருக்கையில் குளக்கரையின் மற்றொரு மூலையில் பளீர் பளீர் என மின்னுவதைக்கண்டு அவ்விடம் சென்று பார்க்க, முத்துமாலை யொன்றினைக் கண்டு ஆனந்தத்துடன் அதனை யெடுத்தான். அவ்வளவு தான் தாமதம். கடந்த இரவு பாடலிபுத்திரத்தின் அரண்மனையில் கள

வர் பலர் புகுந்து அரசனது ஆடையணிகளைக் களவாடிப் போயினமையால் காவலனது ஏவலினால் காவலாளிகள் கள்வனைத் தேடிவராநிற்க சௌந்தரனிருக்கும் குளக்கரை வந்து சோதனை வந்து சோதனையும் அவனிடம் மாலை யிருப்பதைக் கண்ணுற்று, கையும் களவுமாயத் திருடன் அகப்பட்டுக் கொண்டான் எனக் களித்த சேவகர்கள் சௌந்தரனைப் பிடரி பிடித்திழுத்து வந்து அரசன் சமுகத்தில் நிறுத்தினர். வேந்தனும் சீர் குலைந்திருக்கையும் வேதியன் கையில் முத்துமாலை யிருப்பது கண்டு இனி சாட்சியம் வேண்டுவதில்லை யென உணர்ந்து அவனைச் சிறையிலிடக் கட்டளை யிட்டான். அச்சமயம் அருகே யிருந்த மந்திரி அவனை உற்று நோக்கி "நிருப! இதோ நிற்கும் திருடன் முன் நம் சபையை அலங்கரித்திருந்த சௌந்தரன் போல காண்கிறான்" எனறனன். மன்னவனும் சற்றே நிதானித்தறிந்து "ஆம்! நம் சபைக்கு அணியாய் விளங்கி வந்த சௌந்தரன் எனனதனடையிலை, ஐயோ!

இப்பாவி தன பதவியை யிழந்தது மலலாமல சோரமபண் ணவும துணிந்தது விசனிகதகதது? எனறுலும என் செயலாம; கெறி தபபி நடகும ஒருவனத தணடிததல இராஜ நீதியே யாகும. அன்னமிடடா வீட்டில் கன்ன மிட்டது போல் முனனா நமமரணமனியில சிறபபுப பல பெறறு வரிசையுடன வாழநது வநதனதையும மறநது நம கதே இரணடகளு செயதான? இவனே என செயதாலெ னன? நீதியே யனறி அநீதியாகாது எனினும முன்னி ருந்த பழக்கததால இவனேததண்டிககவும மனம் வர விலலே. தணடியாது விடுவதும சரியனறு" எனககலநதி னன். அசசமயம விழுந்த பிளளைக்கு அரிவாள் மனை உதவியது பால் மூன் சௌநதரனிடம அருவை கொண்

டிருந்த பிரதானி யொருவன எழுநது "அரசே! தாககள் இவன மீதிரநகுலது பொருநதுமாயினும உனட வீட்டி றகு இரணடகம நிணககும மாபாவியைக கொரே தண தனைக்கு ஆளாகாது வறிதே விட்டு விடுதல தாமமனறு இவன திருடியிருபபான என்பதறகுச சாதகமே யிலலே! இவன கையிலிருக்கும முதது மாலையே தக சானறுகுப. மோகததின வலியிற சிககி குடுமப பார ததை விருதது செய்து கொணடான வயிறு வளர்கக வழி காணது களவாடத துணிநதனன எனபதற்கு ஈஷதேத னும ஐயமிலலே ஆதலின இவனுககு ஏறற பரிசாம தண டனையை விதிதலே சாலசசிறநது" எனபபுகனறான. இசசகதி நகரெங்கும பரவவே சௌநதரனது பழைய

மனைவி மகளும் புதிய பெண்டிர் பிள்ளைகளும் ஓடோடி யும் வந்து அவனைக்கட்டிக் கொண்டழுதனர். பட்டணத் திலுள்ள பிரஜைகளனைவரும் குமபு கூடி அரசனையடை ந்து வேடிக்கை பார்த்து நின்றனர். அவர்களிற் சிலர் சௌந்தரன் நிலைமையைக் குறித்து வருந்தினர். மற்றுஞ் சிலர் குலதர்மத்தை யிழந்தவனுக்கு உரிய இடத்தை யிடை தல் பொருந்து மென்றனர். வேறு சிலர் பழைய சங்கதி யரசன் நினைந்து ஒருசமயம் மன்னிக்கலாம் என்றனர். இவ்வாறு பலரும் தங்கள் தங்களுக்குத் தோன்றியவாறு வருந்தியும் இரங்கியும் நிற்பாராயினர். சௌந்தரனுக்கோ அக்காலை வயது எண்பதுக்குமேல் இருக்கலாம் ஆங்காலம் எல்லாம் அக்கிரமம் பண்ணி வந்து ஆங்காலத்தில் சங்கரா சங்கரா என்பது போல் சௌந்தரன் தற்காலம் தான் அடைந்திருக்கும் தன்மையும் முன் நிலை மையையும் உன்னி உன்னி உள்ளழி சோர்ந்து துடித்தான். சௌந்தரனது வியோகத்தையும், அவன் இருபால்

மனைவிமக்கள் படுந்துயரத்தையும், முன் தான் அவனிடம் வைத்திருந்த மதிப்பையும் யோசித்து அரசனும் சௌந்தரன் பால் ஒரு சிறிது இரங்கினன். பிறகு ஒழுக்கத்தில் தவறியதனால் அந்தணன் அடைந்த கேட்டையும் மானக்குறைவையும் நினைக்க நினைக்க மனமுருகாது போவராகுமோ?

15-வது கதை. பிறனில் விழையாமை.

திருக்குறள்: பகை பாவம் அசசம பழியென நானகும
இகவாவாம இலவிறப்பான கண.

பரிமேலழகா உரை:—பிறனிலலாளகண நெறிகட நது செலவானிடதது, பகையும, பாவமும அசசமும, குடிபபழியும எனனும இநநானகு குறறமும ஒருகாலும நீஙகாவாம

குறிப்பு —பிறனமனைவியை இச சிபபவலுககு இடமை யில விரோதமும, பயமும, பழியும உண்டாகி மறுபிறப பில பாவததால வாதனையும சேரிடும. இதுபறறியே அறம, புசழ், கேண்மை, பெருமை இநநானகும, பிறன் தாரம நசசுவார்சசேரா பிறன தாரம, நசசுவாசசேருமே பகை, பழி, பாவமஎனறு, அசசததோடு இநநாற் பொருள எனறு நாலடியார முறையிடுகின்றது.

உதாரணம்:—பூவம இநதியாவின வடபாகததில மது நெறிபபடி செஙகோலோசசி வநத நநதன மஹாராஜ னது சபையில புலவாகளோ திலகம போல விளஙகி வந தார் வரருசி யெனபார. அவர கல்விககடலகளை கண் டவ ராயினும பகதபராதீனராகும பாமசிவனை யடைநது இலக்கண நூலைச் சமபூரணமாகத் தெரிந்து கொள்ளச்

சென்றனர. அககாலை தனது மனைவி உபகோசை யென் பாளை பிரிநது போகுமபடி நேரநதது. தனனிடமிருநத

தனம் யாவையும் தனது உயிர் நண்பனுமிருந்த இரணிய குபதனிடம் சேமஞ் செய்து போயினர். இதுவுமிருக்க அவர் பாரிஜை உபகோசை ஒரு நாள் நீராடுவதற்காக கங்கை சென்றனள். அனைவதினம் அபபெண்மணியிருந்திருந்த வெண்மையுடை அவளது இயற்கையழகினை விளக்கேற்றிக் காட்டுவதாயிருந்தது. கங்கை சென்று நீராடிய திருமபி வரும் வழியில் எதிர்ப்படும் அனைவர் கண்களும் அவள் மீது படியாது திருமபாதென்பது நிச்சயம். ஆகவே அப்பட்டணத்து மந்திரிகளில் ஒருவனுகிய குமாரன் என்பான் மிகுந்த விரகவேதனைக்குள்ளாகி அக்கணத்திலேயே தன் வாதனையைத் தீர்க்கவேண்டுமென அவள் பாதங்களில் வீழ்ந்து மன்றாடினான். மிகவும் நிர்ப்பாக்கியம் கண்ட அப்பெண் இன்ன செயவென்று தோன்றாது திகைத்தாள். "இதுகாலே பேசச்சரிப்படாது. அடுத்த நாளிரவு தனித்து வரின் யோசிக்கலாம்" என்று வந்து விட்டனள். பின்னொரு வீதியில் அரசபுரோகிதர் எதிர்ப்பட்டு மந்திரியைப்போலவே சில பசப்பு வசனங்களைப் புகன்றனர். அதற்கும் அப்பதிவிரதை முன்னவனுக்குக் கூறிய பதிலையளித்து விரைவாய் வீடு திருமபினள். மீண்டும் வரும் வழியில் அந்தகரைக் காத்து வரும் கொத்துவால் அவள் காலில் வீழ்ந்து கெஞ்சாதும் கெஞ்சினான். அவனும் முன்னவரிருவருக்கும் அளிக்கப்பட்ட விடையைப் பெற்று மிகுந்த களிப்புடன் 'மறு நாள் பொழுது எப்பொழுது விடியும்' என எதிர்பார்த்திருந்தான். பின்னர் புலி வாயினின்றும் அதிர்ஷ்டவசத்தால் தப்பிய மானைப் பேட்டிஜைப்போல் உவளம் பதைக்க இலயம் வந்து அந்த

தனை அவமானத்திற்கும் காரணமாயிருந்த தனது இயற்கை யழகினை வெறுத்தவளாய் வருந்தியிருந்தனள். இவ்விவரங்களை ஒருவரு மறிந்திலர். மறைந்தாள் அதிகாலையில் அவசர நிமித்தம் சிறிது பொருள் வேண்டுமென்ற தன் சேடியருள் ஒருத்தியை இரணிய குப்தனிட மனுப்ப அவன் பணத்தை மூட்டையாகக் கட்டிக்கொண்டு "என்னிப் பத்து அங்கையிட்டால இந்திரன் மகளும் ஆகவே வெண்ணெய்க் குன்று எரியுற்றாற்போல மெலிந்து பின் நிற்கும்" என்ற வாக்கியத்தைக் கடைப்பிடித்து உபகோசைபால வந்து "பெண்ணே! இன்று என்னுடன் மருவியிருப்பின் வாருசியால் வைக்கப்பட்ட அவ்வளவு தனத்தையும் தந்து விடுகின்றேன். இல்லையேல் ஒரு காசு கூட அளியேன்" என வெருட்டினன். என்செய்வாள்! அந்தோ பாவம்! பட்டகாலிலே படும் கெட்ட குடியே கெடும் என்பது போல ஒருவர் பின ஒருவராய் அவளது கற்பைக் கவர்ந்ததுச் சுகமனுபவிக்க யோசித்தனர். என்றாலும் 'சிறைகாக்கும் காப்பு எவன செய்யும்? மகளிர் நிறை காக்கும் காப்பே தலை' என்ற வள்ளுவனார் வாக்கிற்கோ இலக்கண மாயிருந்த அதனையல்-மற்றை யோர்க்குக் கூறியதையே அவனுக்கும் கூறினள இரணிய குப்தனே தன் எண்ணம் பலித்ததென அகம் மலர்ந்து சென்றான உடனே உபகோசை, சேடியர்கள மூலமாய் நிரம்பவும் கிலேண்ணையைத் தருவித்து அதிற்கஸ்தூரி முத

லிய வாசனைத் திரவியங்களைப் பெய்து சுகந்த பரிமளங்க மழும்படி தயாரித்தனள். குறித்த காலம் நெருங்கியதும் குமாரன் எனும் மந்திரி ஆடையணிகளால தன்னை யழகு படுத்திக்கொண்டு உபகோசையின் வீட்டைநாடினான். ஆபத்துக் காலத்தில் அறிவென்னும் துணைவனைக் கைகொ

ண்ட அவ்வனிதாரத்தினம "நீராட வாருங்கள, என அவனை இருள் நிறைந்த அறைக்கு இட்டுச் சென்று சேடியரை எண்ணெய் தைலம் புகட்டக் கட்டளை யிட்டனள. சேடியர்க ளும் ஆடிப பாடித தைலம் புகட்டத தொடங்கினர். அதற குள் இராஜ புரோகிதரும் வந்து சேர்ந்தார். ஆசாரியர் வர வந்த மந்திரிக்கு அக்கணமே பாதியுயிர் போய் விட்ட தெனலாம் உடனே தனக்குப் பணிவிடை புரியும் சேடி யரை எவ்விதமேனும் தன்னை ஆசாரியர் அறியா வண்ணம் மறைக்கும்படி மனமுடினன மந்திரி. சுகந்த கிலேண்ணை உடல முழுவதும் தடவியாயிற்று. ஸ்நானம் மாத்திரம் நடைபெறவிலலை ஆயினும் சேடிகள மந்திரியின வேண்டு கோளுக்கிணங்கி அவனை அங்குக்கிடந்த நெற்குதிர் ஒன றில ஒளித்து வைத்தனர் விதியினறி மந்திரியும் அதனுள ஒடுங்கிக கிடந்தான். பினனர் சுருக்கிச சொல்லின புரோ

கிதருக்கும் கொத்தவாலுக்கும் மந்திரிக்கு நடந்தது போலவே மரியாதையாவும் நமக்கு நடந்தேறின முடி வில சங்கேதப்படி இரண்டு குதிரைகளும் ஆங்கு வந்து சேர

தான. அவனை உபகோசை இருட்டறைகு அழைத துச சென்று "ஆசைகளஞியமே! இபபொழுதாவது என் கணவன தங்களிடம வைததுச சென்ற தனததை யளிக்க மனமுண்டா?" எனறதும அறிவிலியாகும இரணிய குப்தன் உபகோசை தனகுச சொநதமாயினள என்று களி கூந்து "நானே யளிகத தடையிலலை" எனப்பதிலளிததான். அசசமயம அவவறைபைக் கிட்டி "இவ்வில்லுறையும தெய்வஙகாள்! வாத்தகா கூறிய வாத்தைக்கு நீங்களே சாட்சி" எனறனள் உபகோசை. பிறகு வியாபாரிக்கும் மங்கள ஸ்நானம் கடதத்க் கடடனை பிறந்தது. அவவாறே இரணிய குப்தனுக்குத் தைலம தேய்

தது முடிவதறகும பொழுது விடிவதறகும காலம சரியாயிருநதது. உடனை சேடிகள அமமூடனை நோகிப "பேதையே! இகனமே உன் இலலம சோநது வடி. இன்றைல மரியாதைகள நடை பெறும" எனறனர இரணிய குபதன மிகுந்த கோபததுடன அவாகளை தூஷிகத தலைப்பட்டான அவவளவு தான தாமமம. அவனுக்கு ஆதத சநதிர பூஜை நிறை வேறியது மல்லாமல் வெளியே துரதது வும பட்டான. என செயவான? சொலலவும முடியவிலலை, மெலலவும முடியவிலலை: சொனனால வெடகம! அழுதால தகாகம! அறுதியில் ஒனறும தோனறாதவனாய வீடு நோகினான இரணியகுபதன. 'பதிவிரதைகளுகுப பங்கமிழைததவாகள பெறற பெரும பரிசை விரைநது பாருஙகள' எனறு விளககே

றறிக காட்டுவான போலக கதிரவனும குண திசையில் உதமாயினை. நாயகள யாவும இரணிய குபதனை பின் பறறிக குரைததன. அவனகளை சிலா பைசாச மென ப்பயநது சுரஙகொண்டனா வேறு சிலா அவனை உறறு நோகஙி நிதானிததறிநது வீட்டிலிருநதவாகளையும அழை ததுவநது கை கொடடிப பரிகசிததனா இமமாதிரி தெரு வில மிகுநத அவமானமடைநத இரணிய குபதன மான மிழநது தன பிராண னென்றுடன வீடு சோநதான். பின் சறறு சோதறிற கெலலாம உபகோசை நநதன ராஜன் சபா மண்டபஞ் சாந்து தன் கணவன் இரணிய குப்தனிடம் வைததவிட்டுபபோன மூல தனதனை வாஙஙித தரும்படி விண்ணபபஞ் செய்து கொணடாள. உடனே அரண்மனைச் சேவகா இரணிய குப்தனிடஞ சென்று "அரசன கட்ட னையால் அழைததுப போக வநதோம" என்றதும தன் டனுலெக்கும நிரம்பியிருக்கும கிலெணனையை ஒருவாது

சுதமம செய்து கொண்டு இராஜ சபை வநது சோநதான். வந்ததும் அரசனை நோக்கி 'வரருசி தன்னிடம எள்ளள வும பொருள வைததச் செலல வில்லை" என்று சொலலி விட்டான். உபகோசை மறறவாகளையும வெளிப்படதும பொருட்டு இராஜனை நோக்கி 'நிருப! என கணவன மந திர வன்மையால் இல்லாறைத தெய்வஙகளை நெற குதிர களில அடக்கள் செய்திருகின்றனர். கடநத இரவு வாத தகன் மறு நாள பொருள் தருவதாக அவைகளின முனபு பகாநததறகு அத தெய்வஙகளே சாட்சி சமுகதில

அவைகளோத தருவிதது விசாரிப்பின உண்மை வெளி யாகும்' எனறனள். அமமடஙதையின வசனம அரசனு க்கு மிகுந்த வியபபை யுணடாக்கிய தாகலின குதிாகளை உடனே சபைககுத தூககி வரும்படி கடடளையிடடான. அவ்வாறே குதிர்கள மூனறும சபைகதத கொணடு வரப பட்டன. பினனா உபகோசை அககுதிாகளை நோகஙித "தெய்வஙகளே! நேறறிரவு வாததகன உஙகள் முன்னி லையில கூறிய வசனததை உளளவாறே வெளிபபடுதாதா விடின இக்குதிாகளினின்றும உஙகளை வெளிப்படுதிதி தரதியடிபபேன' என்றனள அவள பேசி முடியுமுன அத்தெய்வஙகள் மிகவும பயநது "அரசகேள! நடநத இரவு வாருசி தனனிடம வைததுப போன பொருள யாவையும் தருவதாக ஒபபுக்கொண்டான வாதகன். இது உண்மை!" என்று உரகக கூவினர்கள்

பினனர் வாதகனும மிதியன்றி உண்மையை ஒப்புக் கொணடான. குதிரில் இல்லுறைத தெய்வஙகள் இருக் கலாவது! அவைகள் சாட்சி சொல்லவாவது! எனறு அவையிலிருந்த பலருக்கும் அடஙகா வியப்பு உண்டா யது. ஆதலின அதனைப் பரிசோதித்தறிய ஆவல் பூண்ட

மன்னவன் உபகோசையின் சமமதததின் மீது குதிர்களைத் திறக்கச செய்தான' கரிய திருகோலததுடனும சுகந்த கிலெண்ணெயுடனு மிருக்கும மூன்று தெய்வங்களும் வெளி

கன்னமபின ஆனகிருந்த ஒருவாக கேனும் அவர்களை இன் னொரென அறியக் கூடாது போயிற்று. முடிவில் உபகோசை யெனபாள அரசனது வேண்டுகோளுக் கினகஇச சென்ற தினம தான கனவுக சென்று நோடி வருகையில தனனி வந்து மந்திரி, புரோகிதர, கொதவால முதலிய மூவா கெஞ்சிக கூததாடியதையும அவாகளுகுத தான சாதாரி யமாய் விடை பகாந்து தபபிபதையும, இரவில அவாகளு கு மரியாதை செயவிதததையும சனிஸ்தார மாக கூறி னள. பினபு அரசன உபகோசையின கறபின திறதநிறகு மெசசி அவள கணவனது பொருளை இரணிய குபதனிட மிருந்து வாஙகித கொடுதததது மலலாமல அப்பெண்கள் நாயகதனதச சகல மரியாதை யுடன அகதநிறது அனுப்பி வைததான அதன பினனா இராஜ சட்டபபடி அநநால வா பொருளையும பறி முதல செயது பட்டணதநினை றும அவாகளை விரட்டி விடடான நறகுலதநி லுதிதத உததம நங்கையாகள தஙகளுகு எவவித இடை யூறு நேரினும கறபினினறு ஒரு சிறிதும தலறார்கள எனபது வெளிபபடை. அதுவு மலலாமல பிற மனிஷியை இசசிப பவா படாத பாடு படுவானனேர?

16-வது கதை. பொறை யுடைமை.

திருக்குறள். பொறுததல இறப்பினை யெனறும, அதனை மறததல அதனினும நன்று.

பரிமேலழகா உரை:—பொறை ஙனரு கலான் தாம் ஒறுதததறகு இயன்ற காலதநும பிறர் செய்த மிகையைப

பொறுக்க, அதனை உடகொள்ளாது அப்பொழுதே மற
தலை பெறின அபபொறையினும நன்று.

குறிப்பு:—அனனியா நமககுத தீங்கிழைப்பின அவ
ரை ஏறறவாறு தண்டிகக நமமால் முடியுமாயினும அவா
மீது கோபங்கொள்ளாது பொறுமை யோடிருததல மிக
வும் நல்லது. மேலும அவா நமககுச செயத கெடுதியை
அந நிமிஷமே மறநது விடுதல அபபொறையினும மேன
மையுடைதது.

உதாரணம் —பஞ்சபாணடவா துரியோதனாதியரு
டன் சூதாடி அரசிழநது, பன்னிராண்டு வனவாசமும ஒரு
வருஷம அஞ்ஞாத வாசமும செய்யுமபடி நேரநத தென
பது யாவரும அறிநததே! அவவாறு அவாகள தஙகளைப
பிறா இனனரென அறியாவணணம உருமாறி முறையே
கஙகபட்டா, பலாயன, பிருஹனனளை, தாமகரந்தி,
தநதிரிபாலன எனவும துரௌபதி ஸைரநதரி யெனவும
நாமஞ சூடிக்கொணடு விராட ராஜனது மாளிகையில
வேலையி லமாநதனர். துரியோதனனே பாணடவாகள
எங்குளா எனக்கணடறியும வண்ணம நாலுபகஙகளிலும
வேவுகாராகளை யனுபபி அறுதியில, ஐவரும மசச நாட
டில வசிததல வேணடுமென ஊகிததறிநது அவாகளைக
கணடு வெளிபபடுததி விடின மறுமுறை அவாகள ஈராறு
வருஷம அரணியததில சஞசரிகுமபடி அனுபபி விடலா
மென ஆசை கொணடு அவ்விராட மனனனுடன போா
புரியச சென்றனன். இஙஙனம போா புரியின விராட

னரண்மனையில வாழ்ந்து வரும் பாண்டு புதிரா அமமன் னவனுக்கு உதவி புரிய வருவா, அதனாலே அவர்களைப பகி ரங்கபபடுததி விடலாம என்பதே தரியோதனன கொண்ட சூழசசியாகும. கௌரவா தன நாட்டின மீது

தண்டெடுதது வந்ததை யுணர்ந்த விராட பூபதி 'என் செயவதெனத' திகைதது நிறக அவன மைந்தன உதத ரன பிருஹன்னலையைச சாரதியாகக கொண்டு யுதத களஞ்சாந்தான. எனினும் அது வரையில் போர் முக தனைதகண்டறி யாதவனு தலிலும அரசாகுரிய ஆண் மை, வீரம, தீரம முதலியன அமையபபெறுதவ னுதலிலு லும கௌரவரது கடறபெருஞ சேனைக் கண்டஞசி வந்த வழியே ஓடடம பிடிததான. புறங்காடடி யோடிய உததரனைப பிருஹன்னலை தேறறிததானை போகதேர லம பூண்டு உததரனைச சாரதியாக நியமிதது அபாகக ளஞ் சென்று தேவாகளும கண்டதிசயிகும வண்ணம சமா முறுகி வெறறிமாலை சூடினை. எனறுலும உதத ரனே வெறறி வாகை பெறறு வருகின்றனன என விராடனு ககுத தூது விடுததான. வெறறி வாகை பெறறு வரும் தன புதலவனை எதிர்கொண்டழைகக மந்திரிகளைச சேனை யுடன அனுபபித தான கங்கபட்டருடன கவறறி யிருந தான விராடன ஊடடததின நடுவே தன மகன கொண்ட வெறறியை நினைதது நினைதது ஆனந்த பரவசனைய விரா டன உததரனது புகழை விவரிகக்வே, கௌரவ சேனையை

முறியடித்து வெற்றி பெற்றவன் அர்ச்சுனனே என்றறிந்த கங்கபட்டர் விராடனை நோக்கி 'நிருப! தேவர்களும் அஞ்சில முனிவர்களும் மாட்டாதபடி அத்தனை வில்லாண்மை வாய்ந்த பீஷ்ம துரோணர்களை உதறித் தள்ளி ஜயிக்க வல்லவன்? நமதரண்மனையில் பேடியுருச்சமைந்து வந்த பிருஹன்னளையே வெற்றி பெற்றிருக்கவேண்டும்' என்றனர். இவ்வசனத்தைச் செவியிலேற்ற மச்ச பூபதி "மிகச்சிறந்த வில்லாளியான என் குமாரன் வெற்றி பெற்றிருக்க அதனை மறுத்து ஒரு பேடியைப் புகழ்வது உசித

மல்ல" என வெகுண்டான். உடனே கங்கபட்டர் குறுக்கே நகைத்து "அரசே! அப்பேடியின் பெருமையைத் தாங்கள் அறியீரோ? அலிமகனும் வீரசிகாமணிகளாகிய பீஷ்மர், துரோணர், நிருபர், கர்ணன், அசுவத்தாமன் இவர்களைப் புறங்காட்டி யோடுமபடி செய்ய உதவின ஆற்றலுடையவனல்லன். அவன் போர் முகத்தைக் கண்டதும் நடுக்கமுற்றிருப்பான், பிருஹன்னளையே வெற்றி கொண்டிருத்தல் வேண்டுமென்பது நிச்சயம்" என மறுபடியும் இயம்பினர். கங்கபட்டரது வாதத்தை விராடனது கோபாக்கினியில் கொழுந்து விட்டெரிய செய்தது என்பது வியப்பல்லவே! ஆகவே அம்மன்னவன் கங்கபட்டர் மீது கோபமூண்டு அவரது கன்னத்திலடித்தனன்

பாசிகையிலை உடனே கழுகபட்டாரது காசியினறும
உதிர வெளளம பெருகததலைபபட்டது அசசமயம கழு
கபட்டாகிய தருமா உதிரம தரையில விழாதபடி ஒரு
கையால காசியை அமுககிகொண்டனா பகதில நின
றுகொணடிருந்த ஸைரந்தரி விசனமும பயமும கோபமும
அதிகரிததவளாய்க கழுகபட்டாது அருகே சென்று உத
தரியதால அவளிரததைதை ஒதநி ஒரு பொறகிண்ணத
திற பெயதனள. இதனைககணட வீராடன, கழுகபட்ட
ருக்கும ஸைரந்தரிகதும அநதரஙக நேசம இருததல கூடு
மென உணனி அவளை நோககி "நீ கழுகபட்டருககுச செய
யும உபசாரத்தின் காரணதததை யறியேன்" எனற வளவில்
வண்ணமகள கூறுவாள:- "இராஜனே! இக்கழுகபட்ட
ரது உதிரததில் எதனை தளிகள பூமியில விழுகின்ற
னவோ அத்தனை வருஷகாலம் உமது ராஜபததில் அகாலி
ருஷ்டி உபத்திரவம சமபவிககும ஏதோ கொஞ்சகாலம்
தங்கள் அன்னதததைப புசிதது வந்த பாசதததினால் உம்

மிதிரங்கி உதிரம தரையில் விழா வண்ணம காததேன்.
விசுவாசம காரணமே யொழிய வேறொன்றுமில்லை" என்
பதே!

நிறக உததான் அமர்களததினின்றும் வநதனன்
னைகாவலோ வேநதனுககுரைததனா அப்பூபதியும
'இகணமே என மகனை இழகழைதது வருக' எனறனன்.
அததருணம கழுகபட்டா வாயிலோனைதனியே அழை

தது "இது சமயம உததரன ஒருவனை மட்டுமே இவகளை
தலவா பிருஹனனலையை உளளே விடவேணடாம.
ஏனெனில எனனைப புகழபடததி உதிர மொழுதும வண்
ணம செயதவனை அவன கணணுகுகாண்வனல கோபா
வேசகொணடு அவனை ஆவிகொளவன பினனா இர
காடுமை நிரமூல மாகிவிடுமை" எனறு கட்டளையிடடனா
அவவாறே உததரன மாதஙகிரம உளளே வநது தருமராஜ
னைப்பாததபடியே தன தநதைககு வணகசெலு செய்தான்.
வணஙகி யெழுநததும தன பிதாவை நோககி "கஙகபட்
டா உடனினறு உதிர மொழுதுபடி புண செயதான்
யாவன? அததகையானுககுக கேடு விளையுமே! கேடவரும்
பின்னே மதி கேட்டு வரும் முன்னே" எனப பதைபதைத
நான விராடனை "மைநத! மதிகெடட கஙகபட்டரை
அடிததவன் யானே! நீ கொணட வெறறிபபுகழைச சகி
யாது உன வீரதனை அவமதிததாலுதலின அதறாதமா
வைத தாடனலு செய்தேன. இதில எனன தவறு கண்டா
யபபா நீ?" எனப பதிலளிதது, தன மைநதனை மாமபோட
னைதது "மதலாய், நீ எவவாறு தரிமோதனுதியரை அபஜ
யப்படிதது வெறறிமாலை சூடினாய? அதனையறிய ஆவல்
மூண்டுளேன யான" எனறு வினவினான.

இவவாறு தநதையும தநயனும உரையாடியிருக்கை

யில கலகபட்டா சபையை விட்டகனறு தான எபபொழு
தமிருககுமிடஞ் சோகதனர் அசசமயம பீமனும அரசு
னனும் தங்கள் தமயனைக்காண வநது அவா முகம வாட்ட
முறறிருபபதைககண்டு 'ஏதோ சமபவம நோநதது
போலும" எனவறிநது மெளனமாய் நின்றனா. அகத்
தினழகு முகத்தில் தெரியு மலலவா? தரும புதனிரும
தன் தமபியரை உறறு நோககித "தமபிகாள! பாரதநிப
னுமயானும சூதாடியிருகக அவன தன் மகன் உததரனைப்
புகழநது பேசினன அது கணடயான பிருஹனனளையே
வெறறி சூடியவன எனறமம அவன என்மீது வெகுணடு
சூதாடு கருவியால கனனதநிலடி ததனன் உடனே உதிர
மொழுகியது. இதனை நீஙகள அறியின அவனிராடன
தன தாயாதிகளுடன அநதகனுலகு சேர்வனே எனறு
வருநதுகினறேன அது பறறியே உஙகளைகணடதும
நான மெளனஞசாரிதிருநதேன" எனறு கூறினா. ஆ!
ஈதன்ரு பெரியா தனமை? சிறியவா ஒரு பிழை செய
யின மேலவா பொறையைப பூஷணமாகக கொணடு
பிழை செயதாரைக குறிதது 'அநதோ! அவவறிவிலி
மமனமை இடமுகநுளளாகிய காரணததால நாச முறுமே"
எனறு அவன மீதிரஙகுவா

சிறக மூகுகு நுனியில கோபமகொளளும பீமன
"பொறுமை பொறுமை யெனறு நமது அணணு முதத
ணணு அனறு அரசவையில அபபாவியா துகில உரியுங
காலததும நமமை யடைகினா இககாலமோ தானே
விராட ராஜனுல அடிபடடு இரணம படடும அவனழி

நது போய்விடுவானே' எனறேஙகுனறனா. இபபிர முதே அபபளுசை விராடனைப புதிர பௌதிரஙகளு டன ஆவிதுணிதது அநதகனுக்கு விருநதூட்டி நம தணஞவை அவனது அரியாசனதநில அமாதிய பின னரே அனனம புசிப்பேன'' எனறு இடி முழுகுகம போல காசசனை செயதான். அசசுனனேஞ வெனில ''நமது தமையனாது பொறுமையிஞல நமககு இவவளவு கேடு கள விளைகினறன. இனி அரைகணமும காலநதாழ்ததல அழகனறு விராடனைப பநது மிதிர களதிரஙகளுட னே ரைறுதத பினனரே வேறு காரியம பாரகவேணடும'' எனறு ஆகரங்கொணடான அகனாலே தருமா பூணடி ருந்த பொறுமையை நாம எனனெனறு எடுதது புகழ வது. தமபியாககு உதவரவளிபபின உடனே விராடராஜன காறறிலகபபடட துசிபோலாவானனறே? கோபம யாரி டதது சென்று பலிகுமோ அவனமீதுகூட பபொறை கொளளுதலனறே சானறோகுழகு! சுருஙகச சொல லின 'எலலாம ஒறுகுகும மதுகை உரஞடையாளன பொறையே பொறை' எனற சமணமுனிவா வாகிறகு இலகணமாயிருநதனா கஙகபட்டா ஆகவே தருமா தமபியைநோககி ''நீஙகள சொலலவது உணமைதான சொலலியவணணம செயது முடிகுகும ஆறறலும தஙக ளுக குணடெனபதை நான நனகறிவேன. எனறாலும பொறுமையெனனும பேரணிகை கழறறியெறிய ஒருப

படேன யான போறுதாரா அரசாளவா பொங்கிரூர காடாளவர்எனற பணடைமொழியையறியீரோ?" எனறு அவாகளைச் சாநதபபடுததினரா ராதிகவனமிருகக விராட ராஜன, தன மைநதன உததான வெறறி கொளளவில லையெனறும, பிருஹனனலேயே வெறறிவாகை சூடி யவனெனறும உணர்நது "ஐயகோ! ஆய்நதோய்நது பாரா தான தானசாகக்டவது எனறபடி நாம நாசபடைந

விடும்படி நேரிடுமே! எனசெய்வேன் தெய்வமே. குண மெனனும் குன்றேறி நின்ரூர் வெகுளி கணமேயும காதத லரிதே! கடல கொதிப்பெடுததால விளாவுரீ எவகே? என்றபடி பாணடவாக்கு அபாதஞ செய்தேன் அவர் கோபமூளவமேல இனி ஒருகணமும இகவாடு தரியாது எனறு அறிவு தளிபபட்டவனுய ஓடோடியுமவநது தரும புதரா இருகுமிடநதேடி அவாகாலில வீழநதிறைஞசி "மனனாமன்ன! சிறியேன அறியாதுசெயத பெரும பிழை யையபொறுதது எனகுரும என காட்டாகதம அபய மளிகாதுபோயின இபபொழுதே எனனுயிர எனனை விட் டகலும" எனறு வாய்விடடலறி மிகவும கெஞசினன். கவகபடடரும விராடனை வாரிவெடுதது "அரசே! என இதகணை பயம? அஞசேல! உமககு அபயமளித தேன்" எனறு அவனைத தேறறினர தருமரொழி நத மறறைபபாணடவா ரைவரும விராடன மீதகோபம ஒருபகக்ம அலைக்க, தருமரது பொறுமை யொருபக்கம்

வலிக்க ஒன்று முரையாது நின்றனர். பின்னர் விராட னது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவனுடைய உத்தரவையே தனதுபதி அரசனுக்கு மணமுடிக்கத் இவ்வாறாய வாழ்ந் தனர்.

17-வது கதை. அழுக்காறுமை.

திருக்குறள் அழுக்கா றுடையாக்கு சதுசாலும் ஒன்னார் வழுக்கியுங் கேடுனபது.

பரிமேலழகர் உரை :—அழுக்கா றுடைய பகைவரை ஒழிந் தும் கேடு பயப்பதொன்று; ஆதலின் அவ்வழுக்கா றுடை யார்க்குப் பகைவர் வேண்டா, கேடு பயத்தற்கு அதுதானே அமையும்.

குறிப்பு.—பொறுமையென்னும் தர்க்குணம் ஒருவ னிடத்திருக்குமாயின் அவனுக்குக் கெடுதியைச்செய்யும் பகைவர்களிலையாயினும் அப்பொறுமையே பலகேடுகளை உண்டாக்கும் ஆதலின் ஒருவரும் பொறுமை கொள்ள லாகாது.

உதாரணம் —சோழராஜனுல சிறப்புப்பல பெற்று விளங்கிவந்த கம்பர் ஒருகால் அம்மன்னனின் மீது கோபங் கொண்டு அவன் நாட்டைவிட்டு அந்நிமிஷமே அகன்று போய்ச் சேரனையடைந்து அவனிடம் தான் கம்பரிடம

அடைபபக காரணயிருந்தகாக அறிவிதது அவவேலையி லமர்நதனர். அநநனம வாழ்நது வருநாளையில சேரராஜ னது சமஸதான விதவானகள கமபராமாயணததை அர சன் மனமகிழப பிரசஙகிததனா. அடைபபகாரனுப் அரசனண்டையிலிருபபலா கமபரென ஒருவருமறிநதிலா. புலவாகள் இராமாயணததை வெகு திறமையுடன் எடுத தியமபியபோதிலும பாடலின சொன்னயம பொருள நய ஙகளை உளளவாறறிநது உரைததாரில்லை. அதுகண்ட கம பர் சேராபிராளைநோகஙி "அரசே! நமதரண்மனைப புல வாகளது பிரசஙகம இனிமையா யிருநதபோதிலும செய் யுளில இலேமறைகாய் போலிருக்குமபொருள் நயங்களை ஆழ்நதறிந்து சொலவதாகக காணபபடவிலலை" எனற னர். உடனே சேரன "அதனை நீ எவ்வாறுணாநதாய்' என, "நான எக்காலததும் கமபரருகேயிருநது அவரது பிரசஙகமாரியை நன்கு பருகிவந்தேனுதலாற்றான்" எனறு பதிலளித்தனா கமபர். அநநனமாயின் உன்னை கூடு மேல் கமபரிடம கேட்டறிநதபடி சிலபாகளைப பிரசங் கஞ் செய்பார்ப்போம எனச்சேரன செப்பியதும கண்டோ ரனைவரும் வியகதும வண்ணம கமபா சிலபாடல்களைப்

பிரசஙகிததனா அடைபபகாரனது சொலவனமை யைக கேட்டானநதித்த சேரன அகனமே கமபருககு மேனமை பலபுரிநது அவருடன பநதிபோஜனமும செய் யத தலைபபட்டுவிட்டான அசல்வாழ்நதால் ஐந்துநாள

பட்டினி கிடப்பான் எனலும் பழமொழிகிணங்க, அடைப்பக்காரனிடம் சோறு காட்டிவரும் அன்பையும் மதிப்பையும் கண்டு சகியாது அழுக்காறு கொண்டவித வானகள் எவ்விதத்திலேனும் அடைப்பக்காரனது அந்தஸ்தைக்குறைத்து விடத்தீர்மானித்தவாகளாய் அரசனது ஞாபித்தினத்தனியே யழைத்து "எப்படியாவது அடைப்பக்காரரை உன் இனத்தானென அரசனறியுமபடி செய்யவேண்டு" மென அவனைக்கில ஏராளமான பொருளீயளித்தனர் பணமேன்றால பிணமும் வாயைத் திறக்கும் எனபது பணடை மொழியலலவா? ஆகவே ஞாபித்தன் பாவாணரது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவர்கள் எண்ணத்தை நிறை வேற்றத்தக்க சமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்தான். ஒருநாள் கப்பா அரசவையிலிருந்து வெளியே வர ஞாபித்தன் அவரைக் கட்டிக்கொண்டு "அண்ணே! உன்னைப்பிரிந்து வருஷங்கள் பல ஆயினவே! என் கல்யாணப்பரிசுகள் இன்று உன்னைக் கண்ணாரக்காணவும் கோர்த்தது" என்றழுதான்.

அச்சமயம் கம்பர் "இது வல்லாளருவன் செய்த சூழ்ச்சியோலும்" என நினைத்துத்தானும் அவனைக் கட்டியழுது பின்பு "தம்பி! உன்குழந்தை குட்டிகளைப்பார்த்து வெகுநாளாயின். ஆகவே அவர்களைக்காண எனக்கு அவாமேலிடுகின்றது" என, இருவருமாக அம்பட்டன் வீடு சென்றனர். பாலர், விருத்தர், குரு, தெய்வம் இவர்கள் முன்னிலையில் வெறுங்கையுடன் செல்வது உசித

மல்லவாதனின் கமபா நாவிதனமகளுகனிய நலலுணடி
கள வாஙகிசசெலல மறநதாரிலலை வீடு சோநததும மயிர்
வினைஞன தன இலலாளைநோக்கி "அடி பெணணே!
இதோ உனமூதததா வந்தா" எனறான. உட்னே அவ
ளும ஓடிவநது கமபர்க கண்டுகளிதது அவருககு அபரி
மிதமான ஆசார உபசாரங்கள புரிநதனள சிறிது நேரத
திறகெலலாம கபபருககு நலலனணம பரிமாறபபடடது

அககாக் கபபா "தமபி! நான உனவீடடில உணபதறகு
முன சில வழகுகள உனனுடன பேசவேணடும் அவை
யெனனவெனில நமமுடைய தநதைகாலததில நமது
சொததுகளை பிரிகினையாக விலலையலலவா? இதுவரை
யில நீயே அவையனைதையும ஆணடனுபவிதது வநதா
யாதலின என பாதிபபஙகை எனனிடம கொடுததலவசி
யம மேலும இராஜாஙக ஊழியததை நான சிலகாலம்
அனுபவிபபது முறறிலும பொருததமாகும" எனறவள
வில, அதனைமறுகக வகையிலலாது தான புலவாகளிட
மிருநது பெறறதனதையும அரண்மனையில வேலைபார்க
கும பாதகியதைதையும கமபருகளிததான நாவிதன.

பினனா கமபா "இராஜாஙகவேலையை முழுமனதுடன் நீ
எனககு அளிததாயெனினும மனனவனிடம சென்று
அவன அனுமதி பெறலவேண்டும" எனறனர். அவ்
வாறே நாவிதனும அதறகுடன்பட்டான.

சதிஙகனமிருகக "அடைபபகாரன அமபட்ட
னெனபதை யறியாது அவனுடன சமபநதி போஜனமும்
பண்ணிவிட்டோமே!" எனறு மிகவும மனம வருநதிய
சோன முடிவில ஒருவாறு தேறி, கல்வியிறபெரிய கம்பர்
அமபட்டனை அடைபபதறகு ஏறறுகொண்டார்.

த்து வேவுகாரர்களைக்கூவி அவர்களிடம தன ஐயத்தைக் குறிப்பாலுணர்த்தினான். அவ்வாறே ஒற்றர்களுமவ்விரைந்து சென்று ஓர் கொடிப்பொழுதில திருமபிவநது "மன்னர் மன்ன! அடைபபகாரன் அமபட்டன் என்பதில் எள்ளவும ஐயமில்லை. அவன இதோ சமுகம வருவான் தன் மூலததிறகுரிய வேலையை ஏறறுககொள்ள" என்று கைகட்டி வாய்புதைததைச் சொல்லினர். அசசமயம அரசனது மனநிலைமை எவ்வாறிருநதிருககுமென நடநேயா நன் குணர்ந்து கொளவாராதலின அரசன்மனம நீரிலிட்ட புழுபபோல துடிதத்து என காம சொலலவும வேண்டுமோ? சிறிது பொழுதிறகெலலாம நாவிதா இருவரும அரசவை வநது சோநதனா. சோந்ததும கமபா சேரனை நோக்கி "மன்னாதிலக! என்தமபி இதுகாறும அரண்மனை ஊழியஞ செய்துவநதான. இனி அதறகுரியவன் யானே" எனறியமபி நாவிதன் எழுதிகொடுத்த சீட்டையும காண்பிததனா அரசனும 'அவனனேயாகுக' என்று உததரவளித்தான. மீண்டும கமபா "வேநதே! ஒரு வேண்டுகோள். என தந்தையினது அநதியகாலததில

இரண்டு வயிரச்சிலம்புகள் (பெண்கள காலிலணியும ஆபர ணம) இருந்தன. அவற்றில ஒன்று என்னிடமுளது. மற் றொன்று எனது தம்பியிடம இருந்தலவேண்டும்" எனப் புகன்று கலைமகனைத தியானித்த மாதரிரதில அத்தேவி யினது இடதுகாற்சிலம்பு தன் கைதனில வரபபெற்று அதனை யரசனிடம் சேர்த்து "இச்சிலம்பு நம்மரசியின் பாதகமலங்களில் அணிவதறகு ஏறறதாகும். ஆதலின் மற்றை யதையும்பெற்று அரசிக்களித்தல் அவசியமாகும" என்று வேண்டிநின்றார். அதுசமயம் அரசனருகேயிருந்த ராணியும் அச்சிலம்பின்மீதாசை கொண்டனள். உடனே

சேரன பழைய நாணிதனை விளிதது 'இனனொரு சிலம்பு எங்கே' யெனறதும, எனசெயவான நாணிகன? ஒன்றுந் தோனறாது ஆடிநிறுடிய களளனைபபோல கிணறு வெட டபபூதம புறபபட்டதே எனறெணகி நினறுனெனபது வியப் பலல கமபரும அவனைபபாரதது "அடே! தமபி! நமக கேன அசசிலமபு? தாமதியாது பாரதிபனிடம சோத தனிடு" எனறா நாணிகன திகபிரமை கொணடவனைப் "எனனிட மிலலையரசே!" எனபபணிவுடன பகாநதான.

"கோலாடக குரங்காடும் அதுவேபோல பயமுறுததிக் கேளாது நயமாகவேடபின எனதமபி கொடான் சிலமபை! சமுகததின கடடளையையும மதியாது என் னிடமிலலை யெனசசாதிகினறான இனித தாமதிகக வேணடியதிலலை." எனறு கமபா சினநதனா. உடனே காவலாளிகள நாணிதனைக கடடியடிககத தலைபபடடனா.

அடி உதவுவதுபோல அண்ணன் தம்பி உதவா அலவா ?
நாவிதனே கைகாலகள நடுங்க வாயகுழறி "இராஜாதிராஜ!
நான யாதொரு பாவமுமறியேன். எனனை பிவவாறு புரி
யதனடியவா நமது சமஸ்தான விதவான்களே யாவர்.
அடைபபகாரன என அணனனலலன. பணதாசை
யால புலவா கட்டுரைக் குடனபடடேன" எனறு அம்
பலதில் பொதியவிழ்ததான. இதனைச செவியுறற காவ
லர் பெரிதுமவருநதி அரசன் யாதுகட்டனை பிடுவனே
வெனப்பயநது உயிருண்டோ இல்லியோ என்னுமபடி மரம்
போல அசைவறறு நினறனர். விதவானகளது துரோக
நிநதையைக கணடறிநத காவலன நெநநம புண்ணில
"அநதோ! நமது சோறறையுணடு வெகு விமரிசையுடன
வாழ்நதுவருமபுலவரே உணடவீடடிறகு இரண்டகம
பண்ணினர்" என வெகுணடு அவாகளனைவரையும கழுவி

லேறறக் கட்டனையிடடான. அழுகுகாறறின் கேடு எவ
வளவு பிரமாதமாய் விளைநதது பாருஙகள! பாவலர்கு
கோர்ந்த மரணதணடனையையறிநத அவாகளது மனைவி
மகளை தலைவிரி கோலமாய ஓடோடியுமவநது கமபா
லிலவீழ்ந்து உயிரபபிசையிடுமபடி வேண்டினர்.

உடனே கமபா அவாகளுக கபயமளிதது, சோணோகதி "அரசகேசரி! மாதா, பிதா, குரு, புலவா, விகடகவி கள, தாதா, முதலியோா எலலையிலலாத குறறஙகள புரிந தாராஞுமம அவாகளைகொலல மனுதாமசாஸ்திரம இடஙகொடுகளிலலை. ஆதலின புலவாகளைததணடியாது மனனிதலவேணடும" எனறெடுத தியமபினா.

பினபு தான இனனன என்பதையும சிலமபுகிடைதத வழியையும அரசனுககும மறறுளோாகும அறிவுறுதத, அவ்வாசனையின கடுவே ஙனகு அலஙகரிதது அவனிட நதே ஒரு கலசததில நாமகளை ஆவாஹனபபடுததி அத தேவியினமீது ஓரநதாதிபாடி நினறனா கமபா. அகனாலை நாமகள "அடே கமபா? எங்கடா என் சிலமபு" எனறு தனபதமலரை நீடட, கமபரும முனபுதான பெறறிருநத சிலம்பை அததேவியாரின் இடது பதமலருகே காட்ட அதனைப் பெறற கலிமகள அநதாத்தானமாயினள். பின னரே யாவரும, அடைப்பக்காரனுயிருநதது கமபரென அறிநது ஆனநதத்தி லாழ்நதனர். உடனே சோணும் அடங்கா மகிழ்சசியுத்து நமகனிச் சகாரவாத்திக்குப பலவரி சைகள புரிநது அவரை எக்கணமும் விட்டகலாது இன்ப முடன் வாழ்நதிவநதான்

18-வது கதை. வெஃகாமை.

திருக்குறள் நடுவின்றி நன்பொருள வெகிற குடிபொன்றிக்
குறறமும ஆனகே தரும.

பரிமேலழகர் உரை.—பிறாகது உரியனகோடல அறன அனறெனனும நடுவுநிலைமை இனறி, அவர் நன் பொருளை ஒருவன வெஃகுமாயின அவவெகுதல் அவன் குடியைக கெடசசெய்து பலகுறறஙகளையும அபபொழுதே அவனுககுக கொடுககும.

குறிபபு.—அயலாகதது சொநதமான பொருளைக் கவாதல தாமமலல எனபதை மறநது, அவா தருமவழி யிற சமபாதிதத தனதனை ஒருவன கைகொணடால், அவனுககு அபபொழுதே கேடுகள பலசமபவிபபதுடன் அவன குடி நிமூலமாகிப போம. ஆதலின எவரும நடுவு நிலைமை தவறி அனனியாபொருளைக கவாதல்கூடாது.

உதாரணம்:—புணணியபூமியாம இபபாரதகண்டதது நிலை ஏமாஙகதம எனறொரு நாடு உளது. அநநாட்டின் தலைநகர இராசமாபுரம. குருகுலதது நிலுநிதத சச்சநத னெனனுமரசன அநநாடுமுழுவதும செஙகோ லோசசி வநதான அவன தணணளியில கருமனையும, கொடை யில கணனையும, புஜபல பராகிரமதது நில பீமனையும, அழகில காமனையும, விலலாண்மையில பிஷ்மரையும ஒத் தவன. இவ்வனம பெருமிதததுடன் வாழ்ந்துவரும் சச் சநதனது நலனினைப்பவனைக் கண்டுபொறாத அவன் மாமன் கிதய தேசததரசன ஸ்ரீநிததன தனமகள விசயையை அவனுக்கு மணம புரிவிததான. தன மனைவியிடை பேரழ கில ஈடுபட்ட மனனவன சிறிது காலம கழிந்தபின அத

தையலுடன வாழுவனனி, கன மாந்திரிகளில ஒருவனுகிய கட்டியங்கார னெனபானுகு அரசுரிமையைக் கொடுக்க நிச்சயித்தவளவில, நிமித்திகன முதலிய மாந்திரிமார பலர்

பார்த்திபனைக கிடடி "அரசே! முறகாலத்தில காமத்தால பெருமையை யிழந்து பழி யெயதியவர பலருளர. ஆகவே தாங்கள காமக்கடலிலாழ்ந்து, அரசை மறறொருவன மீது சுமத்துதல சரியனறு. தேவியுடன கவலையினறி வாழவிரும்பின அரசுரிமையை எவர்மீதும இருத்தல வேணடாம. 'எணணித துணிகக்கருமம' எனபது பொய யில புலவன வாககு" என வறபுறுத்தினர கேடுவரும பின்னே மதிகெட்டவரும முன்னே எனபது முது மொழி யாதலின அரசன அமைசசரைநோககி "யாவருக்கும கருவிலேயே போகமும வாழ்நாளும அப்பொழுதே அளந தன எனமே எனக்குத்தாங்கள எதுவும உரைத்தல அவசியமில்லை" யென அவர்களை யிகழ்ந்து கூறினன உடனே சசசந்தன கடடியங்காரனையழைத்து அவனை நோககி "நீ இந்நாடடினை சிலகால காத்துவருதி" எனக கடடளையிடடு அந்தப்புரம புகுந்தன தேவியுடன தானெணணியவணணஞ சுகித்திருந்தான. திங்கள சில கழிந்தபின விசயை கருப்பமுற்றனள. அரசனும மன மகிழ்ந்தான. ஒருநாளிரவில அவளரசி மூனறு கனவ கண்டு அவற்றின பலனைதன கொழுநன மூலமாயறிந்து

'ஏதோ தீங்குநேரிடுமே' யெனபபெரிதும வருந்தியிருந தனள. எனினும அரசனதேற்ற ஒருவாறு தேறியிருந தாள எனறே சொலலவேணடும. ராதிங்ஙனமிருக்க உருசி கண்ட பூனையை யொதத கட்டியங்காரன காவலனகொன னறு இராசசியமுழுவதையும தானே; யடையகருதித தன் மைததுனன மதனனுடன பெருஞசேனைகொண்டு அநதபபுரதததை முறறுகை யிட்டான. இமமாதிரியான சம்பவங்களநேரிடக கூடுமெனறு கனவிலும உயததுணா நத சசசுதன கன மனனி விசயையதேறறி முனன

மேதான் செய்ததத மயிறபொறியின மீதேற்றி அவனை வேறிடஞ செலலவிடுதது, பினனர் தானெருவனுகவே நினறு மிகுநத வீரதீரததுடன் போர்புரிநதான புரிந்து மென? முடிவில கட்டியங்காரன கைவாளுக் இரையாயி னன அநதோ பாவம! விதியின பயனை யாரே விலக்கு கிறபா?

பினபு கடடியங்காரன வெறறி முரசறைவிததுத் தானே நாடடின ஏகாதிபதியதததக கைகொணடான. கடடியங்காரனது கொடுஞசெயலகணடு பொருமியழா தார அநநாட்டில மருநதிறகும இடைபப தரிதென நாம் சொலலாமலே அமையும கிறக அநதரததில மயிறபொறி யின மீதுசெலலும விசயை, வெறறி முரசைகேடடு இடி யுணட நாகம போல கலஙகி உயிர சோரநதிருகையில மயிற பொறியும ஒரு மரததின மீது தாகுணடு அநநகர

தைதசாந்தமயான மொனறில் மெலலென வீழந்தது. வீழந்தகுசான தான தாமதம அவவிடதிலேயே ஓர் மகவைப பெறறெடுததாள விசயை முனனமே தன கணவனுககு கோந்த விதியை நினைதது அறிவழிந்திருகசுப பின்னரும பிரசவத்தின அயாசசியால உயிரும மெயயும சோர்ந்து மாமபோல தரணியிற கிடநதனள சிறிது பொழுதிறகெலலாம சறறே மூசசசை தெளிந்து தன குழநதைககுப் பாலமுதூட்டி அமமகளை நோககி "என் கணணே! அரசனுல பல சிறபபுடன மாளிகையில தோனற வேணடிய நீ பாவியேன காண இவவனம பிறததல தகுமோ? நீ கிடககுமிடமோ பகைவனது; மெலலிய பஞசணையில பயில வேண்டிய நினகுப பாயலோ சுடுகாடாயினது யாணும் திகதற பாவியாய்த தனியே நினறு திகைகினறேனை காலமோ நளளிரவு; நாய நரிகளும காடி புலிகளும உறு

மூவதே உனககுத தாலாட்டுமி கிதமாயின. இததனை ஏழ்மையில தோன்றிய நீ எவவனம வளருவையோ அறியேன். நான் கூறிவநத மொழிகள ஒனறறகேனும பதிலுரையாது வாளா விருகினறனை" எனறேஙகியழுது பெருமூசசெறிநதாள பேதை விசயை அகதிகதுத் தெயவமே துணை எனபது அமுதமொழியாதலின அவளது குலதெயவம விசயையின தோழியாகிய சணபகமாலை வடிவங்கொணடு அதனையல முன தோனறி "அரசியே!

சாதலும பிறததலும தன வினைபபயததினதும, ஆகலும அழிவும பொருடகியலபு, நோதலும பரிதலும நுணணுணாவினமையனறே? ஆதலின வருநதேல!" எனறு கூறி, சசசந்தனது நாமம தீட்டபபெறற மோதிர மொனறைக் குழநதையின கைதனிலணிநது 'பெணணே! இனி நீ குழவியைப பறறிக கவலியுறேல மைநதனை வளாத தெடுக்க இதோ ஒருவன வருவான்" எனறதும, இருவரும ஒரு பககததில மறைநது நின்றனர். அககாலையில இறந்த தன குழநதையைப புதைததறகு மயானம வநது சேர்நத கநதுகடனெனனும வணிகன, தனியே கிடநத குழநதையைகணடு மிகுநத மகிழசசியடைநது கையிலெடுகையில குழநதை தமமிறநு அருகே நினற தெய்வம 'ஜீவ' எனறு வாழததியது. உடனெ வணிகன கவலையினறி அகுழநதையினை யெடுதது செனறு தன மனைவியின கையிற கொடுதது "நின மகன இறநதானில்லை" எனறான. அவன தாரமாம சுநநதையும குழந்தையைப பரிவுடன வாஙகி வளர்தது வநதனள. பினனர் அபபிள்ளைக்கு ஜீவகன என நாமகரணஞ செயதனர். அதன பினபு சுநநதைககு நநதட்ட னெனனும ஒரு புதினான பிறநதான. இது நிறக,

மயானததிருநத தெயவம விசயைககு நறபொருளகளை யறிவுறுததியதும தன் மகன ஜீவகன இனிதே வாழ ஆகம உணடாகுக வெனறு தவ வேடநகொண்டு சோறறுகொணடிருநதனள ; வனது உணமைததாய் தெய்

வமோ புதலவனுககு வேணடிய உதவி புரிவதாகக கூறி விசையயிடம விடைபெறறுச சென்றது சீவகன தன் தம பியுடனகூடி இனிதுவாழந்து தகக பருவம வந்ததும அச் சணந்தி யெனனும ஆசிரியரிடதது கலவி, கேளவி, வில் விதைதை முதலியன பயினறு அவைகளில நிகரறற வலலபி னன சீவகனது புதநி நட்பதனையும கலவி மேமபாட் டையும கணடு களிதத ஆசிரியா அவனைதனியே யழைத் துச சென்று அவன பிறபபு வளர்பபை விவரமாய்க கூறி னா உடனே சீவகன 'இபபொழுதே கடடியங்காரனைக் கொலவேன' என வெகுணடெழுந்தான அசசமயம ஆசிரி யா அவனை நோககி 'மைந்த! ஆறறல மூனறும உபாயம் நானகும இடதைதோ டனமந்திடனும காலங்கருதி யிருபபர் கலங்காது ஞாலம பெறுபவா. ஆதலின இகாலை நீ போருக் கெழுதல பொருந்தாது. ஒருவருடனு சென்ற பின்னர் நீ எணணிய வணணனு செயக. நீயும வெறறி பெறுவாய். இதுவே யான வேணடுவது" எனறு சொலல, ஆசிரியர் கட்டளையை வேதவாகயிய மெனககொண்ட ஜீவகன ஒரு வருஷகாலம வரையில தனனை இளைஞனெனப பிறாறியா வண்ணம வாழ்ந்திருந்தான. அபபால நாளடைவில் காந்த ருவதததை, குணமாலை, பதுமை, கேமசரி, கனகமாலை, விமலை, சுரமஞ்சரி முதலிய பெணகள நாயகங்களைத தன புதநி நட்பததாலும வீரததாலும மணந்து உலக வாழ்வை ஒரு சிறிதும குறைவினறி அனுபவித்தி வந்தான சசந்தனது மைந்தன் சீவகன எனக கட்டியங்காரன்

அறியாஞையினும சீவகனது பெருமித வாழ்வையும, புகழ் பெருமைகளையுங கணடு சகியாதவனுய் அவனை எவ விதத்திலேனும மாயத்து விடவேணடு மெனப பனமுறை வழி தேடியும ஒனறும பயனபடவிலலை. நிறுக, ஆசிரியா குறித்தபடி ஓராணடுகழிந்ததும ஜீவகன தனதுதைபாகிய கந்துக கடனுக்கு மேல கடக்க வேணடிய காரியங்களைக கூறி, தன மாமன மாரகளையும துணையாகிகொணடு நால வகைச சேனையுடன யுத்தசன்னத்தனுயினை. இரு திறத்துச சேனையும போருக கெழுந்தன முடிவில ஜீவ கன கடடியங்காரனையும அவன பந்துவாகங்குளையும கொனறு குவித்து வெறறிவாகை பெறறு நின்றனை. பின னர மறறைய அரசாகளனைவரும பாதத்து மகிழுத்தனது தந்தையின அரியாசனத்தில வீறறிருந்து மணி முடி சூடி, தத்தை முதலிய தன தேவியா ரெழுவரையும வரவழைத்து அவாகள கணடு களிக்க இலக்கணையை மணம புரிந்து இராசமாபுரத்தே பனனெடுங்காலம நீதியுடன அரசு செலு த்தினன ஜீவகன. இதனைக்கேட்ட விசயையும களித் தனள.

19-வது கதை. புறங்கூறுமை.

திருக்குறள் அறனழீஇ யலலவை செயதலிற தீதே
புறனழீஇப் பொயத்து நகை.

பரிமேலழகர் உரை :—அறனெனப்படுவது யாதெனின் யாதானும் ஒருவனை யொருவன் வஞ்சியாமல் பிறர்பொருளை வௌவாமை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட வழி அவனோடு பொருந்தாமை யாகும்.

குறிப்பு —ஒருவனைக் காணாத இடத்தில் அவன் புகழைக் கெடுத்தல்போல் பேசி, கண்டவிடத்தில் அவனிடம் அன்பு உள்ளவன்போல் நடிக்கும் மனிதர்களை, தாமம் என்பது ஒன்றில்லையென்பதைப் போல் அதனை மலர் பாவனைகள் செய்வதைக் காட்டிலும் தீமையுடையது அதாவது அறனையழித்துச் சொல்லுதலினும் ஒருவனைப் புறங்கூறுதல் தீயது, அதனை மேற்பாவனை செய்தலினும் அவரோடு பொய்த்து நகுதல் தீயது எனப்பெறுதல் கருத்தாகும்

உதாரணம் —பாரதிய இந்தியாவிலுள்ள மாளவ தேசத்தை மனு நீதிப்படி ஆண்டு வந்தான இந்திர சேனன் என்னும் அரசன் முற்காலத்திலிருந்த மன்னர் பலரைப் போல் குடிகளிடத்தில் எவ்விதக் குறையுமின்றி இனிது வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்பதை யறியும் பொருட்டு இரவில் மாறு வேடந்தரித்து நகர் சோதனை வருவது வழக்கம் அவ்வாறே இந்திரசேனன் ஒரு நாளிரவு தன்னை யாவரும் இன்னாரென அறியா வண்ணம் மாறு வேடம் பூண்டு நகர் சோதனைக்குப் புறப்பட்டு ஓர் வீட்டண்டை வந்து நின்றனன் அப்பொழு பலர் கூடி உரையா

டிகொண்டிருப்பதை யறிய ஆவல் மூண்டு தெருத்திண்ணையில் பிசைகாரனைப் போல் படுத்திருந்தான். அச்சமயம் ஒருவன் "நண்பரே! நமதரசன் பெருங்கொடையாளி எனபதற்குத் தடையில்லை. தனனை யடுத்து வரும் பாவலர் இரவலர் அனைவருக்கும் அளவிலாமல் பொருள் வழங்கிவருகின்றனன்" எனறனன். "அஃது உண்மை. மேலும் நமமனனவன் நடுவு நிலைமை தவறாது நீதி புரிவது வெகு நேர்மை" என்றான் மற்றவன். இனியொருவன் "இத்தகைய அரசன் நமக்கு வாய்த்தது நமது பாக்கியமே!" எனறு புகழ்ந்தான்.

வேறொருவன் "நண்பர்காள்! நீங்கள் சொல்லிவந்தது எல்லாம் மெய்தான் ஆனாலும் ஒரு குறையுள்ளது. என்ன வெனில் நன் மரத்தில் புலவர்கள் மூன்றாம் பிறை போல் நம் மிறைவனது மந்திரி எப்பொழுது பார்த்தாலும் அரசனைக் கண்ட விடத்து மிகவும் மகிழ்பவன் போல் நடித்தது, காணாத விடத்தோ அரசைப் பழித்து வாயுக்கு வந்தவாறெல்லாம் இகழ்ந்து வருகின்றனன் இதனை யரசன் அறிந்து என் அப்பால் மந்திரிக்குத் தண்டனை விதித்தல் கூடாது? நண்பர்காள்! சமீபத்தில் மச்ச நாட்டிறைவன் நம் மரண்மனைக்கு விஜயஞ் செய்திருந்த காலையில் மச்ச பூபதி யுடன் பூங்காவில் உலாவிக் கொண்டிருந்த மந்திரி சுசாமா நம் மன்னவனைப் பற்றிப் புறங்கூறியதை என்னென் றுரைப்பேன்! அச்சமயம்

எனகு வந்த கோபத்திற கோரவில்லை எனறுலும அரசனது ஆகினைகளுஞ மந்திரிகு உயிர்ப பிசசை கொடுத்தேன இலலையேல அபபொழுதே மந்திரியை எமபுரத்திற கனுபபி யிருபபேன" எனறு பதை பதைத்தான. இவ்வாறு மாகதரனவருட பேசிகொணடிருந்ததைச செவியுறற அரசன "ஓ! நம மந்திரியை இவ்வாறு ஜனஙகள இழிதகை கூறுகினறனரா இதன உணமையை நனகறியவேணடு" மென எணணி அவசியடதை விட்டகனறு மந்திரியின மாளிகை வந்து அஙகு தெருத திணணையில சிறிது கோரம தஙகினன அஙகிருந்த வாயிறகாபபோர இருவரபின வருமாறு உரையாடிகொணடிருந்தனர வீரன :—" அணணே! நமமரசனே மனுநெறி பிறழாது அரசாண்டுவருகினறனன. மந்திரியோ வெனில ஓயாது அரசனபபறறி இகழந்து வருவதை நீயும நன கறிவை! அதன காரணம யாதோ! என

க்கு விளஙகவில்லை அன்னமிட்ட கையை வெடடினது போல் மந்திரி நடந்து வருகினறனன! தீரன் :—தமபி! நீ கூறி வந்தது முறறிலும உண்மையே! கெடுகாலம வந்தணடடது போலும அமைசசனுகு! அதனல் தான அரசனபபறறி நிந்தை மொழிகள பல புகலதகுனிந்து விடடான வினையிடடவன வினை யறுபபான!

இவை யணைதையும கேட்டிருந்த அரசன உடனே அதலதை விட்டேகி வெளிககிளமபினன அதகாலை

நடு நிசி யெனறே சொலலலாம வழியில தனிதது வரும் ஒரு மனிதனைக கணணுறற வரசன அவனைபபாதது "நீ யார" எனகேடக "நான என வேலியி னிமிதகம செலகினறேன" எனறன அமமனிதன் மீண்டும அர சன "நளளிரவில எனன வேலையபபா உனககு?" என றதும "அடே! பாதி ராததிரியில என வேலை யினன தெனறு அறியக கூடவிலலையா உனனால? அரணமனையில களவாடச செலகினறேன" எனறு பதிலுரைததான. உடனே இறைவன அககளவனை நோககி "அபபா! நானே பரம ஏழை! பிசசை யெடுதததே வயிறு வளாக கினறேன. என மீது கருணை கூரநது சிறிது பொருள உதவின உனனை ஒரு நாளும மறவேன" எனறு வேண டினான களவனும அங்ஙனேயாகுக எனறியமபி அர சனையும தன்னுடனழைததுச சென்று, தனனிட மிரு நத மையின மகிமையால உருவின கதவியுடன் அர ணமனையைக காதது நிறதும வீராகளைத தூஙகபபண்ணி உளளே சென்று பசசிலையின உதவியால பெட்டிகளைத திறநது அஙகிருககும பொன, வெளளி முதலிய நாண யஙகளில ஆசை கொளளாது மிகுந்த விலை பெறற மாணிக கங்கள் மூன்றிருததல கண்டு அவறறில இரணடையே

எடுதது வந்து அரசனுக்கு ஒனறு கொடுதது "இம மாணிககம உன் ஆயுள பரியந்தம போதும. அதனை விலைககு மாறி உனனிடம குடி கொண்டிருககும தரிதிர தைதை களைநதெறிநது சுகமே வாழநதிரு" எனறு சொல

வித தன வீடு நோகஙிச செலலயததனிததான. அசச மயம அரசன களவனை நோகஙி "வநதனம உனது வள் ளன்மையை மிகவும மெசசினேன. அரணமனையில மூனறு மாணிககஙகளிருநதும அவைகளில ஒனறை வைதது விடடு, இரணடு மடடும எடுததுவநத காரணம என னமோ" எனறதும "அரசனிட மிருககும பொருள களில இமமாணிககஙகளே மிக விலை பெறறவை ஆத லின அரசன எமாறறு போகாதபடி அவனுககு ஒனறு மீதிவைததல உசிதம, இதனை யறியாயோ" எனறியமபி விட்டுத தன வீடு செனறான களவன அரசனை களவ னறியா வணணம பின செனறு அவன வீடடின அடை யாளததை நனகறிநது கொணடு தன மாளிகை சேர தான. மறு நாள பொழுது விடிநதவும தன மநதிரியை ஏவிப பொகஙிஷததிலிருககும மாணிககஙகளை எடுதது வரசசொனனான அரசன அவவாறே மநதிரி கஜானு சென்று பாரகக, பண்ப பெடடிகள யாவும திறநது கிட பபது கண்டு மாணிககதைப பாரகக ஒனறே யிருநதத னால அதனை யெடுதது தன உடையில மறைதது கொ ண்டு ஓடி வநது "அரசே! சென்ற இரவு நமமரணமனை யில திருடபோயிருகிறது. மாணிககஙகளில ஒனறே னும இலலை" எனறு மிகவும வருநதுபவன போல பாசா ங்கு பணணினான. அவவளவு தான தாமதம, உடனே அரசனது குறிபபால ஒறறாகள் பலலகுடன சென்று களவனை யழைதது வநது இராஜ சமுகததில நிறுததினா.

மன்னவன களவனை நோககி "கடந்த இரவு அரண்மனை யில களவு ஃபாயிருகக்கிறது" எனறு சொலலி முடியு முன, களவன "இராஜ திலக! சென்ற இரவு அரணமனை வந்து களவாடியவன நான தான மூனறு மாணிக கங்கள இருந்தன. அவைகளில ஒனனை யரசனுகது வைதது விடடு மீதி யிரணடில ஒனனை மிகவும ஏழை யென்று சொலலிய தருவனுகனிதானே. மறறொனறு னனனிடமுளது" எனறு கமபீரமாய்ப பதில சொனனன. இதனகேடட மனனவன களவனை நோககித "திருட டுக தொழில மிகவும இழிவனறே எனறதும களவன் சொலவான. "மனனா மனன! இனக தவகளருகே நிறகும மந்திரி புறகூறி வாழகினறானே அதனிலும எனை தொழில இழி வலல! அலலாமலும நான ஏழை பஙகாளி களை வீட்டில திருடுவதிலலை எனகதப பணம தட்டிய பொழுதே செலவா வீடு சென்று அஙகிருககும தனம முழுவதையும கவாநதி வராமல என குழநதை குட்டிக ளோக காபபாறற எதனை வேணடுமோ அவவளவே எடு கது வருவேன. இது என குலதொழில"

உடனே யரசன "நேறறிரவு உனனுடன வந்த ஒரு வனுககு மாணிகமொனறளிதனே னெனறாயே! அமமா ணிகம இதுதானு பார" எனறு தான பெறற மாணிகக தனைக காடடியதும களவன சிறிது கலஙகி "அரசே! ஆம" எனறான. மறுபடியும மனனவன திருடனை நோககி "மூனறு மாணிகஙகளில ஒனனை வைதது விட்டு இரணடையே எடுதது வந்ததாகச சொன

ஞ்சே! நீ லவதுபமோன ஒரு மாணிகததையும காஞ்ஞமே" எனறதும "விடியற காலில முதன முதல கஜாஞ சொனறு பாரததவ்னை அநத ஒரு மாணிகததை

யும திருடியிருப்பான்" என்றியமபினை களவன. உடனே மனனவன மந்திரியை நோகக அவன 'அரசே! ஒரு மாணி ககங் கூட அகஇலலை இஃதுணமை" எனறான. கள வமனை அரசனபபார்தது "மநதிரி யிடநதான அமமா ணிககம இருககவேண்டுமெ. சோதனை போட்டால நான் சொனனது வெட்ட வெளியாகும" எனறான. மநதிரி மிகவும பயநது மானமெனபதை யிழநது "புதநி யினத தால ஒரு மாணிகததை எடுததுககொண்டேன" எனறு சொலலித தான மறைதது வைததிருநத மாணிகததை எடுதது நீட்டினான. இவறறை யெல்லாம பாரததிருநத சபையோர, அரசன நகர் சோதனை சொனறிருநததையும, திருடனுடன சென்று மாணிககம பெறறதையும, கள் வன தன தொழிலில சிறநது வநதும பெருநதனமை யுடனிருபபதையும அறிநது அளவிலா ஆனநதங்கொ ணடு, மந்திரியின மதியினதறகுப பெரிதும் வருநதி யிருநதான. பின்னர் அரசன், திருடன் மநதிரி இவாக ளுடைய நடதனையை யறிந்து இவாகளிருவருககும விதி ககவேணடிய தண்டனை யாதென்று சபையோரைக கேட்க, அவாகள "கள்வனுககு எவவிதததண்டனையும விதிததல அழகனறு. மநதிரிககோ கடினமயான சிட்சை

விதிததல அவசியம். ஏனெனில் அவன தனகளைப புற ங்கூறி வந்தான் என்பதைத் தாங்களறியாது போனதும நாங்கள் நன்கறிவோம. மேலும் அரண்மனையிலிருந்த மாணிக்கதனதை திருடியது பெருங் குற்றமாகும்" எனறு ஒருமனதாய்ச சொலலினா அவனமேற அரசனும கள வனுககு மரியாதை பலவும் பணணி, மாதிரியை வேலையி லிருநது நீககி விட்டான். பிறகு மாதிரியும தான் செய்த குறறததிறகு மிகவும் வருநதி அறிவு தளிபபட்டு மான

மெனபதை விழுது பிரான னெனறுடன நாழ்நது வநதான.

20-வது கதை. பயனில சொல்லாமை.

திருக்குறள் சொலலுக சொலலிற பயனுடைய; சொலலறக சொல்லிற பயனிலாச சொல.

பரிமேலழகா உரை.—சொறகளில பயனுடைய சொறகளைச சொலலுக; சொறகளில பயனிலலாத சொற களைச சொலலா தொழிக

குறிபபு —ஒருவன் ஏதாவது சொல்லப புகுநதால், தனககும பிறாக்கும அறம, பொருள, இனபம முதலிய பயனகளை உண்டாககும சொறகளையே சொலல வேணடும. தனககாவது பிறாககாவது எவவித நனமையையும கொடுக கதகாத சொறகளைச சொலலலாகாது. அதாவது வெட்

டிப பேசசும வீண பேசசுமபேசக கூடா தெனபதே கருததாகும.

உதாரணம:—சுமார ஆயிரம வருஷஙகளுககு முன சோழா குலததில திருததகக தேவா எனனும ஒரு முனி வர இருநதார. இவர இளமையிலேயே கலலாசிரியரை யடைநது வடமொழியையும தெனமொழியையும நனகு பயின்று மிகக தோசசி பெறறிருநதார இவர ஜைன மதத்தைச சார்நதவர. இளமையிலேயே இவர் மனம துறவறததில் அதிகப் பறறுடைநதிருநதது. ஒரு சம யம இவர் தம ஆசிரியருடன் மதுரைபபதியை யடைநது அங்கு சில காலம வசிதது வநதார். கறறது கைமமண் அளவு கல்லாதது உலகளவு என்றிருநதலினல் திருதத கக தேவர மதுரைப்பதியிலிருநத தமிழ்ச சங்கஞ் செனறு

அபபுலவாகளுடன கூடி நூறபொருளகளை நனகாராய்நது அளவிலா மகிழ்சசி பெறறிருநதனர ஒரு நாள சங கபபுலவாகளிற சிலர தேவரை நோகக "ஐய! ஜைன மதபபுலவர டலலரும துறவறததை வறபுறுதது நூல களியறறினர ஆயிறும தமிழ மொழிககு அகமபா யுளள காமசசுவையைப பாராடடுக கூறினரிலலை ஆத லின அகசசுவையில நூலகள பாட ஜைனரால இய லாது போலும" எனறு கூறினர அதறகுததேவர "புலியரசாபோறறும புலவாகளே! இனபச சுவையைப பாராடடுககூறுதல எமமினாககு முடியா தெனறு தாக

கள எணணவேணடாம நாஙகள பேரினபதில ஆழ்ந திருபபதலை சிறறினபதில வெறுபபுகொணடுளோம" எனறு பதிலளிததனா இதனைககேடட சஙகபபுலவா கள "தேவரே! அஙஙனமாயின காமசசுவை பெரிதும விளஙக ஒரு நூலதாஙகள இயறறலாமே" எனறா கள. தேவரும அவவாறற பாடததுணிநது, தம ஆசி ரியரிடஙு சென்று தமககும சஙகபபுலவருககும நோநத வாதததை வெளிபபடுதினா. உடனே ஆசிரியா "சஙகபபுலவாகள கூறியவணணம காமசசுவைமுழுதும விளஙக ஜீவகன சரிதததை ஒரு காவயமாகபபாடுக" என்று, "பாடபபுகுநத நூல முட்டினறி இனிது முடிக" என ஆசியும கூறினர். தேவரும தம ஆசிரியரது அருளைப்பெறறு, சீவகனது சரிதததை, சுமார 3000 பாடலாக எட்டுநாளில் பாடி., ஆசிரியருகுகாட்ட அவர் தம மாணாகாது கலவிததிறததிறகு மிகவும மெசசி "இந்நூல எக்காலததும நினறு நிலவுக" எனறருளினர் நம தமிழ்மொழியிற சிறநதவிளஙகும காவயம் ஐநதில் தேவரியற்றிய சீவகசரிதசிரம அல்லது ஜீவகசிநதாமணி

என்பதுகான முதலமையானது இகாவயதில காமச் சுவை பெரிதும பாடபபடடிருபபினும ஆஙகாஙகு எணணிறநத நீதிகளும கலநது உளமைந்திருபபனறன

திருதததக தேவா காமபாடி நூலை எடுதது சென்று

சங்கப்புலவர் முன் அரங்கேற்றினர். சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம், காமச்சுவை, அலங்காரம், வருணனை முதலியன ஒருங்கே அமையப் பெற்றிருந்ததனால் "இச்சீவக சிந்தாமணிக்கு ஈடாகாது மேலும் இம்மாதிரி வேறொரு நூல்போற்றல் யாவர்க்குமே அரிதரிது" எனறு சங்கப்புலவர்களும் பாண்டியவரசனும் தேவரைப்பெரிதும் பகழ்ந்து மகிழ்ச்சியடைந்தனர். அச்சமயம் ஆங்கிருந்த வர்களிற் சிலர் "தேவரோ பால சனனியாசி யென்பது மெய்யாயின், காச்சுவை கனிவிளங்கப்பாடுதல் அவர்க்கா காத காரியம் ஆதலின் தேவர் சிறறின்பத்தில் அனுபவமுடையவராயிருத்தல் வேண்டும்" எனறு தமக்குள் பேசிக் கொண்டனர். இதனை யறிந்த தேவர் தமது துறவின் தூய்மையைப் பலரும் அறியுமாறு வெளிப்படுத்தல் அவசியமெனக் கருதி, பெரிய இருப்புக்கட்டிலைத் தீயிற் பழுக்கக் காய்ச்சி வருவித்து "யான் இளமைமுதல் துறவியாயிருத்தல் மெய்யாயின் இது எனைச் சுடாதொழிக. இனறேல் பழுக்கக்காய்ச்சிய இருமபின் கட்டியால் யான் வேதனையடைவது பொருந்தும்" என்று சபதம் கூறி அக்கட்டிலைத் தம் கைகளாற் தொட்டும் நாவினற் பரிசித்தும் தாம் யாதொரு தீனபமும் மடையாது இன்புறறிருந்தனர். முன்பு தேவரின் துறவில் ஐயங்கொண்டு தமக்குள் பேசிக்கொண்டவர்கள் எழுந்து வந்து "நாங்கள் அறியாமற் கூறிய அபவாதத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும். நாங்கள் கூறியது பழனில் மொழி என்பது இப்பொழுது

நனகு புலப்படுகிறது. எங்கள குறறதனைத பொறுதது அருள்புரிவீராக" எனபபலவாறு வேணடி நினறாகள திருததகதேவா அவாகளை நோகி "நீஙகள யாதொரு குறறமும செயயவிலலை. என இவவாறு பதை பதைதது வேணடும! என றவொழுக்கதின தூய்மையைப பலரும அறியச செயதீாகள. இதனால நீஙகள எனகு நனமைமேய செயதீாகள" எனறு இன சொல கூறி அவாகள கொணடிருந்த அசசதனதை யகறறினா இவையனைதையும பாராதிருந்த சஙகபபுலவாகளுட பாணடிய மனனனும தேவாதி றவின தூயமையையும, கபிபாடும வனமையையும. அவரிடமிருககும அரியபெரிய குணஙகளையும, வியநது பாராட்டினாகள.

21-வது கதை. தீவினையச்சம.

திருக்குறள் மறநதும பிறன கேடு சூழறக, சூழின
அறனே சூழும சூழ்நதவன கேடு.

பரிமேலழகா உரை —ஒருவன் பிறனுகதுக கேடு பயககும வினையை மறநதும எணணு தொழிக; எணணுவனுயின, தனகதுக கேடு பயககும வினையை அறககடவுள் எண்ணும.

குறிபபு —பிறனுகதுக கெடுதியைத தரும வினையை மறநதும ஒருவன நினைததல கூடாது. அவவாறு நினைததால தாமம அவனை விட்டு நீஙகிப போய விடும. அதுவு மலலாமல் அவன நாசமடைவான. ஆதலால தீவினையை நினைததலும ஆகாது.

உதாரணம் :—இக்காலத்திலிருக்கும் லண்டன் மாந
கரைவிடப பன்மடங்கு வளத்தில சிறந்தோங்கிய புகார்

எனனும படடணம காவிரி நதி கடலொடு கலக்குமிடத்
தில இருந்தது. அந்நகரில கன தனத்துடன வாழ்ந்து
வந்தா சிவ நேசா எனனுமோர வணிகா திலகா. இறை
வனது போருளால அவருக்குப படடணத்து பிளளை
யெனனுங குமாரன தோனறினான அமைந்தனைச சிலர்
திருவெண்காடன எனறும அழைத்து வந்தனா. சிவ
நேசா காலமானதும படடணத்தா தன தந்தையின்
பெருஞ செலவத்தை யடைந்து இந்திர போக மனுபவி
த்து வருகையில பூவ ஜனம பரிபாகத்தால இல வாழ்வை
வெறுத்தத்த துறவியாய நாடெங்கும திரிந்து வந்தா.
இவ்வதிசயத்தைக கண்டார்ற பலா 'பித்த மிஞ்சி விட
ட்து பிளளைக்கு' என்றிகழ்ந்தனா. மற்றுஞ சிலா
"பிறப்பை யறுத்தெறிந்து முக்திப்பெத்தர் வல்லத்தத்துவ
ஞானம உதித்து விட்டது" எனறெண்ணி அவரை பன
புடன தொழுதனா நிறைக தன கையே பிசைசை யேற
்கும பாத்திரமாகக் கொண்டு சிற்சில மனைகளிற சென்றிர
ந்து கிடைத்த தினையுண்டு, வெறுந்தரையே பஞ்சு மெத்
தையென மதித்து வாழ்ந்து வந்தா படடினத்தடி
கள. யாவர்க்கும எய்தற்கரிய தத்துவ ஞானத்தை எம
பெருமானருளாற பெற்ற பிளளை யாரிடம பலா சென்று
"ஐய! இப்புவித்தனில மாந்தராய வருப மற்றைப்படி

மிக தனதுடன வாழ்ந்து வந்தும ஆபபொருளை பலாகும வாரிகொடுதது இகாலை பலாமனைதாறுஞ சென்று ஏறறுணடு வசையுடன திரிந்தவானை" எனகேட்டதும, "உணமையே! குடியிருந்த வீட்டில கொளளி வைகுந்தனையும் (தாய்க்கு தனைகரியை செய்தல) இவவுலகத்திலிருதல வேண்டுமெ. பினா பரமனது பாதபங்கயஙகளில ஐகியமாக வேண்டுமெ"

என்று பதிலளிததா திருவெணகாடஙகு உடன தோனறிய தமகதை யொருதியிருந்தனள. அநஙஙன "ஐயோ! இப்படியுடன ஏன பிறந்தேன யான? இதவும விதிவசமோ? தன் வீட்டுக் கதவைபபிடுங்கி அண்டை வீட்டுகுக் கொடுதது விட்டு விடியு மட்டும நாய காத்தாஙும எனற மூதுரையினபடி, தனனிட மிருந்த அருந்தன மனைதையும அனனியாகு வாரிக்கொடுதது, தான பிறந்த குலதின தூயமையைச சறறேறனும கவனியாது ஜாதி மானதனை விடடு ஸகல ஜாதியாரிடதிலும சாகம பெறறு மகிழவுடன உணடு வருகினறேன! இனனள தமபியாம! ஏறபஙகழசி யெனபதை எளளளவும சிநதியாது இரந்துணகினறன எனறு பலரும ஏசிபபேசும வார

தனை வெளியில தலை காட்ட முடியாது செயகினறதே! எனசெயவேன! குலதனைக கெடுகக வநத கோடரிக காமபுபோல தோனறினனே" எனறு பலவாறு நினைதது வருநதி "இபபாதகன உயிருடனிருபபதை விட உயிர துறபதலே மேல ஆதலின இவனை எவவிகததிலேனும கொனறு தீரதல அவசிய" மெனக கருதி விட டனள

பெரியோர "ஆடுவா, உன மததா போல திரிவா, நகைததிடுவா, அநகைகொடடிப பாடுவா, இனறிருந்த இடம நானேயிருகக மனம பறறா, கநதையனறி வேறாடு ககை கொளளா, அவா புகழ்பபெருமை இவவள வெனறு மதிபபவரா," எனற முது மொழியை அபபெண் பாவி அறியாது போயினளே! அநதோ! பாவம! ஆதலின ஓர தினம பட்டினததாரைப் பரிவுடனழைதது உபசாரஙகள பலவும பண்ணி அகமும முகமும மலாநதவள போல் நடிதது களுசகலநத அடை யொன்றை (சிலர அபப மென்றும் பகாவா) அபபெண் தன் தமபிககு அளிததனள்.

முறறு முணாநத முனியும அடைதனை யனபுடன் கைதனிலெடுதது ஒடிததிம, அதனுளளிருககும தீமையை ஆதி நாயக னருளால உணாநது புனனகை கொணடு "இது சமயம தஙகையாகு நஙகை யளிதத அடையில விஷஙக ளநதிருககிறதெனபதறகு யாதொரு தடையுமிலலை இக காலை கைகணட டலனுக அவள செயத குறறததிற கேறற தண்டனை கிடைககாது போனால பினனரும அவள்

பலகேடுகள செயயகூடும ஆகவே ஏறற சிட்சை விதி
தது நலவழி சேர அறிவுறுததலே சாலசசிறநதது"
எனறுனனி, தன் வினை தன்னைச் சுடும் எனனுக கொலல
ரீ யிடட ஓடடபபம் வீடடைச் சுடும் எனறு சொலலி அவ
வடையை அவள வீடடின மீது போட்டார

ஆறறல மிகுநத வேநதரையும அரிய தவதது முனிவரையும
போறறி யொழுகின எப்பொருளும போறறலாகும; அவமதிப்பின
தோறற மிகுஞசாபின ரேனும சிதைவா, திகழமுபபுரா, சூரன்
சாறறிநதின மாலாதியரும தளநதாரெனில சாறறுவ தெனனே

எனபது பொய்யா மொழி யலலவா? அனறியும
மூறபகல செயயின பிறபகல விளையும எனனும மொழிக்
கிணஙக அதிசிகசிரததில அப பெணணின மண பற்ப
லா கணடு வியகக வெநது பிடிசாமபராயினது உடனே
பட்டினததாரது தஙகை அறிவுதலிபபடடு தன பேதைப
புதநிககு மெதநவும பிராலாபிதது அனறு முதல மனத்
தாலும பிறஙகுத தீஙகின யுனறது சுகமே வாழ்நது
வநதாள எனபது நம செயலலாமலே அமையும.

22-வது கதை· ஒப்புரவறிதல்

திருக்குறள் ஒததறிவான் உயிரவாழ்வான, மற்றையான்
செததாருள வைகபபடுமே

பரிமேலழகா உரை:—உயிரோடு கூடி வாழ்வான
வான உலகநடையினை அறிநதுசெயவான, அஃதறிநத

செய்யாதவன உயிருடையவனே யாயினும, செததாருள ஒருவனுக கருதபபடும

குறிப்பு:—உலக நடையையறிந்து அதனபடி நடபபவனே உயிரோடுகூடி வாழபவனுவான். உலகநடையின வண்ணம நடவாதவன உயிருடைய வனுயிருநதாலும இறநதவாகளில ஒருவனுக நினைகபபடுவான. வேத நடைபோல உலகநடையும மனிதா எவரும அனுஷ்டிகக வேண்டிய விதியாதலின் உலகநடையில ஒருவனும தவற லாகா தெனபதே கருதது.

உதாரணம்:—திருமால துஷ்டநிகரகம சிஷ்டபரி பாலனு செய்தறபொருட்டு எடுதத அவதாரங்களில பரசு ராமாவதாரம ஒனறுகும. பலலாயிர மாணடுகளுககு முனனா இருநத ஜமதகனிவரும அவா பதினி ரேணுகா தேவியும செய்த தவபபெறறால திருமால அவாகள வயிற றில குமாராாய்த் தோனறினா. இகதுழாதையே பரசு ராமர். இவா எல்லாம வலல இறைவனுகிய பரமசிவனி யடைநது அக்கடவுளருளால அஸ்திர சஸ்திரப்பயிறசி யில் மிகவும தேர்சசி பெறறவரானா. ஒருகால் இவர் தம முடைய பராக்கிரமததால கிரௌஞசகிரியை அம்பெய்து தினைததனரெனவும நமது புராணஙகளால தெரியவரு கிறது. கிறக ஒருநாள் ஜமதக்னி முனிவர் பூசைசெய்யும பொருட்டுத தன மனைவியைவிளிதது "அபிஷேகத்திற் குத நீரததமகொணாக" எனக்கட்டளையிட்டனர் அவ் வாறே ரேணுகாதேவியும நீர் நிலிலசென்று தான் கொணா

நத குடததை நீரிலிடுததணணீர முகககப் புகுநதகாலி
யில ஆகாயததே அதிரூபலாவண்யமுளள கர்கருவஞெரு
வன சொனறான அவன நிமல நோகிலையில தோனறி
யது தோனறியதும முனிவா பதினி "ஓ! இததகைய
சுநதாம வாயநத புருஷனெருவனும உளனே!" என
றெணணினாள பினபு குடததையெடுதது இடுபபில
வைததுகொளளப பனமுறை முயனறும குடமோ நீர
நிலையிலிருநது எடுகககூடாது போயிறறு. என செய்
வாள "அநதோ! நாம அனனிய புருஷன அழகைக்
குறிதது மனதில சிநதிதததனாலலவா இபபாணடம எடு
ககக கூடவிலலே நமதுபதியோ தீாததஙகொணடு சகல
ரமே வா எனறனா. காலதாமதமாயின என்னகதி கிடைக
குமோ தெரியவிலலே" எனறு பலவாறு வருநதி அக
குடததை எடுகக எடுகக அது வாவேயிலலே ஒரு
முகூாதத காலஞசெனற பினனா குடமும தூகககமுடிக
கது உடனே அதிவேகமாய நடநது மனைவநது சோக
தாள சோகதமென? முனிவா எதிா பாாததபடி காலத
தில அபிஷேகததிறகுத தீாகதம வரவிலலே "காமதத
தின காரணம யாதென" முனிவா கேட்க, என சொல
வாள? ஒனறாலு சொலலமுடியாது உணாவின்றி மின
றாள் எனறே சொலலவேண்டும முனிவருக்கோ கோபம்
பிறநதவிட்டது. முகாலமும உணரவலல முனிபுங்கவா
தமமனவி தாமதிதது வநததை ஞானதிருஷ்டியா லறிந்த
தும கோபம கொழுநதுவிடடெரிய ஆரமபிததவிட்டது.

"முற்றத்துறந்த முனிவருக்கு வெகுளிதோன்றலாமோ? உளனாகவாகாது எழுந்தோன்றும் சினத்தைக் காத்துக்கொள்வதன்றே பெரியோர் கடமை! இவ்வாறிருக்க முனிவர் கோபங்கொள்ளலாகுமோ" என்று நம

திருக்குறள் நீதிக்கதைகள்

நேர்களுக்குச் சந்தேகம் உண்டாகலாம் கோபமானது அறுதியாய் வருகின்ற ஈராறுபேற்றில், தூய்வு, மெய்யுணர்வு, அவாவின்மை முதலிய நற்குணங்களை யுடைய தவசிகளுக்கும் சிற்சில சமயத்தில் உண்டாகும் என்று முன்னோர் மொழிந்திருக்கின்றனர் இனி ஜமதக்கினி முனிவருக்குக் கோபம் மூண்டுவிட்டதன்றோ? நிற்க புத்திரன் பரசுராமரைநோக்கி "உன் தாயைக் கொல்லுக" என்றிட்டார் கட்டளை அதற்கோ பரசுராமர் நிலைமையோ மிகவும் பரிதாபகரமாகிவிட்டது எங்ஙனமெனில் தந்தை சொல்லிக் மந்திரமில்லை யாகலின் அவர் சொற்படி தாயை வெட்டிவிடவேண்டும் பிதாவின் கட்டளையை நிறைவேற்றப்புகின் அன்னையும் பிதாவும் முன்னறிதெய்வம் என்பது முதுமொழி யாகலின் தாயைக்கொன்ற மாபாதகத்திற்கு ஆளாகவேண்டியிருக்கிறது ஆதலின் இருதலைக்கொள்ளி எறும்புபோல இன்ன செய்வதென்று தோன்றாமல் திகைத்து நின்றிருக்கையில் வேண்டுமென்றே நம்மீது கோபங்கொண்ட கதிவாகள்

'எல்லாமறிந்த நம்தந்தையிட்ட கட்டளையை மறுத்

தல அழகனறு அறமுமனறு" என நினைதத பரசுராமர உடனே தன கையிலிருநத கோடாரியால தாயை இரணடு துண்டாக வெடடிததளளினர. தாமெணணிய வணணம கடடளையை நிறைவேறறிய புதிர பதினதறதைகணடு மகிழநத ஜமதகனிமுனிவர "பிளளாய! நீவேணடிய வரதறதை கேள அவவாறே அளிகக சிததமாயிருககிறேன" எனறு சொனனார பரசுராமரும மிகமகிழநது "தநதையே! யானவேணடுமவர ஒனறுதான அஃதெனனவெனில எனதாய் மீடடும உயிர பெறறெழுநது நாமிருவரும கணடுகளிககுமபடி நமமுடனவாழ அருள

புரிதல வேணடும. இதனைததடடாது தாஙகள தநதருளக" என மிகவுமவணஙகி வேணடினர.

மைநதன விருமபிய வரதறதை யளிபபதாக வாகக ளிதத முனிவரும "அஙஙனே யாக" எனறுசொலலி முடியுமுன ரேணுகாவிறதவியும உயிர பெறறெழுநது நினறுள மைநதனும கணடுகளிததான. முனிவரும தம புதலவனது புதறி கூமையைக கணடுவியநது ஆனநத பரவசமடைநதனர.

23-வது கதை ஏகை.

திருக்குறள். சாதலின இனனாதிலலை இனிது அதனம
ாதல இயையாகக்கடை

பரிமேலழகர் உரை — ஒருவற்குச் சாதலின் இனிதது ஒன்றில்லை, அதற்கு நேர்மாறாகிய சாதலும், வறியார்க்கு ஒன்றீதல் முடியாதவழி இனிது

குறிப்பு —எவருக்கும் சாவு என்பது வருந்தத்தக்கதாயிருப்பதுடன் இறந்துபோக மனமில்லாது நம்மை யண்டிவந்த ஏழைகளுக்குக் கொடுக்கமுடியாத காலத்தது, பூமிக்குப்பாரமாய உடல் வைத்திருப்பதைவிட உயிரைத் துறந்துவிடுதல் இனிமையாயிருக்கும் இதுபற்றி யனேரும் மணனும் சீதனமில்ல சாதனத்தருக்கு எதுவும்கொடுக்க வகையிலாது தனதுலையை வெட்டிக்கொண்டு போகும் படி அகமலர்ச்சியுடன் சொன்னனர்

உதாரணம் —காவிரி நதியின் வடகரையிலுள்ள திரு நின்றவூரிலிருந்த காளாநதியப்பமுதலியார் என்னும் ஸ்ரீமான் அலும் பகலும் தன்னை நாடி வருபவர்க்கு வரையாது நந்து வந்ததனால் பாலர் முதல் விருத்தர் பலரும் காணுவ தாரமென அவரைப் புகழ்ந்து வந்தார்கள். அந்நாட்டை

யாண்டு வந்த அரசனே எச்சிறகையாலும் காத்ததை போட்ட மனம் பொருதவேலோடி யாதலின் அவனை ஜனங்கள் எள்ளளவும் மதித்தாரில்லை இதனை யறிந்த வேந்தன் முதலியார் மீது அசூயை கொண்டு அவரிடமிருக்கும் பொருளனைத்தையும் பறித்துக்கொண்டான். தாழ்வு வந்த காலத்தும் வாழ்வு வந்த காலத்தும் சலியாத சித்தத்தையுடைய முதலியார் அவ்வூரிலிருக்க மனம்பொறுத்

அபபொழுதே தன மனைவியுடன புறபபட்டு அயலூர் சென்று அங்கிருந்த ஒரு சதரத்தில இரவு கழிகது மாறு படுத்திருந்தார் சதிஷ்ண மிருக, வறுமைபபிணி யால பெரிதும வாடிய புலவனொருவன காளத்தியபப முதலியாரிடஞ சென்று பணம பெறறு வரலாமெனப புறப்படடு வந்து அசசாவடியின ஒரு மூலையில படுத்திரு நதான. சிறிது நேரஞ சென்றதும பசி யெனனும பகை வன பாவலனை வருத்த "நீளத்திரிந்து தழனறய நீங்கா நிழலபோல, நானேககிருப்பாயோ நலகுரவே! காளத்தி, னினறுகமே சென்றகால நீ யெங்கே நானெஙகே, இன றேகமே சறறேயிரு" எனறு விதவான பாடியதைக கேட்ட முதலியார "அஃதே! அந்த நாள வந்தானிலலை அருவக விபபுலவன் இந்த நாள் வந்தான" எனறு மிகவும வருந்தி "நாளையதினம நமமூர்சென்று இபபுலவன ஏமாறறிப் போகா வணணம அனனமாவது அளிபபோம" என்று கருதி, விடியறகாலையில தம நாயகியுடன பயண மாகித திரு நினற ஊர் சேர்ந்து மனைவியின கழுத்திலிருந்த திருவாபரணத்தில சிலவறறை விறறு, சாமான்கள் வாங் கி, சமையல செய்து விதவான் வரவை எதிர் நோக்கி யிரு நதார். கனிஞனும காலையி லெழுந்து தான் குறித்த வண் ணம முதலியார் வீடு வந்து சோந்ததும் அவரால் அது

சுலை யுணடி யளிகபபெறறுப பசியாறியதும தன் உள

ளகருததை வெளியிட்டான. அசசமயம முதலியாரின மனம எனன நிலைமையில இருநதிருகக மென நம நேயரே அறிநதுகொளவாராக. தனனை யடுதது வருதோர்கு ாய இயலாது சமயதுசு சாதலே மேல எனதுணிநது அவவாறே வீட்டின புறககடை சென்று அஙகிருநத பாமபு புறறில கையிட்டா. உடனே மாநாகம வெளிகிளமபிக தனனிட மிருநத நாகரதினததை முதலியாரகைதனில கககிச செனறது. பழைய தனம மீண்டும கிடைகபபெறறுவன போல பெரிதும மகிழவடைநத முதலியார ஓடி வநது புலவனிடம மாணிகயததைக கொடுததா. விதவானும ஆனநத மடைநது முதலியாருகு ஆசி கூறி உதரவு பெறறு, கடைதெரு சென்று மாணிககததை விலைகு மாறபபாரததும அதன விலையை எவராலும மதிகக முடியாதாதால முடிவில அரசனிடம சென்று விலை கூறினன் இது வரையில அததகைய மாணிகயததைக கணடறியாத மனனவன் "இவவிலை யுயாநதகல உனகேது" எனறதும் முன பின நடநத சமபதிகளை ஒன்று மறியாத புலவன உளளதை உளளவாறே வெளியிட்டான. அரசனே கோபா வேசமகொணடு "நேறறே நாம காளாததியினிட முளள பொருள முழுவதையும பறி முதல் செயதோம இவ்வளவு விலை யேறப் பெறற மாணிகயகள பல அவன் சேமிதது வைதிருக்கிறன் போலும" எனறுன்னி இகணமே காளாததியைக கையும பிடியுமாய் இழுகுகொணர்க எனறு கடடளை யிட்டான அவ்வாறே சேவகரும விரைநது சென்று

காளத்தியை அரசவையில கொண்டு வந்து நிறுத்தினா. "அடே காளத்தி உன் தன மனைதையும் நாம பிடுங

கெகொண்டுமை உன்னிடம மாணிகமிருபப தெபபடி" என்று அரசன கேடக முதலியா உணமையை வெளி யிட்டனா "பாகறகாயைப பூனை கொண்டு போயிறறென றுல யா அதனை நமபுவா! அதறவே போல பனஙகம உனககு இரதினம கொடுதத தெனபது நமபககூடியதா யிலலை. அது மெயயாயின நாம காண அவவரவம தனனி டமிருககும ஜீவரதினதையும கொடுததல வேணடும இலலையேல உன தலை இரவல" எனறு அரசன சினந்த தம, முதலியா "அபபடியே யாகட்டும" எனறு அம மதி கெடட மனனவனுடன தன இலலம வந்து புறறண டையில கினறு கொணடு "ராசனே! இதுவும உன திருவி ளையாடலோ" எனறு துதிதது கினறுகுளதில பனஙகம சிறிககொண்டு வெளிககிளமபி முதலியாரை மூனறு முறை வலம நந்து தனனிட மூளள ஜீவரதினதைதகககி அர சனனடையில சென்று ஆசி திறநதது இவவதிசயதைதக கணடாரிற சிலா "அரசனுககு யாது கேடுவினையுமோ" என்றனா சிலா "தாமம பொயககுமோ" எனறனா. மறறுஞ சிலா, மதியிலலா மனனவன மாணடுபோகாஞ எனறேசினா. விதவானை, முதலியாருககுக கேடு நேரும படி நாமன்றே காரணமாயிருநதோம"என நேஙகினா இவ வாறு பலரும எண்ணியிருக்க, அரசன ஓடிவந்து முதலி

யாரின அடியிணைகளில வீழ்ந்து "வளளலே! உன மகி
ணமைப யறியாது சிறியேன செய்த பெருமபிழையைப
பொருத தருளவது தரும மாகும" எனறு கெஞசினன
கொடையிற சிறநத காளததி அரசனைத துதகி நிறுததி
"எனன ககாத காரியஞ செய்தீர' என்று பணிவுட
புகனறா. பினனா அமசன மனமு வநது தான முன்பு
காளததி யிடம பறிததுக கொணட பணததை விடபபன

மடநகு உதவ, அதனைப பெறறு முதலியாரும முன்போல
பாவலா இரவலா பலாக தம இலலை யெனறுமல ாநது புக
ழுடன வாழநது வநதார்.

24-வது கதை. புகழ்.

திருக்குறள் ாதல இசைபட வாழதல அது வலல
ஊதிய மிலலை உயிாகு

பரிமேலழகா உரை —வறியாாகுாக; அதனறை புக
ழுணடாக வாழக, அபபுகழலலது மகனஞயிாகுப பான
பிறி தொனறிலலை யாகலான.

குறிபபு —தரிதகிராகளுகுக கொடுகக வேணடும
அதனை புகழ பெறறு வாழவேணடும இபபுகழை விட
மசகுஞயிாகு வேறு பயன இலலை பாதலால

உதாரணம் —இரவி சேயாகிய கனனனும் இந்திரகுமா ரனுகிய அசுசனனும் இளமை முதல ஒருவா மீதொருவர் வயிரங்கொண்டிருந்தன ரெனபதை நம நண்பரறிவாகள பாரதபபோா பதினேழா நாளில அசுசுனன "இனறு பொழுது ராயுமுன என எணணததை நிறை வேறறுவே" னெனச சபதம புரிந்து அவ்வாறே கனனனுடன வெகு உகரமாய்ப போா புரிந்தனன. கனனனும தன வைரிக குச சனைதானிலலை சூரியாஸ்தமன சமயங்கிட்டியுந் தன் மைதுனனது சபதம நிறை வேறுதது கண்ட கிருஷ்ண பகவான "விசயனே கோகி "நீ சிறிது பொழுது போர் செய்வதை நிறுதது" எனபபுகன்று வேதிய வடிவங்கொ ண்டு கனனன பால சென்று "வள்ளலே! மேருவினிடைத கவம பூண்ட யான நின் கொடைதநிறதனைச் செவியுற் றதும உன்னை நாடிவந்தேன" என்றனா. அசசமயம்

கனனன வியசனது வெங்கணையால் ஆவி சோந்து மெய் தளாந்து இரதததின மீது கிடகின்றனன. அவன உயிரோ தன நிலையினின்றும கலங்கியிருகினறது. இனனும சிறிது நேரம தரிதநிருகுமோ இலாதோ தெரியவிலலை. இரபபோா வேணடிய வணணம கனனன பொருளுதவும பொழுது அந்தணா வந்தாரிலலை. எனறுமம அந்தணா கூறிய மொழிகளின்த தன செவிகளும தெனக கேட்ட கன் னன அகம மலாந்து "வேதியா கொழுந்தே! இகதாலே யான தாதகும பொருள இனனதெனறு சொலலுக.

அங்ஙனமே அளிக்கத்தடையிலை" எனலும், கிருஷ்ணன "நீ கொண்ட புண்ணிய மணிதனையும உதவுக" எனறு வேண்டினா உடனே இரவிசிறுவனும "யான செய புண்ணிய மணிதனையும தருதேன. மனமுவந்து கொள்க" எனறு கைகுவித்து வணங்கினன. கண்ணனே "மைந்த! இபபுண்ணியதனை என கையில தாரை வாதத்துக்கொடு தலனறே அழகு" எனறதும, கனனன நோதேட எங்கு போவான? தன மாபில அமபுபடடொழுகும உதிர நீரால தாரை வாதிதான கனனன. இகனனனது தா மதனைப பெறறுச சென்றால தான ஆசசுனன தன சப தனை நிறை வேறற முடியும. அது பறறியே கண்ணன கனனனிடமிருந்து தருமதனை வாங்கிபபோக வந்தனா. பிறக, கனனது கொடைதனிறதனைக்கண்டு மெசசிய கண்ணன் கொடையாளியை நோகி "உனகது வேண்டுமவரங்களை விரும்பிகேள. அவ்வாறே யான தரதயா" எனறு கூறியவளவில் கனனன சொலவான:

"அந்தணர்திலக! விஜயன பயனால யான இன்னமும இவ்வுலகில பிறபி யெடுககநேரின இல்லை யென்று இரப்போர்க்கு இல்லை யென்றுரையா இதயம் நீ அளித்தருள்"

24-வது கதை. புகழ்

எனறான. கன்னன பஞசபாணடவாகது முனதோன்றிய வனதலின விபபிரவேடஙகொணடு வந்த கிருஷ்ணன தன் மைதுனனுகிய கனனை மாபுறதழுவி, கருணை நோ டடி. "அபபனே! நீ யெதனை பிறபியெடுகினும அவற றுள ரகையும செலவமும எபதி முதலியும் பெறுவாய்

முடிவில் எனறருளி அகசுணமே னனன கணடுகளிபப, தமது நீலமேகசசாமள நிறம ஜோலிகசவும, கைகளில பஞசாயுதஙகள ஸ்ளகசவும, தம இருமருஙகிலும பூமக ளும பொனமகளும விளஙகவும அநதரதநினறு காட்சி கொடுததனர. தேவாகளும முனிவாகளும தேடிகசூண முடியாத திருமாலை தனனெதிர காணபபெறற கனன பெரிதும மகிழநது "எதனலு செயதும காணமுடியாத நினனை எனகணணெதிரே காணபபெறறேன. இதனிட யான பெறும பேறுமுணடோ? தருமன முதலிய என தம பியரோடு சமாமுறுகசினேன! எனதுயிரனைய தோழறகும செஞசோறறுகசுடன கழிததேன தேவர் கோவாகிய இநதிரனுகசு என கவசகுணடலஙகளை யிருதேன. ஈன பெறற கவினைபபம்பறு அனைதனையும உனகசே தநதேன நினபாதாரவிநததனை வணஙகப பெறறது மலலாமல நினது துளமாலை யணிநத மாபால தழுவவும பெறறேன. என தமபியெயத அமபுகளினால ஆவிசோர்ந தும உனது திருநாமதனை வாயாரசசொலலி வாழ்ந்திம பாக்கியமும பெறறேன மாதவனே மாலவனே மாயவனே சரணம, யாதவனே கேசவனே மது சூதனனே, சரணம" என்று உணாவுடன் பலவாறு துதிதது நினறான. உடனே திருமாலும "மைதனன! அனற இநதிரனை யனுப்பி உனது கவசகுண்டலங்களை பெற்றவனும யான; உன் தாய் குநதியை யனுப்பி காகாஸ்திரதனை விசயன்மீது

இரு முறைவிடாது வரங்கொள விதாதவனும யான்; நின் பிறவியிலுண்மையை அறிவித்தவனும யான; நினது ஈகக் கணையால் அசுரனன் ஆவி போகாது காத்தவனும யான்; அந்தணனுய வந்து உன தருமத்தைப பெற்றவனும யான் தான என்பதை நீயே நனகறிவை! இந்நிலவுலகத்தில நின் னைபபோல பெருந்தவப்பேறும ஈகையும செலவமும பெற்றோ யாவா" என்று கனன மனமகிழ இயமபினா அகஸ்தியர் தேவரும முனிவரும ஆகாயத்தில் குழுமி நறு மலர் முழக்கினா, சீதமபாடினா பொழிந்தன பூமழை பொனமழை!

திருக்குறள நீதிகதைகள்

முதற்பாகம்.

இல்லறவியல்

ஸம்பூர்ணம்

இரண்டாம்பாகம் துறவறவியல்

அச்சிலிருக்கின்றது.

சுகிரம் வெளிவரும

THE INDIA PRINTING WORKS, MADRAS.